

ในการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๖/๒๔๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: วันนั้นมาชิกมาประชุม ๑๕๕ คน ครบองค์

ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

วันนั้นมาชิกผู้มายุทธกตงหลาย

ข้าพเจ้าขอโอกาสแจ้งแจ้งเหตุผลการประชุมเปิดอภิปรายทั่วไปใน

ครั้งนี้เล็กน้อย ตามข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร

ซึ่งเราตกลงนำมาใช้ในการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนครั้งน ข้อ ๓๖

มีความว่าดังนี้ “เมื่อผู้เสนอหรือแปรญัตติได้อภิปรายแล้ว ให้ประธานถาม

ที่ประชุมว่า จะมีผู้ใดคัดค้านหรือไม่” วรรค ๒ “ถ้าไม่มีผู้คัดค้านก็ให้

ประธานเสนอให้ที่ประชุมลงมติ” วรรค ๓ “ถ้ามีผู้คัดค้านคนเดียวก็ให้ผู้คัดค้าน

นั้นเป็นผู้อภิปราย ถ้ามีมาชิกหลายคนก็พร้อมกัน ประธานจะได้ให้

มาชิกผู้ใดคนหนึ่งเป็นผู้พูด” วรรค ๔ “เมื่อผู้คัดค้านพูดจบแล้ว ให้ประธาน

ถามที่ประชุมว่า จะมีผู้ใดประสงค์จะอภิปรายสนับสนุน ผู้เสนอหรือผู้แปรญัตติหรือไม่

ถ้าไม่มีก็ให้ประธานเสนอให้ที่ประชุมลงมติ ถ้ามีก็ให้ปฏิบัติการโดยอนุโลมตาม

ความในวรรค ๓ และให้ประธานปฏิบัติการให้ผู้เสนอหรือผู้แปรญัตติและผู้คัดค้าน

ได้อภิปรายโต้แย้งกันไปโดยอนุโลมตามข้อความที่ได้อภิปรายข้างต้น” วรรค ๕ “บท

บังคับทั้งกลางข้างคนนั้น มิให้ใช้คือรัฐบาลหรือคณะกรรมการเจ้าหน้าที่” ความ
 ในข้อบังคับนั้นว่าอย่างนั้น... นซากบเรองทกาดงมปราชกนอยในทน... คุณคง...
 หรือเรียกว่ากลุ่มประชาธิปไตยเป็นเจ้าของยุคนี้ผู้เสนอ รัฐบาลหรือผู้สนับสนุนรัฐบาล
 เป็นฝ่ายค้าน เพราะฉะนั้นโอกาสแรกข้าพเจ้าก็ต้องให้โอกาสแก่ผู้เสนอ คือฝ่าย
 ประชาธิปไตยได้พูดก่อน และเมื่อฝ่ายประชาธิปไตยพูดแล้ว ก็ต่อไปก็ควรจะเป็น
 โอกาสของฝ่ายตรงข้าม แต่บางครั้งรัฐบาลไม่ได้ยกมือในโอกาสนั้น และมี
 สมาชิกกลุ่มอื่นพอใจที่จะสนับสนุนรัฐบาลข้าพเจ้าก็ต้องให้โอกาสเขา และเมื่อ
 สมาชิกผู้นั้นได้กล่าวสนับสนุนรัฐบาลเสร็จแล้ว ถ้าไม่มีเหตุการณ์เป็นอย่างอื่น
 โอกาสนั้นก็ต้องกลับมาเป็นของฝ่ายผู้เสนออีก แต่เนื่องด้วยพรรคสุดท้ายนั้นบอกว่า
 รัฐบาลจะขึ้นเมื่อไรก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลขึ้นมาในโอกาสนั้นข้าพเจ้าจะทำ
 อย่างไรท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องให้รัฐบาล ข้างบังคับนั้นให้ เขาละ รัฐบาลพูด
 จบละ... คราวนี้เป็นโอกาสของฝ่ายค้านอีก ข้าพเจ้าก็รู้ว่ากลุ่มประชาธิปไตย
 ซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องนั้นควรจะได้พูดมาก ข้าพเจ้าก็ได้ให้พูดมากเหมือนกัน แต่ขอ
 เต็มว่าท่านไม่ได้มีมติที่จะพูดคนเดียว สมาชิกกลุ่มอื่นซึ่งเขามีความเห็นสนับสนุน
 ท่าน เช่นอย่างกลุ่มที่ท่านเรียกว่ากลุ่มอิสระหรือกลุ่มสหชีพ แนวรัฐธรรมนูญอะไร
 เช่นนั้น ถึงอย่างไรก็ดี เขาก็มีมติที่จะพูดก็จะให้รัฐบาลชี้แจงแสดงเหตุผลหรือ
 ชักใช้อะไรต่าง ๆ เพราะเขามีมติ ข้าพเจ้าก็ต้องให้โอกาสเขาบ้าง ท่านจะ
 เห็นได้ความ... ข้าพเจ้าก็ให้ชี้แจงให้เขาพูดเสียที แล้วจะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร
 ท่านเขาละ... สมมติว่าถึงบทกลุ่มประชาธิปไตยหรือบทสนับสนุนรัฐบาลก็ดี ทุก ๆ กลุ่ม
 ไม่ได้กำหนดกันเลยว่าถึงที่ใครแล้ว... แม้แต่ในกลุ่มของท่านเองก็ไม่ได้ตกลงกันมา
 เลยว่าใครจะเป็นผู้พูด พอถึงโอกาสฝ่ายของตนแล้วก็มีคนเป็นฝ่ายกดขี่เดียว แล้ว
 ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร... ข้าพเจ้าก็ต้องให้โอกาสคนที่เขายังไม่ได้พูดเลยให้ได้พูดบ้าง
 ข้าพเจ้าจึงต้องจัดลำดับตามมติของผู้ที่ควรจะได้พูด ทางสภาที่ไม่ชัดของ ข้าพเจ้า

โดยไม่ถือเอาว่า ๑๕ นาทีเป็นเกณฑ์ สุดแต่ผู้ใดจะพูดมาในเรื่องในราว
 ในประเด็นแล้วเชิญตามสบาย ข้าพเจ้าดูอย่างเดียวกันนอกเรื่องหรือในเรื่อง ในเรื่อง
 เชิญ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะถือข้อบังคับโดยเคร่งครัดแล้ว ท่านผู้เสนอและ
 มาริกกทงหลายก็ไปรัฐบาล ท่านพูดได้ ๑๕ นาที แต่รัฐบาลนอกบทบังคับ
 รัฐบาลจะพูดเมื่อใดก็ได้ รัฐบาลนี้เป็นองค์การคนเดียวคนเดียว ๑๖ คนก็ได้ ที่ข้าพเจ้า
 เห็นเขย่งงอได้โปรดเห็นใจข้าพเจ้าเถิด ค่ะไปนี้ข้าพเจ้าจะพยายามใช้ข้อ
 บังคับอย่างรัดกุมที่สุดภายในเงื่อนไขที่จะแจ้งให้ทราบ
 ทนข้อหย่อนยานของข้าพเจ้าอีกข้อหนึ่ง คือตามข้อบังคับข้อ ๕๐ ข้อ ๕๐
 นั้นว่า “สมาชิกรัฐสภาจะพูดเฉพาะเรื่องที่กำลังปรึกษากันอยู่ จะกล่าวข้อความ
 ที่นอกเหนือประเด็น และจะใช้ถ้อยคำหยาบคายได้ร้ายแรงที่สุดผู้ใดไม่ได้ ถ้าไม่
 เป็นเช่นนั้นห้ามมิให้สมาชิกรัฐสภาพระนามพระมหากษัตริย์ หรือนามสมาชิกรัฐสภา
 หรือบุคคลภายนอก” ข้อความว่าอย่างนี้ ที่ท่านได้พูดแล้วได้โปรดเห็นใจ
 ข้าพเจ้าด้วย ได้โปรดเป็นห่วงพรรคพวกของท่านด้วย พรรคของท่านหนึ่งอยู่
 ทางฝั่งท่าน หรือข้าง ๆ ท่านทั้งหลาย เขาก็มีความประสงค์จะพูดอย่างเดียวกัน
 กับท่านเหมือนกัน บางท่านยกมือถึง ๓ ครั้งแล้วยังไม่มีโอกาสได้พูด ท่าน
 ก็ควรเห็นใจผู้หนึ่งบ้าง สำหรับผู้พูดแล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนขอรับรองให้โอกาส
 พรรคพวกท่านเขายังไม่มีโอกาสได้พูดได้พูดบ้าง ในความในใจของข้าพเจ้า
 ทนข้อข้อหนึ่ง ซึ่งในการประชุมวันนี้แล้วข้าพเจ้าก็ได้หย่อนยานให้ท่านมา
 แล้ว คือข้าพเจ้าหย่อนยานตามข้อบังคับถึง ๒ ข้อ คือข้อที่ ๑ ข้อบังคับข้อที่ ๓๐ น
 นั้นว่า “ห้ามมิให้สมาชิกรัฐสภานานเกินกว่า ๑๕ นาที โดยไม่ได้รับความยินยอม
 ของประธาน ประธานจะอนุญาตได้ต่อเมื่อเห็นว่าปัญหาใดแห่งกนั้นเป็นปัญหา
 ที่สำคัญ เมื่อสมาชิกรัฐสภาของขอ ประธานอาจอนุญาตให้พูดต่อไปได้อีกไม่เกิน
 ๑๐ นาที บทบังคับห้ามมิให้ใช้แก่รัฐบาล หรือคณะกรรมาธิการ

เจ้าหน้าท... หมายความว่ารัฐบาลพูดเท่าไรก็ได้... ที่นั่นทำไมข้าพเจ้าหย่อน
 ขอบบังคับตนตลอดมา... คงแต่มีกฎหมายพระราชบัญญัติ ๓๖... การ
 อภิปรายทั่วไปในนโยบายของรัฐบาลซึ่งมีครั้งแรก ที่ทำโดยกว้างขวางทั่ว
 ทั้งฝ่ายเจ้าของยุคที่เด่นชัดและฝ่ายรัฐบาลผู้ตรงกันข้าม... ก็มีความปรารถนาอัน
 กว้างที่จะให้การอภิปรายนี้ต่อไปโดยกว้างขวางเพื่อที่จะได้จัดปัญหา ความ
 ต่าง ๆ ให้สิ้นไป... และได้มีการกระจายเสียงทั่วประเทศ... ท่านนายกรัฐมนตรี
 ความมุ่งหมายอย่างนี้... คุณคงจะเห็นถึงความมุ่งหมายอย่างนี้... เมื่อคุณ
 ต้องฝ่ายมีความมุ่งหมายอย่างนี้... ที่ขอความหย่อนคายให้ร้ายเสียดังนี้... ข้าพ
 ก็รู้สึกว่าการพูดมากไม่สู้จะกระไรนัก... เพียงเท่านั้นก็พอ... หน่อย ๆ... และปัญหา
 ด้านอะไรเสียดื้ออะไรบางอย่าง... บางทีข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง
 ... ท่านข้าพเจ้าใครจะปรารถนาจะทำในทันทีคือขอความในพรรค... ที่ต้อง...
 ... กล่าวขอความช้าหรือนอกประเด็นไม่ได้... ข้าพเจ้าได้ฟังมาในชนก...
 ... ใจคงแต่ปัญหาเรื่องการคลังในข้อของ... ผู้ใดถูกชนมากเรื่องแต่ชนบัตรใบ
 ใบละ ๕๐... เรื่องบุคคล... เรื่องสรรพากร... เรื่องขอมีดีเคอร์ตาร... เรื่องราช
 เรื่องการเงินของประเทศ... ใครถูกชนมากมแทน... มีแทนเองข้าพเจ้าก็คัด
 ... ขอความช้ากับเหตุอื่น... ท่านข้าพเจ้าจะไขข้อบังคับชนต่อไป... คือไขข้อ
 และข้อ ๔๐... รวมกัน... ข้าพเจ้าจะไขข้อบังคับข้อ ๓๖... ภายใต้เงื่อนไขข้อ ๔๑... คือ
 ... คงแต่คนต่อไปผู้ใดจะพูดหรือเป็นโอกาสของผู้ใดที่ท่านพูด... ความไม่มีประเด็นและไม่
 ... กล่าวขอความช้า... เมื่อครบ ๓๕ นาทีแล้ว... ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านจนถึงที่สุด...
 ... ที่ไม่กล่าวขอความช้ากับคนอื่น... แต่ท่านกล่าวขอความช้าในประเด็นที่ท่าน
 ... ชนอันเป็นเรื่องที่จะยุติได้แล้วข้าพเจ้าใช้เวลา ๓๕ นาทีนั้นขอรับรองไม่ให้เป็น
 ... เมื่อคนเราได้ประชุมกันมาถึงวาระของผู้อภิปรายฉบับต้นผู้แปรญัตติ
 ... คุณแจ้งข้อ... ตอบประเด็นรัฐ... ชักไขว้ในนโยบายของรัฐบาล... คือไปเป็นโอกาส
 ... ผู้สนับสนุนรัฐบาล... ผู้ใดสนับสนุนรัฐบาล

๑๐.๒๕ น.

นายฉันท จันทุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าได้นั่งดัดบริบทฟังการ
อภิปรายของสภามาเป็นเวลาเกือบสามวันมาแล้ว โดยตระเขรเทศนามาพูดในนั้น
ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านประธานเป็นอย่างมากในที่ข้าพเจ้าขอกล่าวต่อไปนั้น ข้าพเจ้า
อยู่ในฐานะที่ว่าเป็นผู้แทนราษฎร คนหนึ่งที่ต้องมีเอกสิทธิ์ในการที่มีความคิดเห็น
ข้าพเจ้าคิดว่าตามความรู้สึกของข้าพเจ้านั้นเท่าที่ฟังมาแล้วประเด็นข้อโต้เถียงต่าง ๆ
ข้าพเจ้าจำเป็นต้องขอภัยโทษในการที่จะได้วงถาเขามาบ้างตามสมควร เพื่อ
ให้มีส่วนสัมพันธ์กับข้อที่ ๓ คือขอทวิรัฐบาลดำเนินการเศรษฐกิจผลิตผลภาค ณ บัดนี้
หวังว่าท่านประธานคงจะได้กรุณาบ้าง ข้าพเจ้าได้ฟังมาแต่เริ่มแรกแล้ว ในเรื่อง
นโยบายความสงบเรียบร้อยภายในก็ดี นโยบายการคลังของประเทศหรือว่าในการ
ล้มเหลวในทุก ๆ วิชาทางก็ดี และตลอดมาจนกระทั่งถึงเศรษฐกิจนี้ ที่ได้
ดำเนินกิจการผลิตผลอย่างเหลวไหลจนเกินไป ท่านผู้มีใจเป็นธรรมทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะ
นำปัญหาที่ทราบกันอยู่แล้วนี้ การโต้ตอบระหว่างฝ่ายรัฐบาลก็ดี ระหว่างฝ่าย
เสนอบุคคลก็ดี กรุณาได้มีเหตุผลด้วยกันทั้งสองฝ่าย ในทำนองเดียวกันกับ
ท่านคณฤชิตได้เคยบอกว่าเราคล้าย ๆ กันนั้นว่าเราเห็นเห็นนี้สเราก็คงโต้ตอบกัน
ไปมา แล้วประชาชนก็คอยมองดูว่าลูกไหนคิดเน่คบ้าง ลูกไหนออกนอกเส้นบ้าง
ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น พ้องกับท่านผู้น้อยอย่าง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ว่าโดย
มารยาทและโดยที่เราทั้งหลายได้เข้ามาเป็นนักการเมืองนี้ ข้าพเจ้าเองมีความคิด
เห็นและเชื่อมั่นความเข้าใจว่า มิใช่แต่ฝ่ายที่จะเป็นฝ่ายค้านของรัฐบาลเท่านั้นที่จรม
ความคิดเห็นหรือที่จะเป็นผู้จุดหน้าทของตนเอง คือหน้าที่ของผู้แทนราษฎรเป็นผู้
แทนราษฎรมีความเห็นออกเห็นใจราษฎรเป็นอย่างมากนั้นโปรดระลึกด้วยว่า ฝ่าย
ข้าพเจ้าทั้งหลายและรวมท ข้าพเจ้าด้วย ความคิดเห็นเช่นนั้นคงจะไม่ลุดไปกว่า
ท่านนักการเมืองฝ่ายตรงกลาง ความคิดของข้าพเจ้าเป็นเช่นนั้น ทนเวดงทอก

นายฉันท จันทุม (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานคือข้าพเจ้าพยายาม
 เขาประเด็น แต่ว่าขอเป็นข้อที่สืบเนื่องมาจากที่ตนกล่าวถึงเรื่องสิทธิเสรี
 ข้อที่ ๓ นี้ และข้าพเจ้าขออ้างข้อเท็จจริงบางประการคือเรื่องนี้เป็นดังนี้
 ในเรื่องเหล่านี้คุณกว้าง ทองทวี ก่อนที่จะมาเป็นสมาชิกพรรคสหชีพนั้นมีความ
 มุ่งหมายอย่างหนึ่งไม่ได้มีความมุ่งหมายทางอุดมคติ ท่านผู้นั้นเขามาก่อนที่จะถูกเด
 นั้นได้ถูกถอดจากราชการโดยเหตุผลอันน้อยอย่างร้ายแรง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้เรียงเรื่องของ
 กว้าง และขอให้พูดเรื่องอื่นต่อไป

นายฉันท จันทุม (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ ถ้าท่านประ
 ภาเช่นนั้นข้าพเจ้าก็เคารพ นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอพูดเรื่องอื่นต่อไป เรื่องที่
 ที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายมามากนั้น ก็คือเรื่องเศรษฐกิจและข้าพเจ้าจะขอถก
 เพียงเล็กน้อยเท่านั้นในเรื่องนี้ คือว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้สังเกตมานั้นอยากจะฝาก
 สังเกตให้แก่ท่านประธานเพื่อสังเกตด้วยว่าเรื่องหลักฐานเหตุผลต่าง ๆ ที่ฝ่าย
 ฝ่ายรัฐบาลพูดต่อไปนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างหนึ่งคือ มีความรู้สึกหนัก
 ในสิ่งที่มีหลักฐานและเหตุผลเช่นอย่างลึกซึ้งต่าง ๆ เหล่านี้ที่ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้เพราะ
 ว่าเมื่อวานนี้ท่านนายกรัฐมนตรีได้แบกเอาสถิติสินค้าต่าง ๆ มาแสดง ทั้งนี้เพราะ
 เนื่องจากได้มีคำกล่าวที่ว่ารัฐบาลนี้ได้แถลงเหตุผลมาหลาย ๆ ไม่มีเหตุผลอะไรเลย
 เรื่องเช่นนี้คือเรื่องเศรษฐกิจท่านอาจารย์ ส. เศรษฐบุตร ก็ได้กล่าวเมื่อวัน
 นั้นว่า ขอให้รัฐบาลเพียงแต่ชี้แจงเหตุผล ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคำของการครองชีพ
 ประชาชน ทางฝ่ายรัฐบาลก็ได้คิดแล้ว แต่ชี้แจงไม่ได้อาจจะทำความเข้าใจ
 กันได้เพราะไม่ยกเอาพอมมีเวลาหรือทฤษฎีอะไรต่าง ๆ มาพูด ข้าพเจ้าก็ทำได้

ให้สินค้าอะไรต่าง ๆ เช่นนี้ซึ่งความมุ่งหมายชี้ให้เห็นแจ่มแจ้ง แต่เราก็ไม่พยายาม
 ขำเพ้อเจ้อพูดกันอย่างนั้นเป็นต้น ข้าพเจ้าให้ท่านผู้มเกลียดทั้งหลายแห่งสถานที่ และ
 ท่านประชาชนทั้งหลายจงไปตรึงตรึงโดยกว้าง ๆ เวลานี้ประเทศชาติของเรายัง
 ไม่อยู่ในชนชั้นรุนแรงหรืออึดอัดขัดเคือง คดีเรายังดีกว่าประเทศทั้งหลายอยู่
 ทั่ว ๆ ไป

๑๐.๔๓ น.

นายประยูร ปานดิษฐ์ (ชยันต) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปรายของรัฐบาล
 ได้แถลงมาดังในเรื่องปัญหาข้อ ๓ ในการเศรษฐกิจได้ดำเนินการเศรษฐกิจของชาติ
 ผิดพลาดอย่างมหันต์ เป็นเหตุให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนในการครองชีพและ
 เศรษฐกิจ อย่างจะขอเรียนให้ท่านประธานทราบว่าเป็นเรื่องข้อ ๓-๒-๓ ข้าพเจ้า
 ใคร่อยากจะขอเรียนว่า ข้าพเจ้าอาจจะพูดนอกประเด็นในข้อ ๓ เด็ดน้อย เพื่อจะ
 ได้แถลงข้อเท็จจริงให้ทราบว่า ในทางเศรษฐกิจของชาติซึ่งทางรัฐบาลนี้ได้ปฏิบัติ
 ผิดพลาดไปนั้นด้วยประการใด ประธานจะอนุญาตได้ไหม

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : พูดนอกประเด็นไม่ได้

นายประยูร ปานดิษฐ์ (ชยันต) : เศรษฐกิจของประเทศไทยที่ตก
 อยู่ในขณะนี้ได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอให้ประชาชนที่ฟังอยู่ใน
 ณขณะนี้ทราบว่า รัฐบาลนี้ได้แถลงนโยบายไว้ว่า จะแก้เศรษฐกิจของชาติให้
 ดีขึ้น ข้าพเจ้าจึงเรียนถามรัฐบาลว่า เศรษฐกิจที่ท่านกำหนดท่านแก้ด้วยวิธีใด
 ท่านแก้การครองชีพของประชาชนให้ค่าหรือท่านแก้การครองชีพของประชาชนให้สูงขึ้น
 โดยถือการแก้ของถูกให้แพงในราคาเครื่องอุปโภคและบริโภค ซึ่งมีราคาสูงขึ้นโดยเป็น
 นโยบายของรัฐบาลนี้ ตามที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะแก้ของแพงให้ถูกลงได้ รัฐบาลมี
 อย่างเดียวเท่านั้น ที่จะแก้ของถูกให้สูงขึ้น ความผิดที่ท่านนายก ฯ เมื่อก่อนว่า
 ธรรมดาเพียงละ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ตามที่แถลงไว้แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่คอยถูกคั่ง เพราะ

คุยกับจระเข้พูดได้ก็น้อยซะให้ท่านเองพูดด้วย นี่เหตุการณ์ที่เห็นชาวบ้านเขาอยาก
 เรียนแต่รัฐบาลบางวาระเช่นกรณีซึ่งเกิดขึ้นระหว่างจังหวัดบุรีรัมย์ ขบโทหน้าห้องจังหวัดบุรีรัมย์
 ที่ได้ทำความเดือดร้อนในเรื่องข้อกล่าวหาของจังหวัดนั้น ไม่มีพ่อค้าคนใดที่จะเอาข้าว
 สารถออกจากจังหวัดบุรีรัมย์ มากิน ในเขตจังหวัดระหว่างแดนจังหวัดบุรีรัมย์ กับจังหวัดนคร
 ราชสีมาได้ ได้มีพ่อค้าคนหนึ่งเขาพาเจ้าทราบนาม ได้ขอขอนุญาตเอาข้าวขนออกมา
 ได้ ได้ทำความเดือดร้อนให้กับประชาชนชาวจังหวัดบุรีรัมย์เป็นอย่างไบบ้างขณะ
 การขอขอนุญาตมาขออนุญาตท่าน ทางรัฐบาลได้จับบุคคลโดยบางทนายท พ.บ. ความ
 คุณข้าวได้คน ข้าพเจ้าเห็นว่ากิจกรรตอเลกของรัฐบาลหม่อมจันได้แต่ตามาตาม
 ที่ตดข้าวไปเที่ยวขอมาคนละกระบุง ๒ กระบุงแล้วจับมาได้ใช้ไหม นี่เหตุการณ์ที่เห็น
 ข้าพเจ้าได้แถลงต่อรัฐสภาด้วยความจริงใจทีเดียว เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้หรือว่าท่าน
 นายกรัฐมนตรีท่านแก้เศรษฐกิจด้วยการขึ้นราคาสินค้าให้สูง ซึ่งเป็นเกียรติยศของ
 ท่านที่ท่านได้บริหารราชการแผ่นดินมาแล้วเป็นเวลา ๘ เดือนเศษ อีกประการหนึ่ง
 ท่านนายกรัฐมนตรีได้ไปตรวจจังหวัดชัยภูมิ ท่านได้แถลงต่อหน้าพ่อค้าประชาชน
 และข้าราชการแล้วว่า ท่านรับแล้วว่าท่านแก้เศรษฐกิจไม่ได้ที่ศาลากลางจังหวัด
 ชัยภูมิ และอีกประการหนึ่งท่านก็นำใจอันดีที่พยายามส่งรัฐมนตรีต่างๆ ไปตรวจ
 ภาวะของชนบท แต่ภาวะเหล่านี้ข้าพเจ้าอยากจะใคร่เรียนถามท่านนายกรัฐมนตรีได้
 ไปตรวจราชการว่า ท่านไปด้วยรถขบวนอะไร ด้วยรถขบวนพิเศษหรือรถที่จัด
 ไว้เฉพาะสำหรับท่าน ท่านทำไมไม่ต้องไปรถไฟชั้น ๔ บ้าง รถไฟชั้น ๔ ในประเทศ
 ไทยก็ไม่เคยมี แต่พอมามีในสมัยที่ประเทศไทยได้เจริญสงครามดงคราวนี้และรัฐบาล
 ชุดนี้เท่านั้น รถไฟชั้น ๔ นั้นจึงเกิดขึ้นตลอดทั้งเศรษฐกิจนี้โดยรัฐบาลได้คิดแล้วหรือ
 ที่จะทำให้ความทุกข์ของประชาชนไม่เดือดร้อน และยังกว่านั้นดูใช้แต่ปลาทุ ซึ่ง
 ความเป็นอยู่ของประชาชน ขณะนี้เป็นอย่างไร การที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
 ยุทธศาสตร์ได้แถลงว่า เมื่อวานนี้ท่านใช้แม่ครัวไปซื้อปลาทุ ๕ ตัว ๑ บาท ข้าพเจ้า

อยากใคร่จะเรียนถามว่าท่านไปช้อนน ๕ ตัวบาท ข้าพเจ้าอยากจะเชิญท่านรัฐมนตรี
 ไปกับข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้ว่าควร ๒๐ ถึงสามคนนชายที่ไหนเชิญ ท่านรัฐมนตรีไปด้วย
 ท่านจะชอบไปปลาทูตัวละสองนกรัม หรือปลาทูเค็มที่หนอนกินใช้ใหม่
 จะถามประชาชนที่กาดตั้งฟังอยู่เวลานี้ว่าจริงหรือ ปลาทูท่านชอบตัวละ ๒๐ ถึง
 มกยู่กตลาคไหนที่ท่านจะชอบได้กคงมีแต่พ่อค้าหรือแม่ค้าที่ขายให้ท่านนั้นอะไรอยู่ใน
 ของท่านกกรมนี้ ปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ข้าพเจ้าได้ฟังท่านรัฐมนตรี
 ผู้หนึ่งกล่าวว่าใช้ใบละ ๓๐—๔๐ ถึงสามคน นนจริงหรือถามแต่ของชนเครื่องปั้น
 ชอทั้งจังหวัดชัยภูมิ แต่ในพระนครนั้นอยากจะถามว่าพ่อค้าอะไร เหตุผลที่ข้าพเจ้า
 ถอดนคิดว่าในด้านเศรษฐกิจรัฐบาลไม่มนโยบายที่จะแก้ให้ถูกตั้งได้กคนสมัยที่ท่าน
 มีได้มาเป็นรัฐบาล ฉะนั้นเศรษฐกิจจนหน้าการเมตงของประเทศไทย เพราะ
 บุคคลใด ๆ ที่จะมาเป็นรัฐบาลขอให้กถึงว่าพ่อค้าทำการค้าอยู่ในประเทศนั้นเป็น
 บุคคลเหล่านั้นถ้าจะมาเป็นรัฐบาลจะต้องมีความรู้ ในด้านเศรษฐกิจ ที่จะแก้ไขปัญ
 ได้และยังกว่านั้นอีกท่านรัฐมนตรี ประธานโทษที่กล่าวพาดพิงถึงสรรพาวรรณคดี
 ที่ท่านรัฐมนตรีทองเปลวท่านได้ตั้งองค์การสรรพาวรรณนั้นได้ทำความร่มนเป็น
 ให้แก่ประชาชน แต่อย่าลืมว่าเศรษฐกิจในสมุดปกเหลืองได้พูดไว้ว่าถ้าคนไทย
 การค้าขายจะไปติดต่อกับสถานทราชการนั้นไม่เป็นผลทั้งหมด แต่ถ้าคนต่างชาติ
 ติดต่อกับจะได้รับความสะดวกมากกว่าคนไทยในสมุดปกเหลืองพูดไว้ก็อย่างนี้ แต่
 ประการหนึ่งท่านได้กล่าวว่า อยากจะกล่าวว่าถ้าให้คนไทยทำการค้า จะทำ
 คนตกตายเป็นสัดส่วน ข้าพเจ้ายืนยันว่า ในสมุดปกเหลืองพูดไว้เช่นนั้น ข้าพเจ้า
 ว่าในสมุดเล่มนี้พูดเป็นคดีเพราะว่าถ้าคนไทยไปขอติดต่อกับแล้วไม่เคยได้รับความสะดวก
 ถ้าเป็นคนต่างดาวแล้วสะดวก น้อย่างองค์การสรรพาวรรณ ข้าพเจ้าได้ตรวจดู
 ถ้าท่านให้คนไปชอหมู หรือท่านให้สมาชิกในพรรคของท่านไปชอหมูหรือชอไก่
 เขากลับเอาเงินขององค์การไป หมุนหาทำไรจนทราบได้ ว่าขณะนี้มันเป็นไครบ้าง แต่

รัฐมนตรีร่วมอยู่ด้วยใช่ไหม อย่าลืมว่าการค้ามันจำได้ไหม ประวัติศาสตร์ยังไม่ชารอย บริษัทจังหวัดนั้นเป็นอย่างไรเขาเงินไปถลุงกันยกใหญ่ ราษฎรตกอยู่ในขณะนั้นอย่างไรเรื่องการค้าของบริษัท ว่าจะช่วยประชาชนแต่ถามประชาชนที่ฟังอยู่ขณะนี้มันผิดอย่างไร ในที่สุดความวอดวายของประชาชนก็อดอยากปากแห้ง องค์การสงเคราะห์อาหารตั้งขึ้นประชาชนขอตัวไม่ได้ แต่การค้าข้าพเจ้าประสบมา และอีกประการหนึ่งได้หมูมาจากบ้านไผ่ หรืออะไรข้าพเจ้าจำไม่ได้มาขึ้นที่บ้านไผ่ มาถึงปากช่องแล้วหมูตายในตู้ อย่างที่ท่านอาจารย์เศรษฐศาสตร์ รับว่าถูกต้อง แต่เดี๋ยวนี้เห็นมีการคานหมูหมื่นหมื่นไม่ถึงกระนั้นพอครกหักก็เลยง เช่นหาแข่งใส่ไก่ชนิดใหญ่ ๆ แล้วมาใส่หมูแข่งละ ๒ ตัวนำส่งกรุงเทพฯ ได้ผิดคิดว่าองค์การสงเคราะห์ราษฎรขนาดตั้ง รดชบวณ ๒๒๑ หรืออะไรก็ถนัดข้าพเจ้ารู้จักหมด ค.ณ. ข.ส. ค.ช. เหล่านี้ หมูที่จะขึ้นรถไฟหมายเลข ๓๔ นั้นก็เดินเข้าไปคนละ ๘๐, ๒๐๐, ๕๐๐ นี่โครงการนี้เศรษฐกิจแก้ปัญหานี้ไม่ได้ที่เดียวว่ารัฐบาลชุดนี้ก็แก้ไม่ได้ เพราะว่าท่านเอาคนเหล่านี้เข้าไปบริหารงานกับท่าน ข้าพเจ้าเคยปราศรัยมาแล้วในภาคอีสานว่าถึงเรื่ององค์การสงเคราะห์อาหารซึ่งเรียกว่าองค์การสงเคราะห์อาหารประชาชน องค์การสงเคราะห์อาหารประชาชนไม่ใช่สงเคราะห์ประชาชนในขณะนั้น สงเคราะห์ประชาชนจนกระทั่งถึงบัดนี้ทำให้เจ็บชอกว่าอีก ก่อนนี้หมูของสงเคราะห์ก็ไล่ละไม่ถึง ๓๐ บาท บัดนี้ก็ไล่ละเท่าไรก็เข้าไปตั้ง ๓๕ บาทแล้วนี้แหละของกิจการสงเคราะห์อาหารประชาชนไม่ใช่เพียงแต่สงเคราะห์ในขณะเท่านั้น ยังได้สงเคราะห์มาจนเดี๋ยวนี้ และเหตุใดท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมอยู่ด้วย ท่านว่าท่านสนับสนุนทางด้านเศรษฐกิจ ท่านแสดงว่าท่านพยายามจ่ายรถตู้ให้คนโดยสารสะดวกยิ่งขึ้นขอให้ท่านรัฐมนตรีไปขึ้นรถไฟชน ๔ ดูก่อนหน้อยว่าจะเป็นอย่างไรแล้วก็รถไฟตกวางในเมื่อประเทศมีชัยก็มีอยู่หลายราย เช่นตกรางสถานีหัวใหญ่ สถานีปางป๋วย สถานี

เห็นว่า คนดกมาก และคนโดยดียวที่โดยดียว ๔ เดือนก่อน ๔
 ท่านรัฐมนตรียังไม่ให้ความชัดเจน และความสามารถในการ นำตัว มาสู่ พระ
 เพราะฉะนั้นเศรษฐกิจในเวลานี้ตกอยู่ในกำมือของประชาชนต่างชาติทั้งนั้น
 คนไทยได้ทำการค้าขายอย่างไรก็ตาม รู้ดีว่าถ้าข้าพเจ้าพูดไม่ถูกต้องคนไทยคง
 เพราะรัฐบาลไม่เอาใจใส่ ข้าพเจ้าจะเรียนถามรัฐมนตรีว่า ถ้าท่านเป็นหัว
 ทิ่มในคณะรัฐบาลนี้ ถ้าท่านจัดทัพชุดของข้าพเจ้าไม่ถูกต้องโดยท่านยังเห็น
 ทิ่มของข้าพเจ้าคนไม่มีความสามารถจะนำชุดของตนชุดเข้าไปได้ แต่ถ้าท่านไม่
 เขาเข้าไปเล่นก็เกรงใจดูหน้าประมุขหรือเกรงออกเกรงใจเขานั่น ข้าพเจ้าเห็น
 ยังไม่เพียงพอ ฉะนั้นการที่ท่านจะเอาใคร ๆ เป็นรัฐมนตรีกระทรวงใดกระทรวง
 หนึ่งท่านคงพิจารณา อาศัย หลักว่า คนนั้นเคยทำงาน อย่างไร อย่างหนึ่ง ที่คนใน
 ทรงพนันมาแต่หรือไม่ว่า ฉะนั้นการที่ท่านจะเอาคนใน ครองนี้มาใช้ ก็เพื่อทำ
 ข้าพเจ้าขอสมมุติว่าท่านนายก มี หัวใจ อันกว้างขวางคือรับว่าเศรษฐกิจนั้นแก้ไข
 และอย่างที่เราจะขอเปลี่ยนรับว่าเศรษฐกิจท่านก็ไม่ตก และเวลานี้ท่านจะ
 อย่างไร ๆ ก็ไม่ได้รับความพอใจในปัญหาเศรษฐกิจที่ท่านได้แถลงไว้ไม่น่าจะทำให้
 ครองชีพของประชาชนได้รับความเดือดร้อน แต่เวลานี้ประชาชนได้รับความเดือด
 ร้อนท่านนายกรัฐมนตรี ท่านก็กล่าวรับแล้วขอให้ท่านรับตรง ๆ ดีกว่า อย่าเอา
 เข้าดูเถย ข้าพเจ้าคนหนึ่งจะพยายามสนับสนุนท่านว่า ท่านรับผิดชอบได้ ข้าพ
 เห็นใจบุคคลใด ๆ ในโลกนี้จะไม่มีความผิดพลาดบ้างนั้นไม่มี สัมกับคำพังเพย
 ๔ คนยังรู้พลาดคนนักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ประธานสภาผู้แทน: ครบ ๓๕ นาทีแล้วท่าน

กยประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท): ขอให้ข้าพเจ้าพูดอีกสัก ๑๐ นาที

ประธานสภาผู้แทน: ให้อีก ๓ นาทีเท่านั้น

นายประยูร ปานะดี (ชยันต) : ข้าพเจ้าจะขอพูดต่อไปว่า เวลา
 เศรษฐกิจของชาติตกต่ำตกหนักจนอยู่ไม่ได้ ถ้าท่านไม่จัดการซ่อมรัฐบาลใหม่แล้ว
 เศรษฐกิจนั้นจะกินตัวท่านเอง และยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะขอฝากความนึกคิด
 ถึงประชาชนไว้ว่าฝ่ายค้านได้พยายามทำดี เมื่อท่านรัฐมนตรีกล่าวหาว่า ฝ่าย
 ประชาธิปไตยได้ไปแพร่ศาสนา นั่นเอง ข้าพเจ้ารับรองว่าต้องแพร่ เพราะอะไร
 เพราะความไม่ดีของรัฐมนตรีและของรัฐบาล ความเลวที่ได้ให้เห็นประจักษ์อยู่กับ
 ลายตาประชาชน เป็นมีเหตุเพราะเหตุนี้แหละ เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าไปซื้อข้าวสาร
 ในชอทข้างบ้านนายกฯ ไม่มี มีเพียง ๒ กิโล ซึ่งโดยเหตุเพราะอาทิตย์หนึ่งเราได้ ๘
 กิโล จ่ายข้าวให้ข้าพเจ้า ๒ กิโล แต่ตั้งบัญชีว่า ๘ กิโลครึ่ง นี่ข้าพเจ้าเคยเข้า
 ไปซื้อข้าวถึงที่บ้านนายกฯ นโยบายที่ท่านปฏิบัติในภาคอีสานว่าการแก้ไขเศรษฐกิจ
 เป็นอย่างไร ราษฎรได้รับความสุขอย่างไรบ้าง มีแต่ประชาชนว่ารัฐบาลนี้
 มีความสามารถมากที่แก้ไขของถูกให้แพงขึ้น ชุมชนในทางนี้ จังอยู่ที่เราขอเปิด
 อกไปขายทั่วไป ต้องรู้ว่าพรรคประชาธิปัตย์ของแพ้ว เพราะว่าเสียงในสภาเป็น
 เสียงของรัฐบาลหมดมาชกคอยสนับสนุน อย่าถามว่าคนรับบาเห็นอะไรต่าง ๆ ว่า
 ท่านจะมาช่วยกันแก้ไขเศรษฐกิจของชาติเวลานี้ ท่านที่สนับสนุนก็ตาม ข้าพเจ้าพูด
 เหนือว่าท่านมาช่วยกันตั้งหารประชาชนให้คัดค้านมากจนหรือ เช่นเมื่อก่อนประชาชน
 ตั้งอยู่ขณะนั้นมากองเองเอง บัดนี้รัฐบาลชุดนี้และสมาชิกฝ่ายสนับสนุนช่วยกันแก้ไข
 ชาติให้เหลือแต่ทางเองในตัวเอง คือไปกันมากตัวจะตั้งเหลือแต่ตัว ปัญหาเหล่านี้
 ข้าพเจ้าได้ทราบมาแล้วว่า ถ้าใครจะมาอยู่รวมพรรคกับท่านมั่งมาชกคนหนึ่งก็ต้อง
 หนีไปอยู่พรรคประชาธิปัตย์ แต่ถูกคัดค้านในเรื่องเงินไม่เชื่อตามคุณเตียงตุกร
 ธานอาศัยหลักการเข้าพรรคด้วยเงินใช้ใหม่ เมื่อไม่ได้เงินก็ไปเข้าพรรคอื่น นี่
 พรรคประชาธิปัตย์ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้อาศัยเงินซื้อคะแนนดังพรรคอื่น ๆ

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวตาแล้ว ผู้ใดสนับสนุนรัฐบาล เห็น
นายไสว สุทธิพิทักษ์

๑๔.๐๔ น.

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึง
สมาชิกคนสุดท้ายซึ่งได้อภิปรายในสภานี้ เพราะเหตุว่าการเปิดอภิปรายนี้เป็นภาระ
เปิดให้ประชาชนทั่วประเทศได้ฟัง การที่สมาชิกสภาผู้แทนคนหนึ่งได้ถูกมากดว่า
ความเป็นไปอะไรต่าง ๆ ย่อมจะแสดงความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ของตน เพราะ
ในการที่เขาเวตาของชาติมาแสดง อุปนิสัยใจคอออกมา ประชาชนย่อมเห็นได้
โดยวนประเด็นที่ผ่านมาก็ได้เปิดอภิปรายทั่วไปนั่นก็คือ ในทางเศรษฐกิจ ได้ดำเนิน
การเศรษฐกิจผิดพลาด ไม่เหมาะสมแก่สถานการณ์ปัจจุบัน เป็นเหตุให้ประชาชน
เดือดร้อนในการครองชีพ ข้าพเจ้าได้เรียนถามคนในพรรคฝ่ายค้านคุณคึกฤทธิ์ ซึ่ง
ท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ของข้าพเจ้าว่า ทางฝ่ายเปิดอภิปรายทั่วไปต้องการในเรื่อง
อะไร หรือต้องการในเรื่องทั้งหมดซึ่งภาวะในทางเศรษฐกิจเท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบ
แล้วดูเหมือนจะเป็นปัญหาใหญ่โต เราพูดกันมาถึง ๒ คนกับ ๓ วันแล้ว ปัญหา
ยังไม่จบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่จะเรียนต่อสภานี้ให้ทราบว่าเราเป็นนักประชาธิปไตย
ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยมาตลอดเวลา ๓๓-๓๔ ปีแล้ว การเปลี่ยนแปลง
การปกครองนั้นได้ผ่านพ้นมาแล้วนานนักยังมีเงาอยู่เบรจหลัง เพราะฉะนั้นการที่เรา
จะมาโต้แย้งกันในปัญหาเรื่องนี้ ๔ วัน ๕ วันนั้น ต้องคำนึงถึงว่าจะมีบุคคลออกพูด
หนึ่งซึ่งจะคอยตำหนิว่าระบอบประชาธิปไตยเหลวไหลใช้ไม่ได้ เพราะฉะนั้น
อะไรจะเกิดขึ้น ข้าพเจ้าขอเรียนอย่างนี้ ส่วนบุคคลฝ่ายใดพรรคใดจะมีอุดมคติ
ในทางปกครองในระบอบนั้นให้ เราทั้งหลายเป็นผู้ทรู กันอยู่ละ เจริญ กันแล้วทุก
เข้าใจ ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรจะเข้ามาแก้ปัญหาเศรษฐกิจ และในความนี้ก็คิดว่า

ขาพเจ้านั้น ข้าพเจ้าอาจจะขอเรียนไปถึงข้ออภิปรายต่าง ๆ ที่ฝ่ายค้านกล่าวมา
 ในเรื่องทฤษฎีนี้ อยู่ถาวร ได้พูดในเรื่องข้อที่เกี่ยวกับการเศรษฐกิจต่าง ๆ นั้น
 ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยว่าเราควรพูด ในหัวข้อเหล่านี้ แต่ว่าข้ออภิปรายของคุณชน
 อยู่ถาวร อาจจะมีความคิดเห็นไม่ตรงกับรัฐบาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าในฐานะที่ได้
 มารวมอยู่กับฝ่ายรัฐบาลผู้หนึ่ง และในบางโอกาสข้าพเจ้าก็อาจจะมีความคิดเห็น
 ผิดไปหรือมากไปกว่าฝ่ายรัฐบาลก็ได้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกในทีมข้าพเจ้า
 ก็จะขอเรียนกับผู้เปิดอภิปรายทั่วไปว่าในความนึกคิดของท่านนั้น ท่านมีความนึก
 คิดอย่างไรในเรื่องเศรษฐกิจของประเทศไทย เราอาจจะทราบเหตุการณ์ต่างๆของ
 โลกได้ดี เรารู้ดีว่าสิ่งไหนทำได้สิ่งไหนทำไม่ได้ แต่ในการเปิดอภิปรายหรือการ
 อภิปรายในสภานี้ เราต้องตั้งเหตุผลกันไว้หรือไม่หรือเราจะเอาชนะหรือเรา
 จะเข้าข้างถูกกันไปเรื่อย ๆ นั้นขอให้ท่านคิดดูด้วย ทั้งนี้ในเรื่องปัญหาต่างๆนั้นข้าพเจ้า
 ก็จะขอเรียนตามลำดับว่าในเรื่องการคมนาคมตามทฤษฎีนี้ อยู่ถาวร ได้พูดมานี้
 หรือที่ท่านสมาชิกคนสุดท้ายที่ท่านอภิปรายมาเมื่อสักครู่หนึ่ง ท่านย่อมจะทราบว่า
 สภาพการสงครามของประเทศไทยนั้นเป็นอย่างไร การคมนาคมของประเทศไทย
 ในระหว่างสงครามได้ประสบกับอุปสรรคมาไม่น้อย ท่านจะเห็นว่าการที่สะพานรถไฟ
 หรือทางรถไฟถูกทำลายจากเครื่องบิน และการที่เสื่อมเสียไปโดยสภาพ และเรา
 เองไม่สามารถจะสร้างตั้งเหล่านั้นขึ้นได้ แต่เราก็ได้พยายามที่จะบูรณะการคมนาคม
 ในขณะสภาพโดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้าได้ไปในมลายู ข้าพเจ้ามาคำนึงถึงรถไฟของ
 ประเทศไทย ข้าพเจ้ายอมรับว่าของเรายังพันตัวไม่ทันเท้าของเรา แต่ว่าเมื่อเรา
 มีความคิดเช่นนั้นเราก็จำเป็นต้องพยายามให้ดีขึ้นให้ได้ สำหรับมลายูใครเป็นผู้
 ปกครอง ผู้ปกครองนั้นเป็นผู้สร้างรถไฟหรือไม่ และเป็นผู้ที่คำนึงถึงสภาพ
 ของประชาชนอย่างรัฐบาลของเราไม่ได้คำนึงอยู่หรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนั้นการบูรณะ
 การคมนาคมของประเทศไทยนั้นจำเป็นต้องอาศัยต่างประเทศเขา รัฐบาลหรือ

รัฐบาลก่อน ๆ ก็ได้พยายามเป็นอย่างยิ่ง ชาตของใคร ๆ จะไม่รัก จะเป็น
 หรือฝ่ายค้านก็ตาม ย่อมจะต้องถวิลหาความรักชอบต่อประเทศชาติ
 มาเป็นคนไทย ถ้าเราไม่คำนึงถึงความเป็นชาติไทยแล้วเราจะเกิดมาทำไม
 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้อ่านอีกฝ่ายค้านคำนึงถึงคำอภิปรายของท่านว่า ท่านไม่ใคร่
 ถึงชน นเป็นความสำคัญจริงซึ่งประชาชนย่อมจะเป็นพยานได้ ข้าพเจ้าขอ
 ของคุณประยูรเมื่อสักครู่ว่า การอภิปรายของท่านในเรื่องเช่นนั้น ข้าพเจ้า
 ว่าเราควรจะก้าวผ่านปัญหาเข้าสู่ประเด็นดีกว่า ท่านทบทวนปัญหาทำไมไม่รีบร้อน
 ไปโดยสารรถไฟชนบท & บาง นึกเป็นของนอกเรื่องนอกราว เราขอรับอารยะ
 ของรถไฟนั้นยังไม่เป็นผลดีอย่างแต่ก่อน แต่เราก็ได้แก้ไขให้เป็นผลดีได้
 ได้ท่องเที่ยวในจังหวัดต่าง ๆ ตลอดภาคใต้และภาคเหนืออื่น ๆ ถ้าหากว่าทาง
 บกพร่องอย่างไร ทำไมท่านจึงไม่ชี้แจงว่ามันบกพร่อง ในฐานะที่ท่านเป็นประ
 คนหนึ่งที่มีความรักชาติไทยและความเจริญก้าวหน้าของประเทศ แต่ท่านมาพูด
 ในสภา ข้าพเจ้าเห็นว่ามันออกจะเป็นมัจฉาทักษิณีเสียมาก ข้าพเจ้าพูดความ
 ทุนในขณะนั้นทางคมนาคมทางถนน ในด้านการทางเราก็ได้ตั้งคณะกรรมการ
 ทุนเพื่อจะปรับปรุงโครงการก่อสร้างทางเพื่อประเทศต่อไป ตลอดจนทางหลวงจังหวัด
 นั้นจะเห็นว่างบประมาณปี ๒๕๑๐ เราได้อนุมัติเงินกันหนึ่ง ๑ ล้านบาทเพื่อ
 ทางหลวงของจังหวัด เมื่อเป็นเช่นนั้นท่านก็ย่อมจะทราบว่าการคมนาคมเคยพัฒนา
 เศรษฐกิจ และเราก็ได้ทำแล้วเท่าที่จะทำได้ ทบทวนปัญหาทำไมเราไม่ทำให้
 ภาวน หรือไม่ให้เสร็จเด็ดขาดขาดในเรื่องการปรับปรุงภาษีอากรและประ
 รัชฎาภร ซึ่งรัฐบาลตนได้ทำมาเพื่อให้ได้เงินมาทำกิจการต่าง ๆ นั้น แต่คงทำ
 ก็ไม่ได้สนับสนุน เพื่อให้ได้เงินทองมาบูรณะประเทศ ท่านจะให้รัฐบาลทำ
 ท่านต้องการให้รัฐบาลทำงานแต่ท่านคอยขัดขวาง แล้วอีกอย่างหนึ่งในเรื่อง
 เงินหาทองหาเงินตราต่างประเทศมาเพื่อบูรณะประเทศนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่า

กีดกันและกีดกันคนจนเรื่องงบประมาณท่านกีดกันด้วย แล้วท่านต้องการจะ
ให้รัฐบาลบริหารงานของประเทศให้ดูลงไปได้ด้วยดี และให้ ฟันกันดีได้อย่างไร
เพราะว่าจะเอาเงินมาจากไหน ข้าพเจ้าขอประทานอภัยที่จะพูดบางอย่างเปรียบ
เทียบกัน ข้าพเจ้าใคร่เรียนถาม คุณเดือน พงษ์โสภณ ว่าในงานอุตสาหกรรม
อุตสาหกรรม ท่านได้หาทุนมาจากไหน ถ้าท่านมีทุนของท่านเองท่านก็สามารถจะ
ทำได้ รัฐบาลก็เช่นเดียวกัน ถ้ามีทุนของตนก็ทำได้ ถ้าไม่มีทุนของตนก็ต้อง
หาทุนมาทำ เพราะฉะนั้นการหาเงินก็เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เกี่ยวกับในการกู้เงิน
และการแจกภาระให้กับประชาชนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไม่ว่ารัฐบาลไหน ก็ย่อมจะต้องทำแต่
ก็ย่อมจะต้องคำนึงใน ทางที่จะให้การกู้เงิน เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ในปัจจุบัน และ
อนาคต และเราย่อมจะทราบด้วยแล้วว่ามีแต่ในระหว่างมหาประเทศด้วย การ
กู้ยืมเงินเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องทำ เพราะฉะนั้นการหาเงินของท่านนั้นข้าพเจ้า
คิดว่าถ้าหาเงินได้คำนึงถึงเหตุผลโดยจริง ๆ แล้ว เราก็เห็นจะไม่ต้องพูดกันถึง ๓
คน ๓ คนเช่นเคย

ท่านในเรื่องการเกษตรนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นปัญหาเศรษฐกิจอันหนึ่งซึ่ง
เกี่ยวพันกัน ถ้าท่านทบทวนประวัติไปเห็นว่า ในหัวขั้วต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้ายกขึ้น
มาพูดไม่เกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจแล้ว ข้าพเจ้าก็ยินดีจะรับคำสั่งสอนจากท่าน เพราะ
ทางฝ่ายท่านผู้ ที่เชี่ยวชาญกันหลายท่านเหมือนกัน ในเรื่องการเกษตรนั้นท่านก็ย่อม
ทราบด้วยว่า ปัญหาในเรื่องข้าวเป็นปัญหาคำคัญ การที่เราจะต้องข้าวให้กับสห
ประชาชาตินั้น คุณกว้าง ทองทวี ขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยชื่อ พูดถึงว่าการ
ที่เราส่งข้าวให้เขาเปล่า ๆ นั้นจะเป็นการดีกว่าที่เราไปกู้ยืมอยู่ในเวลานี้ การคิดเช่น
นั้นท่านมีความประสงค์อะไร ข้าพเจ้าคิดว่า การที่เราผูกพันส่งข้าวให้เขา ๓๕๐,๐๐๐
ตันนั้น ดีกว่าที่เราจะส่งให้เขาถึง ๓ ล้านตัน การส่งข้าวให้เขาถึง ๓ ล้านตันนั้น
หมายความว่าข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าได้ยินผู้ใหญ่บางคนในสมัยนั้นบอกว่า

เราจะต้องส่งข้าวให้เขา ๓ ล้านตัน ขอเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ใครจะว่า อย่างไร
 ขันดีจรับฟัง ทนในการที่เราจะให้ข้าวเขาเปล่า ๆ กับกรที่เราจะได้เงินตรา
 ประเทศเขามานั่นอันไหนจะดีกว่ากัน ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองในฐานะที่พอรู้ ก็
 อธิบายว่าในการบูรณะประเทศและการที่เราจะส่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ต่างประเทศ
 ถ้าไม่ได้รับการตอบแทนแล้วก็ย่อมเป็นผลเสียกับการเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ในสมัย
 ของรัฐบาลก่อนเขาก็ได้เจรจากับสหประชาชาติว่า การที่จะส่งข้าวให้เขาเปล่า ๆ
 เป็นผลเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศ และในฐานะที่เราได้แสดงความร่วมมือ
 กับสหประชาชาติมาตั้งแต่ต้นก็ขอให้ทางสหประชาชาติเขาได้ช่วยเหลือ
 รัฐบาลปรีดีได้เจรจาเป็นผลว่าการที่เราจะส่งข้าวให้แก่เขาเปล่า ๆ นั้น
 เราได้รับเป็นค่าชดเชยกันละ ๑๒ ปอนด์ แต่มาเมื่อถึงรัฐบาลนี้ก็พยายามอย่าง
 ในอันที่จะให้ได้รับการทดแทนให้เหมาะกับการดัดภาวะการณ์ เศรษฐกิจในประเทศ
 ผลที่สุดก็เท่าที่เราได้ทราบกันอยู่ และก็ได้มาแสดงในสภานักเลงชาวอินท
 ท่านสมาชิกฝ่ายค้านผู้หนึ่งคือ คุณสอ เศรษฐบุตร ได้พูดว่า ในสมัยคุณแดง
 ขายข้าวให้สหประชาชาติกันละ ๒๐ ปอนด์กับอีก ๔ ปอนด์ ในตอนนั้นท่านสมาชิก
 พูดอย่างนี้ ซึ่งความจริงอาจจะคาดเคลื่อนไปได้เล็กน้อย ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลาย
 คงจะยอมรับว่าในสมัยของรัฐบาลนี้ใช้หรือไม่ก็สามารถได้ค่าทดแทนจากการส่งข้าว
 เขากันละ ๒๐ ปอนด์ กับอีก ๔ ปอนด์ เป็น ๒๔ ปอนด์ มีใช้หรือไม่เป็นปัญหา
 เรื่องข้าว

ทนการส่งเสริมการผลิตข้าว การที่สมาชิกฝ่ายค้านหรือคุณเด่น
 ได้ถาม พุดมา ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนว่า ในการส่งเสริมผลิตข้าวรัฐบาล
 นั้นสนใจเลย เราเห็นว่าข้อผูกพันที่เราผูกกับต่างประเทศที่จะต้องส่งข้าวให้
 ความสัญญาเป็นข้อผูกพันที่เราต้องปฏิบัติตามด้วยความซื่อสัตย์สุจริต
 กระนั้นในงบประมาณปี ๒๔๘๐ นี้ ข้าพเจ้าขอเรียนขอเท็จจริงว่าในด้านการทำ

กับเงินเฟ้อตั้งเดิมอยู่ในงบประมาณกันหนึ่งแล้ว การตั้งเดิมปลัดตั้งแต่ตั้งตัว
พาหนะรัฐบาลนักใดคนหนึ่งจะไปตรวจตาดูการตั้งหักหนี้และขอประทาน หรือขอ
ประทานที่ ข่าพเจ้าคิดว่าเราได้พยายามทำเท่าที่กำลังเงินของเราจะอำนวยให้ได้
ไม่ใช่ว่าไม่ทำเสียเลย เพราะฉะนั้นในการเกษดริ้น ข่าพเจ้าขอผ่านปัญหาไป
ไป ข่าพเจ้าคิดว่าเพื่อนสมาชิกผู้หนึ่งได้กล่าวยกในปัญหาเรื่องการตั้งเดิมการ
เศรษฐกิจในด้านการผลิตขึ้นมาพอสมควรแล้ว

ทบทวนความเห็นในเรื่องการอุดหนุนการของชุมชน อยู่ถาวร กับ
กระทรวงการอุดหนุนไม่ตรงกัน คือของชุมชน อยู่ถาวร ต้องการจะตั้งเดิม
อุดหนุนการในครอบครัว ข่าพเจ้าคิดว่าท่านต้องการที่จะตั้งเดิมอุดหนุนการ
ในครอบครัวแต่ไม่สำเร็จถึงกับเคยบัญญัติไว้ในงบประมาณปี ๒๔๘๐ ข่าพเจ้าขอ
ให้ท่านคิดว่าอุดหนุนการในครอบครัวซึ่งเอกชนอาจทำได้ กับอุดหนุนการอย่าง
ใหญ่ซึ่งมีผลต่อประเทศนั้น รัฐบาลควรจะดำเนินอย่างไรก่อน ข่าพเจ้าเห็นว่า
เมื่อเปรียบเทียบแล้วเราควรจะตั้งเดิมอุดหนุนการอย่างใหญ่เสียก่อน และขอให้
คำนึงถึงอย่างหนึ่งว่าโดยมากผลิตภัณฑ์เราทำกันในประเทศนั้น เราไม่ค่อยนิยม
และสำหรับอุดหนุนการในครอบครัวนั้นเมื่อผลิตออกมาแล้วก็ไม่ใช่เป็นการเพียงพอ ถ้า
หากว่าอุดหนุนการในครอบครัวนั้นเอกชนเขาสามารถทำได้และช่วยกันได้ รัฐบาล
ก็สนับสนุนหาตลาดให้จะเป็นผลดี เพราะฉะนั้นข่าพเจ้าคิดว่าเรื่องการอุดหนุนการ
รัฐบาลว่าการกระทรวงการอุดหนุนการก็ได้ ชะงัดมาอย่างแจ่มแจ้งแล้ว น่าจะผ่าน
ปัญหาไปได้ ทบทวนอย่างอื่นในเรื่องการคลังกับการเงินนั้นข่าพเจ้ายอมรับว่า
เรื่องการคลังและการเศรษฐกิจเกี่ยวพันกันอย่างยิ่งใกล้ชิดแยกกันไม่ออก แต่ก็ได้
กล่าวยกขึ้นมาเพียงพอแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้ท่านร่วบรัดหน่อย

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครศรีธรรมราช) : ข่าพเจ้าขออนุญาตต่อ

ประธานสภาผู้แทน : เขายก ๕ นาที

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครราชสีมา) : ทนายหน้าต่อไปข้าพเจ้า
รู้สึกดีใจต่อคุณกิจจาฯ สักหน่อย ข้าพเจ้าขอประทานอภัยโทษที่ต้องออก
เพราะว่าเราได้อ่านมาจากที่เคยกัน เราเรียนมาจากอาจารย์เดียวกัน ปัญหา
ในเรื่องการเลือกตั้ง ถ้าเราไม่ยอมรับเลือกตั้งหรือไม่ยอมรับเขตเลือกตั้งปรากฏ
เป็นตัวอย่างแล้ว เราจะไปถืออะไรข้าพเจ้ายิ่งสงสัย เพราะฉะนั้นเมื่อเราถึงกับ
ด้วยเหตุผลและเขตเลือกตั้งปรากฏแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นเราจะหลีกเลี่ยงกันไม่
ไม่ว่าประเทศไหน ข้าพเจ้าไม่เคยไปต่างประเทศหรอก แต่ข้าพเจ้าได้ย่น
ในเรื่องเลือกตั้งเขายอมรับกัน ทนายหน้าใครจะพูดต่อไปในเรื่องที่เกี่ยวพันกับการ
ตั้งกรรมการร่างของประเทศไทย นี่เป็นปัญหาเศรษฐกิจอันหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่
ท้าวความเดิมว่าได้กฎหมายฉบับหนึ่งที่จะช่วยชาวสหประชาชาติไทยซึ่งเคยมา เรา
ได้เลิกกันไป แต่ว่าการที่รัฐบาลได้คำนึงถึงในเรื่องภาษีของประเทศไทยซึ่งเป็นปัญหา
ในเรื่องการเศรษฐกิจอันหนึ่งนั้นได้เป็นเหตุให้รัฐบาลพยายามจะตั้งคณะกรรมการ
การคลังให้คนไทยทำเป็นจำนวนมากที่สุด ข้าพเจ้าขอเรียนถามคุณ ประยูร ว่า
การท้าวความถึงความถึงสัมมุขปกเทศของนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านแสดงออกมาว่าข้อใด
ในสัมมุขปกเทศของนั้นเป็นอย่างนั้น มีเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าจะไม่ถือว่าท่านเป็นนักพูด
อย่างแท้จริง เพราะว่าข้อความที่ท่านกล่าวนั้นเป็นการค้านกันอยู่ในตัว ถ้าไม่
ข้อความในสัมมุขปกเทศของท่านเจตนาจะกล่าวเสียดื้อ ก็อาจจะเป็นข้อความที่ช่วย
สัมมุขปกเทศของท่านเอง ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ขอยกให้ท่านได้ ทนายหน้า
อยู่ว่า ทำอย่างไรการเศรษฐกิจของเมืองไทยจึงจะดำเนินไปด้วยดี ด้วยการ
ให้คนไทยมีวิชาชีพและให้คนไทยมีผลิตภัณฑ์ของคนไทยทั่ว ๆ ไป ข้าพเจ้าคิดว่าถ้า
ท่านรัฐมนตรีของเบตงได้พูดในเรื่องสรรพากรนั้น ในทนายหน้าจะได้ นำมา
อีกทีหนึ่ง ถ้าหากว่าเราไม่ตั้งเสริมให้คนไทยมีวิชาชีพแล้วจะให้ท่านไปรุด

ต่อไปว่า... ซึ่งระยะเวลา ๕๐ ปี หรือซึ่งระยะเวลา ๑๐๐ ปีนี้ในจังหวัดพระนครศรี
 ธนบุรี ก็จะไม่ต้องการเลือกผู้แทนกันเอง เพราะว่าไม่มีคนไทย เพราะว่า
 คนเหล่านั้นต้องไปอยู่ด้วยที่การตั้งศูนย์และเกาะเดาอะไรพวกหนึ่ง ในแถบภูเขาระไร
 ต่าง ๆ อีกพวกหนึ่ง และคนเหล่านั้นมาทำการเลือกตั้งได้อย่างไร และในการที่
 รัฐบาลได้จัดตั้งองค์การสำรวจหาชนกึ่งเพื่อที่จะตั้งเสริมหรือช่วยเหลือประชาชนคน
 ไทยที่มีฐานะยากอย่างหนึ่ง และขออย่างหนึ่งเพื่อเป็นการติดตามของสหให้ตน้อยลง
 ยากอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราก็กลับมาพบอุปสรรคและคำตำหนิต่อกันอย่าง
 รุนแรงไม่เฉพาะแต่ทางฝ่ายบ้านเท่านั้น แม้แต่ทางฝ่ายประชาชนคนไทยเองก็ได้
 ทำการติเตียนอยู่เป็นความจริง... ทันทักว่าเราไม่ยึดหลักเศรษฐกิจมาเป็นของเรา
 แล้วเราจะทำอย่างไร... ในเรื่องนั้นเราพเจ้าก็ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นแล้วว่าอย่างน้อยใน
 จังหวัดพระนครศรีธนบุรีก็จะมีไม่มีการเลือกตั้งกันเพราะว่าจะไม่มีคนไทยในอนาคตเลย
 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะเป็นอย่างไร... เพราะว่ารัฐบาลนี้ประกอบด้วยคนไทยและเลือก
 เพื่อที่จะให้คนไทยได้มีประโยชน์... และบางคนที่พเจ้าก็ยอมรับความเดือดเนื้อ
 เศร้าใจเพียง ๕๐-๘๐ เปอร์เซ็นต์... ซึ่งเรื่องเหล่านี้พเจ้าก็ไปได้อะไร... แต่
 พเจ้าขอให้อุตในแง่เหตุผลว่าควรจะเป็นอย่างไรในเรื่องนี้

ประธานสภาผู้แทน : หมตเวตาแล้วท่าน

นายไสร สุทธิพิทักษ์ (นครสวรรค์) : ถูกแล้ว พเจ้าขอข้อ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านพูดมามากแล้ว เกิน ๒๐ นาที มีผู้ใด
 จะสนับสนุนผู้เสนอ... เห็นคุณสวัสดิ์ คำประกอบ

๑๑.๒๑ น.

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ท่านประธานที่เคารพ

ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณท่านประธานเป็นอย่างสูงมาก ที่ได้เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้พูดในเรื่องนี้ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้พูดต่อไปข้าพเจ้าขอปรับความเข้าใจเล็กน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ต้องปรับความเข้าใจหรอกท่าน ขอให้เขา
เรื่องของท่านเด็ดกว่า

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : กราบทูลเกล้าฯ ข้าพเจ้าพูด
หนักไปบ้างหรือเบาไปบ้างก็ขอให้ท่านใช้ระบบของภาคสี่เดิมของท่านประธาน
ข้าพเจ้าน้อยใจก็เพราะว่าข้าพเจ้าได้เคยในพรรคประชาธิปัตย์คนหนึ่งในขณะนั้น ก่อน
ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปข้าพเจ้าจะแก้ความข้องใจอย่างนี้ คือว่าการที่ท่านประธาน
ได้อนุญาตให้เวลา ๓๕ นาทีนั้นรู้ดีว่าชอบพระคุณท่านมากอยู่แล้ว ทางรัฐบาลได้
พูดมาแล้วไม่น้อยกว่า ๗ คน ซึ่งฝ่ายข้าพเจ้ามีเวลาพูดเพียง ๒ คนเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอโอกาสท่านเสียด้วยว่าข้าพเจ้าขอต่อเวลาต่อหน้าได้ไม่น้อยกว่าครึ่ง
ชั่วโมง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงประเด็นในการที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายว่า รัฐบาลนี้
ดำเนินการเศรษฐกิจผิดพลาดไปประการใดนั้น ข้าพเจ้าก็จะถือโอกาสแก้ความกล้า
หาตามโต้ของรัฐบาล และท่านผู้สนับสนุนฝ่ายรัฐบาลตามลำดับย้อนหลังไปหาต้น
เมื่อท่านผู้สนับสนุนรัฐบาล คือคุณไฉ่ สุกขพิทักษ์ ได้กล่าวข้างพาดพิง
ถึงประชาธิปัตย์หลายประการ เบื้องต้นคุณไฉ่ได้กล่าวอ้างว่า นี่ไม่ควรมีการ
ประชุมเปิดอภิปรายยดเยาะถึงเพียงนี้ ทำให้งานของชาติเสียหาย ท่านเกรงไปว่า
เงาเบของหลังของผู้ถือการจะมีการปฏิกริยาชน คำกล่าวของท่านทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ
เช่นนั้นแต่รัฐสภาก็คงเข้าใจเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงขอปรับความเข้าใจกับผู้
สนับสนุนรัฐบาลว่า ข้าพเจ้าไม่เกรงเงาเบของหลังดังที่ท่านว่า แต่เกรงเงาเบของหน้า
ข้าพเจ้าจะประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นเงาเบของหน้าอัน
เป็นภัยแก่ชาติอย่างมหาศาล การที่ข้าพเจ้าเปิดอภิปรายนี้โดยผลทเกรงว่า
เงาเบหน้าจะประทับอยู่กับประเทศชาติอันอาจทำให้ประเทศชาติเหวี่ยงเหว

ในประเด็นต่อไป คุณได้โต้แย้งว่าฝ่ายประชาธิปไตยหาได้ร่วมมือกับรัฐบาลในการที่จะจรรโลงประเทศชาติไม่นั้น ข้าพเจ้าอยากจะพูดว่าท่านบังอาจกล่าวคำประณามประชาธิปไตยโดยไร้สาระ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าท่านจะบังอาจใช้คำดังนี้ ประชาธิปไตยทุกคนมีความหวังที่จะจรรโลงชาติด้วยกันทั้งนั้นแต่เราไม่กล่าวถึงรัฐบาล ในกรณีที่รัฐบาลจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ประเทศชาติ กรณีใดที่รัฐบาลจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ประเทศชาติแล้วเราประชาธิปไตยจะสนับสนุนทุกวิถีทาง เพราะฉะนั้นการที่ท่านบังอาจกล่าวว่าประชาธิปไตยไม่ร่วมมือกับรัฐบาลเพื่อประโยชน์ของประเทศชาตินั้นท่านกล่าวอย่างบิดที่สุด ในประเด็นต่อไปท่านสาธิตผู้สนับสนุนรัฐบาล กล่าวหาว่าประชาธิปไตยบางคนไม่ได้ให้ความร่วมมือกับองค์การสงเคราะห์อาหาร ข้าพเจ้าขอเถียงว่ากรณีใดที่สงเคราะห์ได้ทำให้เราจะร่วมมือทุกวิถีทาง แต่ด้วยการนี้เป็นจำเลยได้ รับสารภาพว่าเป็นการผิดพลาดของ องค์การ สงเคราะห์อาหารอย่างยิ่งแล้วจะให้ประชาธิปไตยไปร่วมมือกับจำเลยนำความเสื่อมเสียมาสู่ประเทศชาติอย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายอันนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้แก้ไขข้อข้องใจแล้วข้าพเจ้าก็จะขอเถียงต่อไปเป็นลำดับ ตั้งแต่รัฐมนตรีของอินทร์ คุณฉันท์ คุณประเวศ คุณทองเปลว และหลวงอำรงคนสุดท้าย

คุณฉันท์ จันทสมได้กล่าวว่ารัฐบาลนี้ได้ดำเนินการเศรษฐกิจยังไม่เหลวแหลกสักนิด ทำไมจะมาเบียดเบียนไพรายกัน ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกิน เราจะขอให้รัฐบาลนี้ นำความเหลวแหลกอันนี้มาสู่ชาติแล้วอย่างนั้นหรือจึงจะเบียดเบียนไพราย เราไม่สามารถจะทนอยู่ได้แล้วที่จะให้ รัฐบาลนำความเหลวแหลกในด้านเศรษฐกิจมาสู่ชาติ เราจะปล่อยให้เหลวแหลกตายเป็นแล้วใครจะแก้ไหว เมื่อเห็นภัยมาสู่ประเทศชาติเป็นของอันตรายถึงโอกาสสักทีแล้ว แทนที่จะปล่อยระยะเวลายาวไปโดยมิได้ทำการเยียวยาหรือมีอาจจะแก้ไขได้ในภายหลัง เพราะฉะนั้นขอให้ท่านได้ รับทราบว่า

จริงอยู่รัฐบาลไม่ได้ทำความเสียหายให้แก่ประเทศชาติอย่างสุดเหวี่ยง
ความเสียหายในเบื้องต้นหลายประการ ที่จะหยิบยกเอามาเพื่อเปิดอภิปราย
ได้แล้ว

ข้าพเจ้าขอเก็บข้อข้อใจ ได้ทั้งรัฐมนตรีของอินทรี ได้โตขึ้นมาเมื่อคน
ข้าพเจ้าขอกล่าวที่เราอาจจะโต้แย้งไปหน่อย เพราะว่าจะได้ยกกันเดียว
กันนี้ท่านคงจำได้ ข้าพเจ้าบันทึกไว้ ท่านว่าสรรพอาหารหาใช่เป็นเศรษฐกิจ
แต่ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าสรรพอาหารเป็นแขนงหนึ่งของเศรษฐกิจ และข้าพเจ้าเห็น
ทุกอย่างในการที่เราปฏิบัติอยู่ในการครองชีพแล้วมันเป็นเศรษฐกิจทั้งสิ้น เราเห็น
ความเสียหายของสรรพอาหารจนไม่สามารถจะแจ้งได้โดยกะล่าวคร่าวๆ ข้าพเจ้า
ประทวนกล่าวต่อไปอีกนิดว่า ท่านรัฐมนตรีของอินทรี ได้กล่าวเมื่อคนนั้นว่า ปร
ชาธิบดีได้พยายามไปเผยแพร่ศาสนาทางนิกายใดบ้างเห็นได้ก็ขอถามความ
ถึงแก่ประชาชนต่าง ๆ การที่กล่าวเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านที่อยู่ในระบ
ประชาธิปไตยโดยควรทนชมคำพูดเสีย การที่ข้าพเจ้าไปนั้นควรจะนับว่าได้ทำประโยชน์
ต่อประเทศชาติอยู่บ้าง และเป็นประโยชน์ต่อพหุชนชาวไทยบ้างตามสมควร
กล่าวหาว่าเป็นการเสื่อมเสีย เราไปปราศรัยกับราษฎรเพื่อปฏิบัติจิตใจ
ประชาชนเพื่อให้เขาเริ่มสนใจกับบ้านเมืองของเขาตามแบบประชาธิปไตยที่แท้
มีนั้นแล้วนักการเมืองบางกลุ่มจะหาทางกลบเกลื่อนประโยชน์ และใช้อำนาจใน
ที่ได้มาโดยไม่สุจริตเข้าปกคลุมประเทศอยู่ต่อไปหาสิ้นสุดไม่ ท่านรัฐมนตรี
ของอินทรีกล่าวว่าหลังจากหม่อมหลวงกรีตายไปแล้ว ท่านได้รับงาน ท่านได้
ชบวรนอกหลายชบวร ท่านกล่าวเช่นนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าท่านได้กล่าวปร
บุคคลที่ตายไปแล้ว อันทำให้ประชาชนอาจเข้าใจว่าท่านหม่อมหลวงกรีได้
ปดระเดยกิจการรถไฟให้ทรุดโทรม แล้วท่านเป็นผู้ไปแก้ไขชนโดยดอง
ข้าพเจ้าเห็นว่านับแต่ท่านไปดำรงตำแหน่งแทนหม่อมหลวงกรี กิจการรถไฟก็

คุณคงที่ท่านได้คุยอดข้างไม ข้าพเจ้าได้แก้ไขข้อข้องใจของท่านรัฐมนตรีทองอินทร์
เสร็จสิ้นไปแล้ว

คุณประเวศ บริวาร ขกโทษที่ต้องขอขนาม ท่านว่าปัญหาเศรษฐกิจนั้น
ไม่ควรจะแก้ไขรวดเร็วพรดพราด เพราะจะเกิดการปั่นป่วนในประเทศ ท่าน
กล่าวอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเอาตำรามาจากไหน ทำไมเราไม่ต้องการให้ค่า
ครองชีพลดลงอย่างรวดเร็ว ท่านไม่น่าจะกล่าวว่ายากจะให้ของถูกลงทีละน้อย ๆ
ไม่ต้องการให้ถูกลงทีละมาก ๆ ท่านไม่นึกถึงประชาชนที่กำลังจะอดตายอยู่แล้ว
บางทีขอ ท่านว่าของแพงเช่นนั้นไม่เป็นไรขอใหม่เงินเพิ่มพอกแล้วกัน แต่ขอให้
ท่านคิดดูว่าการเพิ่มเงินของรัฐบาลเพิ่มพอกแล้วหรือเปล่า ก็เมื่อไม่สามารถเพิ่ม
ให้พอได้แล้วรัฐบาลก็ต้องควรที่จะบังคับราคาของให้ลดลงให้อยู่ในสถานะที่จะรักษาการ
ครองชีพอยู่ได้เสียโดยเร็ว ท่านได้แกงต่อไปว่าขอให้องค์การสวัสดิการจัดทำ
ต่อไป เหตุไฉนท่านจึงยังประดังค้อย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่จำเคยเองก็ยอมรับแล้วว่า
ไม่สามารถจะทำต่อไปได้เพราะมันเป็นการผิดพลาด ท่านก็ยังชวนให้ทำต่อไป
นึกเป็นการสนับสนุนอันน่าระอา

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วแล้ว ข้าพเจ้าจะได้กล่าวข้อข้องใจของท่าน
รัฐมนตรีทองเปลวต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าได้บันทึกไว้ ท่านได้กล่าวไว้ว่าองค์การ
สวัสดิการเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มิใช่เรื่องสำคัญอันใด แม้จะเป็นการผิดพลาดไป
ก็ไม่ควรเปิดอภิปราย ฉะนั้นท่านได้กล่าวสืบไปว่าถ้าสวัสดิการเป็นเรื่องใหญ่จริงแล้ว
ทำไมจึงไม่เปิดอภิปรายเรื่องสวัสดิการแต่เรื่องเดียว ที่เสนอเปิดอภิปราย ๑ ข้อ
จนแต่เป็นเมนโปดิกทั้ง ๘ ข้อ ข้อที่ขอตอบว่า ที่ไม่เปิดแต่เพียงเรื่องเดียวนั้น
มิใช่ว่าสวัสดิการจะมีใช้เรื่องใหญ่ แต่เมื่อรัฐบาลนั้นมีขมกพรซึ่งควรเปิดอภิปราย
ถึง ๘ ข้อ ในขณะที่เดียวเราจึงเปิดอภิปรายทีเดียวเป็นการใหญ่ ในอังกฤษเพียง
แต่เรื่องการขาดแคลนถ่านหินก็เป็นเมนโปดิกเหมือนกัน ซึ่งรัฐบาลเชอร์ชิลก็ได้

ขอเปิดอภิปรายรัฐบาลอังกฤษเพิ่มไม่ได้จริงใจ จะโดยสุจริตใจหรือโดยพลัง
ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ท่านได้กล่าวว่า รัฐบาลพม่าจะรับทำต่อไปถ้า
สามารถ ก็เมื่อนายกตั้งตักไม่ยอมรับทำต่อไปตักก็จะหมายความว่าตามความ
ของท่านว่านายกไม่สามารถจริงหรือไม่ ท่านรัฐมนตรีทองเปตได้กล่าวว่า
สิ้นสุดการเปิดอภิปรายกันแล้วรัฐบาลก็จะออก การออกหรือไม่ออกนั้น
อนิจจัง แม้จะออกจริงข้าพเจ้าก็เชื่อว่าท่านจะกลับมาอีกเกือบทั้งคณะ ก็ให้
ท่านจะกลับมาอีกก็ขอให้ได้อีกคนเดียวให้เต็มที่เสียที เพื่อจะได้ระดมใจสำหรับ
ปฏิบัติประเทศชาติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น หรือไม่ก็เมื่อนายกได้ฉันทในการปกครอง
อันร้ายแรงของท่านแล้ว บางทีท่านจะได้เปิดโอกาสให้คนอื่นที่เขาสามารถกว่า
ประโยชน์ของชาติบาง

ประธานสภาผู้แทน : ๑๕ นาทีแล้ว

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : คำพูดเพียงเท่านั้นแล้ว
ไม่พอขอเวลาอีก ๓๐ นาที

ประธานสภาผู้แทน : ๓๐ นาที

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ในเรื่องสถิติ ข้าพเจ้า
ใครจะขอกล่าวเพิ่มเติมอีกสักคนหนึ่ง ที่ท่านประธานได้เคยห้ามไว้ว่าสิ่งใดที่
ไปแล้วไม่ให้พูดซ้ำๆ กันอีก แต่เพราะการกระทำของรัฐบาลได้ทำให้เกิดภัยประ
ในเรื่องเดียวเช่น เรื่องรถบัสก็ผลิตหลายประเด็น ในเรื่องทองก็ผลิตหลายประ
แต่ในเรื่องสรรพาวุธก็ผลิตหลายประเด็น จะให้เขาพูดเพียงประเด็นเดียวพอ
ในฐานะที่ท่านประธานก็เคยเป็นทนายความมาแล้วยังคงเข้าใจดี คนทำผิดครั้งเดิม
นั้นเขาผิด ก.ม. หลายบทหลายกระทงก็ได้ ถ้าควรจะให้เขานำสืบให้สิ้นทุกบททุก

ในเรื่องสถิติของคุณตอ เสนอไป รัฐบาลกลับอ้างว่าผิดพลาดแนะนำให้
เชื่อกันใหม่ ข้าพเจ้าเสียใจแทนเด็ก ๆ ที่โดยสุจริตทำสถิติเขาไว้จะนำมาใน

กดบังคับสั่งให้แก้ไขใหม่ เช็กไปเช็กมาเพื่อให้มันน้อยลงไปเพื่อจะได้เอามาชนะ
คะแนนกันในสภา ดูไม่น่าเลย แต่การที่ค่าครองชีพลดลงไปต่งตืดก็ของรัฐบาลนั่นแหละ
จะจริงหรือไม่มันก็แจ้งอยู่ในจิตใจของประชาชนในขณะนี้แล้ว เพราะว่าประชาชน
มีการครองชีพอยู่ทุกเมื่อเชียวแหละ

ในเรื่องการแก้ปัญหาการครองชีพ หรือการเศรษฐกิจ รัฐบาลก็อ้างว่า
รัฐบาลมีเรื่องมาก อุปสรรคมีนานับประการ รัฐบาลสมบูรณ์แบบเคย การขาดแคลน
การขนส่งเคย อะไรก็มีอะไรก็ปากระ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ค่ากล่าวเช่นนั้นมันก็น่า
มากลางกัน เพราะการตั้งรัฐบาลก็เพื่อจะไปแก้อุปสรรคให้หมดสิ้นไป เพราะฉะนั้น
การที่รัฐบาลจะอ้างว่ามีอุปสรรคต่าง ๆ มาขัดขวางมาเป็นข้อแก้ตัวนั้นก็หาสมควร
ไม่ เมื่อท่านจะมองตนเองอีกอย่างว่าไม่ไหว ๆ แล้ว เราจะตั้งรัฐบาลไปทำไม เรา
มีรัฐบาลก็เพื่อจะได้ให้แก้ปัญหาต่าง ๆ แล้วท่านจะอ้างว่ามีปัญหาต่าง ๆ ท่านจึงไม่
สามารถจะทำอย่างไร และเดี๋ยวไปขอความเห็นใจ เราอาจจะเห็นใจท่านหากอุปสรรค
นั้นมันเหลือด้วยที่ท่านจะแก้ แต่มันมัน Something wrong ในพวกของท่าน จะเห็น
ใจกันได้อย่างไร

เมื่อก่อน ท่านนายกรัฐมนตรีได้กล่าวประมาณหกหนังสือพิมพ์อยู่มากมาย
ในฐานะที่หนังสือพิมพ์ไม่สามารถที่จะเข้ามาได้ในรัฐสภาได้ ข้าพเจ้าขอโทษแทน
ท่าน ด้วยเหตุและผล ที่ท่านหาว่าหนังสือพิมพ์และหนังสือพิมพ์หาควรที่ประชาชน
จะพึงเชื่อถืออนันความจริงท่านน่าจะพูดกลับกันเสีย ท่านว่าหนังสือพิมพ์ลงข่าวผิด
พลาด ว่านายกรัฐมนตรีของแพ่งใน ๖ เดือน คุณวิภาสจะแก้ของแพ่งภายใน ๖ วันอะไร
ต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าอยากจะเชื่อฝ่ายหนังสือพิมพ์ เพราะเขาต้องพร้อม ๆ กัน
หลายฉบับ ถ้าท่านมีได้กล่าวจริงในจะลงพร้อม ๆ กันเช่นนั้น หนังสือพิมพ์เป็น
เสียงของประชาชนและเป็นคนกลางระหว่างประชาชนกับรัฐบาล ท่านนายกรัฐมนตรี
ให้เกียรติเขาบ้าง

ในเรื่องสรรพอาหาร ท่านนายกมักกล่าวบิดเบือนไปต่าง ๆ ว่าไม่สำคัญ
เป็นเรื่องเล็กน้อยบาง รัฐบาลไม่ถือสา แต่ท่านนายกอย่าลืมว่าท่านได้ลง
ที่ธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ ๓๘ เดือน พ.ศ. ๘๐ ว่า รัฐบาลจะอยู่หรือไปก็อยู่ที่ของ
สรรพอาหาร ท่านกล่าวอย่างนี้ ผมบันทึกไว้ รัฐมนตรีทองเปลวก็ได้กล่าว
ข้าพเจ้าจะอยู่ไม่ได้หากสรรพอาหารล้ม ข้าพเจ้าเอาเกียรติยศที่สร้างมา ๒๐ กว่าปี
ประกัน สรรพอาหารนี้แหละเป็นประการหนึ่งที่รัฐบาลจะออก ได้มีผู้สนับสนุน
รัฐบาลว่า อย่าดีรัฐบาลเลย เมืองนอกเขาแยกว่าเมืองเรา ข้าพเจ้าไม่ได้แยกแยะ
เมืองนอกจะไม่แยกว่าเมืองเรา ที่ข้าพเจ้าเปิดอภิปรายนี้มิได้หมายความว่าเมืองไทย
กว่าเมืองนอก ข้าพเจ้าเปิดอภิปรายว่ารัฐบาลแก้ไขเศรษฐกิจไม่แตกต่างหาก รัฐบาล
จะโยนกลองไปยังเมืองนอกมาเป็นข้อแก้ตัวไม่ได้ ข้าพเจ้าได้ไปรับทราบไว้ด้วย
คำพูดนั้นควรจะรับฟังหรือไม่ ข้าพเจ้าขอสดุดีท่านรัฐมนตรีสรรพอาหารที่ท่านยก
ด้วยน้ำใจจริง และข้าพเจ้าเสียใจที่ไม่ได้ เห็นการผิดพลาดในการกระทำ
กระทรวงอื่น ๆ ได้รับสภาพอย่างนั้นบ้าง ขอให้รัฐบาลได้ตกลงอย่างตรงไปตรงมา
ไม่ควรจะเอาสิ่งข้างเขากัน ข้าพเจ้าขอแถลงว่าในการที่ข้าพเจ้าเปิดอภิปรายนี้
สนับสนุนหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ในเรื่องไม่ได้วางใจรัฐบาลนั้น ข้าพเจ้าไม่มี
เคลือบแฝงอย่างไรในการเปิดอภิปรายนี้ แต่เป็นด้วยข้าพเจ้าทนต่อไปไม่ไหวที่จะ
สภาพบ้านเมืองทรุดลงอย่างนี้ ข้าพเจ้าเดินทางไปทางเหนือทางอีสาน และบ้าง
ได้แต่เห็นพดเมืองของประเทศเดินแก่แล้วเพราะขาดเครื่องนุ่งห่ม ข้าพเจ้าไม่ต้อง
เห็นสภาพเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นประชาชนอดตายเราไม่ประสงค์จะให้
การเหลวไหลในวงราชการทั่วไป ห่วงเชื่อว่าประชาชนไม่ได้อดข้าวตาย
ประชาชนไม่อดตาย แต่มันเป็นโรคเป็นไข้เพราะอดข้าว แต่มันก็ตายเพราะโรค
อาหารนั้น

ท่านจะอ้างว่าสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ดีกว่าสมัย นายควง หรือเดิม

ไม่ได้ เพราะเรามีได้แต่เพียงการเปรียบเทียบสถานการณ์ บ้านเมือง ระหว่าง ๒
 รัฐบาล เราเห็นว่าถ้ารัฐบาลนี้ไม่สามารถบริหารชาติให้ดีขึ้นเท่าที่ควรจะเป็น
 ทางหาก ความจริงชาติเรายังอยู่ในระดับที่ตกต่ำมาก แต่เพราะความบกพร่อง
 ของผลผลิตของทางอุตสาหกรรม จึงต้องทำให้ชาติแต่ละประเทศต้องรับกรรมอัน
 นี้บ้างควรเคย และขอให้ท่านจำไว้ด้วยว่า ข้าพเจ้านัดเอา รัฐบาลของ
 โกง ๕ ล้าน รัฐบาล โกง ๓ ล้านเท่านั้นดีกว่ากันหน่อย อย่างที่ท่านพอใจใหม่ว่าการ
 โกง ๓ ล้านดีกว่ารัฐบาลของ และภาวการณ์เป็นเช่นขอให้ท่านได้ทราบ เวลานี้
 อยู่นับกับคนเราเท่าไร สถานการณ์เศรษฐกิจสมัยท่านเจ้านายเป็นนายกเป็นเช่นไร
 และบทลงกรรมอันสุดมาเดกับ ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่าการภาวการณ์ขณะนี้ดีกว่า
 อดีตกาลได้ แต่ท่านหาควรแก้ตัวไม่ สถานการณ์ปัจจุบันท่านจะแก้ให้ดีขึ้น
 ต่อไปหรือไม่ ไม่ควรจะเขวรัฐบาลเก่าๆ มาประณามหรือปรักปรำต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวลาแล้ว

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ขอต่ออีก ๓๐ นาที

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ท่าน ท่านขอ ๓๐ นาที ข้าพเจ้าก็ให้
 ท่านแล้ว ประเดี๋ยว ท่านนั่งถนัด

ท่านผู้มเกลียดทั้งหลาย เนื่องจากฉันชักทงไปเมื่อก่อนยังมีความพอใจ
 ในการปฏิบัติงานของข้าพเจ้า ความจริงข้าพเจ้าได้ชี้แจงเมื่อตอนเช้าเมื่อเบดประชุม
 แล้ว แต่บังเอิญท่านยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงเฉพาะที่ท่านไม่เข้าใจนี้หน่อย
 คือคล้ายกับท่านแสดงความน้อยใจว่า รัฐบาลได้พูดมากกว่าฝ่ายผู้เสนอ ข้าพเจ้า
 ได้ชี้แจงเมื่อเช้าแล้วว่า ตามข้อบังคับที่เราตกลงในการประชุมว่า ถ้าชักแต่
 ๓ ท่านได้มีโอกาสพูดกันคนละ ๑๕ นาที และก็จะขอต่ออีกอย่างมากไม่เกิน ๓๐ นาที
 และเท่าที่ฟังต้องฝ่ายใดก็ตกลงกันมากกว่าจะให้เบดถนัดที่สุด ข้าพเจ้าก็ได้บอกจน
 ถึงที่สุดแล้ว แต่ว่าถ้าชักตามข้อบังคับแต่ละคนก็เป็นแนวเดียวกันเดี๋ยวนี้คนเดียว แต่

รัฐบาลเป็นองค์การ ๑๘ คน ถือว่าเป็นองค์การอันเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจทางทนายความ
ข้าพเจ้าก็มีอำนาจทางทนายความในคดีที่จำเลยจ้างทนายความหลายคนนั้น ถึงกับ
จำเลยจะถามซัก ถามค้าน ถามถึงพยาน ทนายแต่ละคนก็มีโอกาส คือถ้อยคำ
ที่เดียว เพราะฉะนั้นรัฐบาลทั้ง ๑๘ ท่านก็มีโอกาสชี้แจงได้ และตามข้อบังคับ
สุดท้ายเวลา ๑๕ นาทีนั้นจะใช้กับรัฐบาลไม่ได้ รัฐบาลจะแถลงทำอะไรก็ได้ เว้น
เป็นดังนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ผูกขาดอะไรหรอกท่าน คือนี่ไปเป็นโอกาสของผู้สนับสนุน
รัฐบาล ผู้ใดจะสนับสนุนรัฐบาล ขอเชิญ.

๑๑.๔๕ น.

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าตั้งใจว่าญัตติ
อภิปรายทั่วไปนี้จะเพราะหน้าเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจ เมื่อได้ฟังตามที่ผู้เสนอ
รู้สึกตกใจเหมือนกันว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะปัญหาเศรษฐกิจนั้นเกี่ยวพันไปถึง
คลัง การเกษตร การคมนาคม การมหาดไทย แทบทุกแผนกทุกสาขา แต่ในเมื่อ
แรกเมื่อได้ ฟังผู้เสนอคนแรกก็ให้เบ็ดอภิปรายเกี่ยวกับญัตติและผู้เสนอๆ มาก
กับญัตติคนก็มุ่งถึงสาระสำคัญอยู่เพียง ๒ ข้อเท่านั้น คือเรื่องสวัสดิการกับเรื่อง
เพราะฉะนั้นปัญหาอื่น ๆ ซึ่งเป็นปัญหาหลายปัญหาที่ประเทศชาติได้ประสบอุปสรรค
ด้วยสิ่งอื่น ๆ หลายประการและเป็นปัญหาลักษณะซับซ้อนทางฝ่ายสมาชิกผู้เสนอ
ได้ถูกชนมากถ่วงถ่วงมากนัก เอาแต่ปัญหาเฉพาะหน้า เรื่องข้าว เรื่องของคดี
สวัสดิการอันเกี่ยวกับประชาชนโดยเฉพาะในเมืองไทยนี้ และปัญหานี้ก็เกี่ยวกับ
เฉพาะหมู่เฉพาะเหล่า ไม่ใช่คนทั่วประเทศ ข้าพเจ้าตั้งใจอยู่เหมือนกันว่ารัฐบาล
มีศักดิ์และมิตหมายจริงอยู่พร้อมมูลที่จะได้ตอบได้ ตั้งใจว่าถ้าไม่พูดพาดพาดถึง
ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะขอฟังทั้งสองฝ่าย แต่ความบางท่านซึ่งพาดพาดพาดถึง
นครราชสีมาว่า ขนข้าว ขยายข้าว บางชนิดน้อย ข้าพเจ้าก็อยากจะชี้แจงให้

ปัญหาเศรษฐกิจที่ถูกกระทบกระเทือนหรือประชาชนได้รับอันตราย ความจริงนั้นข้าพเจ้า
 ยอมรับความนี้เป็นเรื่องทุกคนจะต้องประสพ แต่การประสพนั้นจะเป็นไปเพียงใด
 เป็นเรื่องที่เดิกรอนทอไป หรือเป็นเรื่องที่ยากกันหรือไม่ ข้าพเจ้าขอรับรอง
 ยืนยันแจ้งว่าในประเทศไทยนี้ไม่มีใครอดข้าวตาย ถ้ามีการอดข้าวตายจริงๆ แล้ว
 ข้าพเจ้าคงประจำจังหวัดกัก นายอำเภอ กัก เขาคงไม่นั่งนอนใจไม่ฟังเฉยหรอก เขา
 ต้องช่วยเหลือ เพราะเหตุว่าได้มีงบประมาณแล้ว คืองบประมาณเกี่ยวกับความ
 อดอยาก ความเดือดร้อนของราษฎรส่วนมากไว้ให้ ถ้าข้าพเจ้านายอำเภอใดซึ่งมี
 หน้าที่เกี่ยวข้องกับราษฎรโดยเฉพะไม่ช่วยกันอยู่ไม่ได้ ราษฎรต้องฮั้วเบ็ดเขาเอง
 เพราะฉะนั้นปัญหาในไม่ในเมืองไทย ส่วนเรื่องข้าวออกมิตร์ก็เพราะกรุงเทพ
 เท่านั้น จังหวัดข้าพเจ้าไม่ม้อกมิตร์ หรือมิตร์อะไร แม้จะม้อกมิตร์ใน
 พระนคร อุปสรรคคือไปกักต้องมเกี่ยวกับพ่อค้าหรือคนขนที่ควบคุมในการค้าข้าวซึ่งไม่
 เคยคนไทยเราจะค้าข้าวไปต่างประเทศ และเมื่อไม่มีคนไทยค้าข้าวเป็นส่วนใหญ่
 มันก็ต้องมีอุปสรรคขึ้นตั้งที่ท่าขนทราบในสถานที่แล้ว เมื่อมีอุปสรรคเพราะหน้าเรา
 กักกันไป ข้าพเจ้าเห็นว่าการกระทรวงพาณิชย์ น่าจะแจกจ่ายข้าว ถึง
 เดชะการสำนักรักของให้คนไปรับข้าวที่กระทรวงพาณิชย์ เรื่องเช่นนี้เป็นอยู่ทุกคน
 ส่วนบางคนก็บอกว่าไปซื้อข้าวไม่ได้สิน ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นข้อเท็จจริงและเป็นส่วน
 ปกติย่อยๆ จะไปเวดากเขาหมด หรือมาเวดากเขาไม่ขาย หรือเป็นลูกไม้ของพ่อค้า
 ที่โยกย้ายหรือหาประโยชน์ส่วนตัวอันเป็นเรื่องกระทบกระเทือนกันอยู่เท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นเราต้องช่วยกัน เมื่อเราเมืองชาวไทยทุกคนคงพอใจที่ผ่านหลังสงครามมา
 มีอุปสรรคเพียงออกมิตร์ซื้อขายเท่านั้น เรื่องข้าวน่าจะพอใจแล้ว

ทั้งปัญหาเรื่องทุกคนถึงเรื่องของการสำรพอาหาร อีกเรื่องจริงรัฐมนตรี
 ที่เป็นเจ้าหน้าโดยเฉพะท่านกักโทษแจ้งเหตุผลต่างๆ แล้ว องค์การสำรพอาหารนี้
 เป็นแค่เพียงเรื่องย่อยของเรื่องเศรษฐกิจ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็เป็นปัญหาที่ของ

คือผู้ต่อไป แต่ขออย่าให้กระทบกระเทือนถึงต่างประเทศเขา ซึ่งเขาคอยจับ
 ตู่ว่าเราจะเล่นการค้าการค้าเศรษฐกิจอย่างไร เขารู้จักจะเล่นงานพวกเรา
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สู้จะดีเลย หลักของเรา ๆ ก็มีอยู่คนไทยทุกคนต้องช่วยคนไทย
 ก่อน คนที่อาศัยคนไทยอยู่ก็เป็นเรื่องที่จะต้องระมัดระวังพิจารณาให้ดี เดียว
 ใครเขาก็อาจว่าเขาเป็นมหาอำนาจแล้ว ส่วนประเทศไทยเราเป็นประเทศนี้คนเดียว
 เท่านั้น การค้าทุกหย่อมหญ้าท่านก็รู้อยู่แต่ว่าอยู่ในกำมือของใคร แล้วเราทำไม่
 ถึงห้องโถงในเงินทองหรือในเรื่องสรรพอาหารเพียงเล็กน้อย ๆ ซึ่งเราได้ทำไปในชน
 ชาติเหตุการณ์ร้อยแปดในบ้านเมืองเราเช่นนี้ เมื่อคิดเขาก็คิดว่าผิดแต่ก็น่าจะยอม
 แต่เพียงเท่านั้น อย่าพูดกันออกเลยในเรื่องสรรพอาหารนี้ เราน่าจะผ่านไปได้
 ทนปัญหาใดเถียงกันอยู่ทุกขณะในสองสามฉนวนนี้ ถ้าท่านพยายามระมัดระวังหนัก
 ดูบ้างแล้วพิจารณาตั้งแต่กระทรวงพาณิชย์มา กรมพระกำแพงเพชรท่านได้ตั้ง
 ค้อมากมีเจ้าคุณศรัยบุทตะเสนี พระบริรักษ์ฯ นายคง หม่อมหลวงเดชา เปน
 จงได้สืบเนื่องมาถึงสมัยของรัฐบาลปัจจุบันนี้ เหตุการณ์ในกระทรวงพาณิชย์
 การค้าการค้าเศรษฐกิจก็ได้เคยมีผู้มาสำรวจ เช่น หม่อมหม่อมมานะได้เคยมีสภาเศรษฐกิจ
 ขนานบ้างกิจการอะไรพวกนี้ พวกเราทุกคนได้เห็นกันอยู่แต่กิจการอันหนักได้ข้อเนื้อ
 เรื่อยมาจนกระทั่งมาถึงปัญหาอะไรเพราะหนาคือ ปัญหาเศรษฐกิจภายหลังสงคราม
 ปัญหาเศรษฐกิจภายหลังสงครามนี้ ไม่ใช่ถ้าจะไปเอาตำหรับตำราหรือไปพูดกัน
 เรื่องที่คนโน้นทำมาอย่างนั้น คนนั้นทำมาอย่างนั้น เอาทฤษฎีอย่างนั้นทฤษฎีอย่าง
 มาว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไกลไป ปัญหาอะไรเพราะหนาคือเกิดอะไร
 จะต้องแก้ในทันทีทันใด แต่การแก้ในทันทีทันใดนั้น ก็ยากขึ้นอุปสรรค อุปสรรค
 เหล่านี้กระทบกระเทือนกับบุคคลบางหมู่บางเหล่า นี่เป็นเรื่องของทางกระทรวง
 พณิชย์ และองค์การสรรพอาหารได้ตกอยู่ในฐานะลำบาก เรื่องที่กระทบกระ
 เทือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีผู้คอยช่วยเหลือ ไม่มีผู้คอยจับเรื่องไม่มีผู้คอย

ได้ร้ายกันแล้ว ข้าพเจ้าว่างานของรัฐบาลชุดนี้ในเรื่องเศรษฐกิจจะไปได้อีกไม่ใช่
น้อย งานของเศรษฐกิจที่มาหยุดชะงัก หรือว่ามันต้องมาหยุดชะงักและกระทบ
กระเทือนอย่างแรงนั้นเกิดขึ้นทางจิตใจมากกว่า เพราะว่าผู้ที่มีใจไม่บริสุทธิ์ ได้
เริ่มกัน ได้เริ่มกระทำ และได้เริ่มจับทุกวิถีทางมาแต่แรก จะเป็นทางหนึ่ง
ทางใด เช่นทางหนังสือพิมพ์ ทางโฆษณา ทางเที่ยวพูดจาได้ร้าย และทาง
ล่อนตัวอะไรเรื่อยไป เรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้ประจักษ์กับตัวข้าพเจ้าเอง ก็
เช่นในเรื่องหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าพบเพื่อนของข้าพเจ้าไปนั่งเขียนหนังสือพิมพ์เอง
และเขียนตำรารัฐบาลนี้ และหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นข้าพเจ้าก็ขอมาอ่าน เรื่องที่
หนักไม่เรื่องอะไร ไปพูดเขาเรื่องอะไรก็อะไรมาว่าร้ายแปด เราเคยพูดกันว่า
ทำไมเรื่องมันเป็นอย่างนี้ เขาว่าก็อวดโดยนิตพิฆาตอย่างนั้น เมื่อถามว่าหนัก
ฐานใหม่ เขาว่าจะไปเขามาจากไหนกัน คนขนาดนั้นจะทำอะไร ๆ ให้หนัก
ฐานไว้อย่างไร เป็นเรื่องซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าคำพูดเช่นนี้ไม่มีสาระอะไร เป็นเรื่อง
ที่ได้ร้ายกันอย่างรุนแรงที่สุด คนทุกคนทำอะไรก็จะมีหนักฐานทั้งนั้น เมื่อไม่มี
หนักฐานแล้วทำไมท่านถึงเข้ามาพูด ซึ่งเท่ากับคำพูดได้ร้ายกัน เรื่องได้ร้ายกัน
ทุกวัน ๆ เช่นนี้ขอให้คิดว่าเมื่อเป็นเช่นมนุษย์ไหนจะนั่งทำงาน มนุษย์ไหนจะทน
คำขู่ได้ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เพียงเป็นเรื่องขวางไม่ให้คนอื่นทำงานอย่าง
เดียว เป็นเรื่องคอยยุยงคอยตำหนิคนอื่นทำงานและเป็นเรื่องล่อนตัวเสียด้วย ข้าพเจ้า
ไม่ได้พูดสำหรับเพื่อบอกคนอื่นหรืออะไรจากใคร ข้าพเจ้ากลัวคนประจบสอพลอ
อะไรต่าง ๆ ผู้ใหญ่ทุกคนย่อมทราบว่าข้าพเจ้าไม่เคยประจบสอพลออะไรกับใคร จน
กระทั่งขุนคองทุก ๆ อาจารย์ของข้าพเจ้าก็เคยถูกข้าพเจ้าตำหนิครวญครุ่นของเบ็ด
ไปนครราชสีมาว่าอย่ามาประจบสอพลอกันเลย อยู่คนละครราก็ไปคนละทางเกิด
ข้าพเจ้าเกิดด้วยการประจบสอพลอ ข้าพเจ้าพดนี้ไม่ใช่ประจบสอพลอใคร นี่เป็น
ความจริง ตัวไปนี้เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นว่าในการเปิดอภิปรายนี้เป็นเรื่องสำคัญ

อย่างมาก ข้าพเจ้าได้สนใจมาตั้งแต่คุณกว้าง จะขอเปิดอภิปรายเรื่องเกี่ยวกับ
กระทรวงพาณิชย์นี้สักหน่อย เพราะข้าพเจ้าอยู่ในตำแหน่งมานานแล้วข้าพเจ้าถือว่าญัตติ
เปิดอภิปรายนี้เป็นเรื่องสำคัญ ผู้ที่เปิดอภิปรายนี้เองทางฝ่ายรัฐบาลเพ
เปิดอภิปรายก็ควรจะเป็นผู้ที่ตรงกับรัฐบาลตั้งที่ท่านนายกได้พัฒนาแล้ว ข้าพเจ้าเคยพ
ลาหารือกับคุณกว้างในรถไฟเลยว่าผมขอถามคุณกว้างจริง ๆ เกิดว่าการเปิดอภิปราย
เช่นนี้ถ้ารัฐบาลแพ้คุณกว้าง จะตั้งรัฐบาล หรือเป็นรัฐมนตรี กระทรวงพาณิชย์ได้ไหม
เขาก็บอกว่าเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องของเขาที่พูดเช่นนั้นเขาทำโดยไม่รับผิดชอบ ประเทศ
ชาติไม่มีรัฐบาลจะอยู่ได้หรือ ฝ่ายที่แพ้จะเป็นรัฐบาลอยู่ได้อย่างไร ท่านคุณกว้าง
พูดต่อไปในวันหลัง ๆ ว่า การที่จะเปิดอภิปรายหรือไม่เปิดอภิปรายนี้เป็นเรื่อง
ส่วนตัวของเขาข้าพเจ้าไม่เถียง ตรงนั้นท่านเปิดอภิปรายไม่ได้ เพราะไม่มีโอกาส
มาพูดในสภาแล้ว ข้าพเจ้านึกว่าคุณกว้างคงมีเรื่องราวมากมายใหญ่โตเหลือเกิน
ถึงกับจะขอเปิดอภิปรายทั่วไป แท้จริงก็เรื่องชาวทมิฬหนึ่งเดียวยกแต่ท่านกับออก
พูดในเรื่องของ ๕ เดือนของเขาหลักฐานที่ไหนมา ท่านไม่มีหลักฐานท่านหาหลักฐาน
ไม่ได้ท่านต้องถูกถอดจากวาระอย่างที่ตั้งมาอีกว่ามานั้น ก็เพราะท่านทำอะไรได้
ไม่มีหลักฐาน นี่แหละข้าพเจ้าความทุกข์เช่นนี้ไม่มีศีลธรรมอะไรในใจหรอก ท่าน
ไม่มีศีลธรรมจริง ๆ ท่านเป็นคนก๊อกรอคอยความสงบสุข ข้าพเจ้าว่าเช่นนั้น

ประธานสภาผู้แทน : เบา ๆ หน่อย อย่างรุนแรง เหตุอะไรยก ๒ นาที

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น ถ้าเรื่อง
ก็ขอประทานโทษ แต่ถ้าโอกาสข้างหน้าจะให้ข้าพเจ้าพูดอีกก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : ขอพักชั่วคราว เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๐๐

ที่ประชุมหยุดพักเวลา ๑๒.๐๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๓๐ น.

ประธานสภาผู้แทน : ณ บัดนี้ผมได้พิจารณาครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพ
ขอเปิดประชุมต่อไป ในวาระนี้เป็นโอกาสของผู้ที่จะสนับสนุนของคุณดวง

๑๔.๑๐ น.

ร.ต.อ. ภิเชก พรหมมาน (พระนคร) : ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณท่านที่
 ได้ให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้เข้าชมนกฟุตในวนน และก็เป็นธรรมเนียมทั่วไปในบรรดา
 ประชาชนในเขตจังหวัดพระนครแล้วข้าพเจ้าเป็นนกทำ ไม่ใช่เป็นนกฟุต ใน
 เขต ๓ ที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งมาเมื่อคราวที่ของเขารัฐ แต่อย่างไรก็ดี ในการ
 เบื้องปลายของพรรคประชาชนมั่นคงนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งชื่อรับรองในการที่จะให้
 การเบี่ยงปลายกันในการงานด้วยคนหนึ่ง ฉะนั้นจึงประสงค์ที่เราได้ตั้งใจครั้งแรก
 นั้นก็เพื่อที่จะทำการโจมตีรัฐบาล เพราะว่าเราได้เห็นแล้วว่ารัฐบาลได้ดำเนินการ
 บริหารราชการแผ่นดินในเวตงานที่บริหารไม่ถูกต้อง พบแต่ความไม่เต็มใจของคน
 กระทั่งประชาชนได้รับความเดือดร้อน และนอกจากนั้นเองที่เราพูดถึงเรื่อง
 มารยาทแล้วข้าพเจ้าคิดว่าต้องปล่อยให้ทางด้าน บริหาร เท่านั้น สักควร ที่จะได้กับ ฝ่าย
 ด้านซึ่งเป็นผู้เสนอญัตติไม่ไว้วางใจ ผู้ที่สนับสนุนทางฝ่ายรัฐบาลไม่ควรที่จะเข้ามา
 ฟุต เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้เป็นผู้บริหารราชการแผ่นดิน ทางรัฐมนตรีหรือทาง
 นายกรัฐมนตรีเท่านั้นที่เป็นผู้บริหารราชการแผ่นดินและเป็นผู้ทำ ความบกพร่องและ
 ทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนในเวตงาน ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้แต่ใครจะเห็นอย่างไร
 ก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าเห็นว่าเกี่ยวกับมารยาทแล้วสมควรให้นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี
 ได้ขอโทษได้ เพราะมันไม่ใช่เวลาที่จะได้โฆษณาหาเสียงในการนี้ ท่านนัก
 การเมืองทั้งหลายที่อยู่ในที่นี้โปรดฟังใจว่า ข้าพเจ้ามีความคิดดังนี้ส่วนในเรื่อง
 ที่ข้าพเจ้าจะพูดให้เขาประเด็นต่อไปนั้นก็คือปัญหาเรื่องเศรษฐกิจที่กำลังแย่งกันอยู่
 และข้าพเจ้าขอยกย่องท่านอาจารย์ทองเปลวที่มีจิตใจเป็นนักเลง ที่ข้าพเจ้ายกย่อง
 ให้เป็นอาจารย์นั้น ก็เพราะเหตุว่า ข้าพเจ้าเป็นคำร้อง ย่อมทราบ ดีว่าจิตใจ ของท่าน
 อาจารย์ทองเปลวเป็นนักเลงพอ เมื่อเห็นว่าควรรับผิดชอบอย่างนั้นข้าพเจ้าต้อง
 ยอมรับกับท่านในฐานะที่ท่านได้รับสารภาพมา เพราะท่านทราบแต่ความจริงใด

ท่านทำผิดท่านก็ยอมรับสารภาพอย่างซื่อสัตย์ เมื่อก่อนที่คุณ ขอโทษข้าพเจ้า
ต้องขออภัยในทันที คุณเขยมนหรือคุณอะไรก็ไม่ทราบที่เป็นผู้แทนใครราชได้บอก
ทางฝ่ายข้าพเจ้าจนเมตตเจตจะพยายามที่จะแถลงให้ท่านได้ทราบความไม่เต็มแต่เพียง
ว่าได้รับคำบอกเล่ามาเท่านั้น หลักฐานก็ไม่มีแต่เขาว่าอย่างนั้นอย่างนั้น ข้าพเจ้า
ไม่อยากที่จะมาแต่โดยความไม่ดีในบรรดาความเหวอเหตต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นอีก
เกียรติหรือไม่มีเกียรติทราบ หรือจะให้ประชาชนทั่วไปทั้งประเทศทราบ
ว่าเรื่องนี้เป็นความจำเป็นที่มันเกิดขึ้นแล้ว กฎหมายอาญาที่ดี ก็ยังขัดหย่อน
มีความจำเป็นเกิดขึ้นไม่ต้องเอาโทษ เอาเดมันเกิดความจำเป็นแล้ว จะต้อง
ออกมา หลักฐานของเราไม่มี มีอะไรจะมาแสดงให้ท่านสมาชิกผู้เกียรติ
ไม่มีเกียรติทราบ และท่านประธานที่เคารพโปรดได้รับฟังความเหวอเหตต่าง
ในบรรดาที่ท่านอาจารย์ทองเปลวได้รับสารภาพมาแล้วนั้น มีอะไรจะมาโต้แย้ง
ข้าพเจ้าจะพูดต่อไป ข้าพเจ้าบัญญัติกฎหมายขององค์การตำรวจอาหาร อยู่ในมือ
ข้าพเจ้าคนเดียว ว่าใครเอาเงินตำรวจอาหารไปหมุนและไปเอาชื่อของต่าง ๆ ไป
ใช้ในองค์การตำรวจอาหารซึ่งทำให้มันได้เจริญงอกงาม จนกระทั่งได้ส่งลง ดังที่
ก็ทราบมาแล้ว บัญชีกฎหมายเขาไปจากตำรวจอาหารนั้นข้าพเจ้าทราบมาเป็นจำนวน
มาก ข้าพเจ้าขอประทานโทษ ข้าพเจ้าจะอ่านให้ทราบไว้ด้วยคือ ๑. ขุนตำรวจ
วิจารณ์รับเงินมา ๒,๐๗๕๕.๒๒ ล้านบาท ๒. นายไฉ่ อินทรประชา

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษท่านไม่จำเป็นที่จะขอชดเชยคุณโดย
จำเป็น

ร.ต.อ. ภีเสก พรหมายน (พระนคร) : ท่านประธาน หลักฐานที่
ที่เขามา ข้าพเจ้ายอมเสียสละเงินส่วนตัวตั้งคนไปสอบสวนในฐานะที่ข้าพเจ้า
ตำรวจ ว่าได้มีความลักปรกอะไรเกิดขึ้นบ้าง ในเรื่องเศรษฐกิจนั้น
เราได้ทำกันตรงไปตรงมา มีการควบคุม กันดีเยี่ยม ก็ไม่มีอะไร เดือดร้อน มาก

อย่างนี้เพราะเหตุว่าความบกพร่องในการบริหารประเทศไม่พยายามควบคุมให้รัดกุม ในการที่จะชักชวนบรรดาพ่อค้าต่าง ๆ ที่นำสินค้าเถื่อนออกนอกประเทศทราบว่า เขา ได้รับความอุดหนุนมากมายโดยนำเครื่องอาหารจากประเทศไทยเรานำออกไปถึงคังโปร์ ข้าพเจ้ามีหลักฐานอันนั้นแหละ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๐ นี้เอง ฉายฉบับของ ข้าพเจ้าได้ลายรูปเรือของประเทศไทยต่าง ๆ ที่จอดอยู่ที่ท่าเรือดิงคังโปร์ มาให้ข้าพเจ้า หลายรูป เรือต่าง ๆ นั้นหลายรูปด้วยกันที่จอดอยู่ที่ในดิงคังโปร์ จะแสดงให้เห็นว่า เป็นเรือของไทย แต่เป็นเรือของใคร ข้าพเจ้ารู้ชื่อเรือหมด ท่านประธานที่ เคารพข้าพเจ้าจะถนัดชื่อเรือใดใหม่

ประธานสภาผู้แทน : ชื่อเรือใด

ร.ต.อ. กิเล็ก พรหมายน (พระนคร) : เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคมนี้ ฉายฉบับของข้าพเจ้าส่งข่าวเป็นแน่อนว่า เรือที่จอดอยู่ที่ดิงคังโปร์นั้นคนเขียง หน้า มั่นหมุ่ และชาวคองบออกไป และมีรายชื่อเรือดังต่อไปนี้ จะเป็นเรือของใคร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่เป็นระบอบพร่องของรัฐบาลไม่ได้ควบคุมให้ตบตอให้น้ำของ เถื่อนออกไปจำหน่าย ข้าพเจ้าเห็นว่าจำเป็นจะต้องพูด ถึงแม้จะเป็นการเสียหาย แก่บุคคลบางคนซึ่งเป็นเจ้าของเรือเหล่านี้ ชื่อเรือข้าพเจ้าจะอ่านต่อไปนี้ ได้โปรด จดเอาไว้ด้วย ลำที่ ๑ พรนาวิ ลำที่ ๒ จันตารักษ์ ลำที่ ๓ เหมมตัน ลำที่ ๔ กวางนา ลำที่ ๕ ไทยนาวัน ลำที่ ๖ แม่ตะเพียนทอง ลำที่ ๗ ดัศประมง ลำที่ ๘ ไททิด นเรือเหล่านี้ได้ตกลงขอเช่าของเถื่อนหนภาษออกนอกประเทศซึ่งเป็น ความบกพร่องของใครทั้งที่เราได้มีศุภการอยู่ นี่เป็นการทำให้เศรษฐกิจนั้นบ่อน เป็นการใหญ่ทีเดียว แล้วพวกเราก็คงหันมาเบียดเบียนไปเรื่อยต่อไปเพราะไม่มีผู้ไม่ ดายมันจะคบคกับเขาได้ และยังมีพวกเขาคำรวจไปคอยเฝ้าหน้าบ้านเตี้ยจนมจรจนะ คนที่มาเฝ้าข้าพเจ้านั้นก็รู้จักเพราะข้าพเจ้าเป็นตำรวจ ได้ถามว่ามาเฝ้าทำไม เขา บอกว่านายใช้มา อย่างนี้ไม่ค่อยดีหรอก นเรือเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น

ประชาชนที่เคารพข้าพเจ้าไม่ใช่นักพูดจริงขอออกตัวไว้ก่อน แต่เป็นนักทำ
เท็จจริงดี เพราะฉะนั้นขอความทรงจำหรือรายชื่อต่าง ๆ ที่แนบมาแสดงประจักษ์
นั้น ขอให้โปรดพิจารณาด้วยว่า ประชาชนที่ตนนั้นทำอะไรลงไปมีเหตุผลมีข้อ
เชื่อถือได้ พุดกันพอแล้ว

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. นายกรัฐมนตรี: เพื่อ
ตามข้อเสนอนี้ของคุณภิเชก ฯ และโดยเหตุที่ได้มีการอภิปรายกันมากมาหลาย
จุดเอาไว้แล้วเต็มหมดแล้ว ก็ควรที่ทางรัฐบาลจะได้ชี้แจงเสียบ้าง ความจริงมี
เรื่องเศรษฐกิจเป็นปัญหาที่กว้างขวางในการที่จะคิดเรื่องราวก่อนแล้ว ข้าพเจ้า
เราจะตอบกันสักก่อนก็เดอนก็คงจะตอบไม่หมด และข้าพเจ้าได้ถือโอกาสเมื่อ
เพื่อเก็บเด็กผสมน้อยในบางสิ่งบางอย่างแล้ว แม้กระนั้นก็ยังได้มีข้อเสนอ
ซึ่งจะต้องตอบอีกหลายสิ่งหลายประการ และข้าพเจ้าพยายามจะตอบให้
ถึงวงเวลาของสถานที่ แต่บางกรณีจำเป็นจะต้องพูดยาว ไม่เช่นนั้นก็จะ
ในเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อของใจอีก ส่วนของคุณสกล ฯ นั้น ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแต่
ถึงที่สุดแต่เมื่อคน และข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วว่าสิ่งที่เราทำเป็นประโยชน์ไม่
เรื่องราวของเงินซึ่งตกค้างลงไป ทั้งนี้เพื่อมิให้ประชาชนได้เข้าใจผิด

ต่อไปท่านได้พูดถึงเรื่องที่เราเป็นหมดแล้วไม่รับ คำปรึกษาของ
ในที่สุดคนไขก็จะคงตาย เรื่องนี้ก็ต้องพูดกันต่อไป เรื่องการลด
การตอบกันอยู่แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าขอรวบรัดกล่าวว่าในแง่การลดหนี้เรา
หลายทาง ทางด้านเกษตร ฯ มหาตมไทย และอุตสาหกรรมตั้งนี้เป็นต้นไป
ส่วนในเรื่องซึ่งเกี่ยวกับราคาข้าวข้าพเจ้าต้องขอโทษว่าในการตอบครั้งนี้ เป็น
เบ็ดเตล็ด เพราะฉะนั้นตอบตามลำดับข้างใจเขากันมาบ้าง ในเรื่อง
ราคาข้าวคุณสกล ฯ ได้มีความเห็นว่า ถ้าแม้ว่าเราขายข้าวได้ในอัตรา
๖๐ บาทและก็จะจะเป็นประโยชน์แก่ชาวนาเป็นอันมาก แต่ทว่าก็ได้นำมา

ในพรรคประชาธิปไตยเห็นความเห็นว่า เวลานี้ ชาวกระบี่แพ่งกันไป เป็นการเดือดร้อน
 กับประชาชน ถึงกับมีการดำเนินคดีขึ้นสู่ศาล และคุณสอ ๗ เวลาอภิปรายก็ได้
 พูดไปว่าปัญหาเรื่องนมแต่ในพรรคประชาธิปไตยก็ยังมีความเห็นแตกต่าง กันถึง กับว่า
 คุณสอ ๗ ก็ได้รับการตักเตือนจากครูใหญ่ มีการจู่ ๆ ปาก ไม่ให้พูดเรื่องนั้นต่อไป
 รวมความว่าเรื่องนั้นต้องมองกันให้ดี มีทั้งดีและทั้งเสีย คือในการที่เราจะเปลี่ยน
 อัตราแลกเปลี่ยนจาก ๕๐ ไปเป็น ๖๐ ในเวลานี้ คุณสอ ๗ ก็มองไปในแง่ที่ว่าเรา
 ขายข้าว ๒๐ ปอนด์ต่อตัน เวลานี้ ๕๐ บาทต่อปอนด์ก็ได้อีก ๘๐๐ บาท ถ้าอัตรา
 แลกเปลี่ยน ๖๐ เราจะได้ ๑,๒๐๐ บาท ชาวบ้านก็เป็นสุข แต่ท่านก็คิดว่าข้าวแพงมาก
 กินไปชาวบ้านก็จะเดือดร้อนในเบื้องต้น แต่ว่าความเดือดร้อนก็ยังไม่ถึงประชาชน
 ทั่ว ๆ โดยเฉพาะก็คือพวกที่ไม่มีเงิน เช่นกรรมกรที่ใช้แรงงานต่าง ๆ ถ้าเช่นนั้น
 ก็ต้องไปเก็บที่ชาวบ้านกลับมา กล่าวคือถ้าพวกนี้เดือดร้อน กรรมกร ๓ ดอก
 ต้องขึ้นราคา ส่วนข้าราชการนั้นก็มีการอภิปรายกันไปบ้างแล้วว่า ถ้าเงินเพิ่ม
 ไม่พอเขาก็จะต้องทำในสิ่งซึ่งบางทีอาจจะต้องฝืนใจเขาทำ เช่นในการแก้ปัญหาหนี้
 ก็คงอย่างที่คุณสอ ๗ ว่าเรื่องเงินตราต่างประเทศ ค่าของการครองชีพที่เราตั้งใจ
 จะลดนั้นก็กลับสูงขึ้น คุณสอ ๗ บอกว่าปล่อยให้มันขึ้นไปเถอะแล้วมันก็ตกลงมาเอง
 รัฐบาลก็แปลกใจเพราะว่าถ้าเราปล่อยให้มันขึ้นหรือเรียกว่าเฟ้อแล้ว การ
 จะคงถดถอยมานั้นยาก เวลานี้การแพงของข้าวของเป็นเช่นนั้น ประชาชนก็ยังได้เห็นว่า
 มีการดำเนินคดีฟ้องศาล รัฐบาล ซึ่งรัฐบาลนั้นก็ถือว่าการที่ค่าขึ้นนั้นรัฐบาล
 ไม่ควรจะน้อยใจหรือเสียใจประการใด เพราะมันมีความจริงอยู่ เช่นในการที่รัฐบาล
 จะปล่อยให้ค่าขึ้นนั้นก็จะเป็นการผิมนโยบายส่วนใหญ่ของรัฐบาลซึ่งเราทำไม่ได้ เช่น
 ในเรื่องเกี่ยวกับค่าที่เปรียบเทียบในเรื่องราคาข้าว เมื่อพูดถึงเรื่องนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็อยากจะพูดต่อไปถึงเรื่องข้าวซึ่งมีอยู่หลายประการด้วยกัน เรื่องข้าวก็คือเรื่องราคา
 คุณสอ ๗ ได้เปรียบเทียบว่า เมื่อครั้งคุณคง ๗ เป็นนายกรัฐมนตรี ราชายข้าวได้

คณดะ ๒๐ ปอนด์เป็นเงิน ๑,๒๐๐ บาท ข้าพเจ้าเองออกอธิบายโดยเจตนาของเร
 ไม่อยากให้เกิดกระทบกระเทือนต่อบุคคลเลย แต่ข้าพเจ้าออกอะไรต่าง ๆ ก็จำ
 ต้องแก่ มิฉะนั้นประชาชนก็เข้าใจผิด ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องแสดงความจริง
 เรื่องที่จะแสดงได้ ความจริงเมื่อครั้งคุณคง ๆ นั้นเราให้เขาเช่าเปล่า ๆ ตามด
 ข้าพเจ้าก็เป็นกรรมมาธิการในคณะหนึ่งก็เห็นว่าจะต้องให้เขาเช่าเปล่า ๆ ข้าพ
 ไม่ได้ทำผิดใครเลย แต่คุณคง ๆ พุทธิศ เวลานี้เราให้เขาเช่า ในเรื่องดัง
 เกี่ยวกับเรื่องชาวนา ในเมื่อสมาชิกบางคนได้อภิปรายว่ารัฐบาลต่อมาได้ไปทำด
 ในทางเสียหายแก่ประเทศชาติ ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันในวงการต่าง ๆ
 ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าการที่ข้าพเจ้าจะชี้แจงนี้ก็อย่างเดียวกับที่ คือข้าพเจ้าไม่มีเจ
 กล้าวโยงถึงรัฐบาลก่อน เราจะทำประการใดก็เมื่อเราต้องให้เขาเช่าเราก็
 ให้เขาเช่า แต่ที่ข้าพเจ้ากลัวว่าในการที่เราจะสัญญาใหม่นั้นไม่ได้เสียหาย
 ประเทศ ขอให้ท่านคิดว่าเราให้เขาเช่าเปล่ากับเราขายข้าวให้เขาแล้วจะเป็น
 คณดะเท่าไรก็ตามใจอย่างไหนจะดี อย่างไรก็ตามได้มีสมาชิกบางคนอย่างเช่นคุณคง
 อภิปรายไม่ใช้ข้าวแล้วแต่ทานมาแล้ว ได้กล่าวบอกว่าสัญญาเก่าว่าเขาเอาละเพราะ
 ที่เหลือ คือเซอร์พลด์ คือหมายความว่าชาวที่เหลือในเมืองไทย ว่าเมื่อเราเม
 เท่าไรก็ให้เขา ๔ ถัง แต่รัฐบาลไปทำสัญญาใหม่มักตัว แต่ไม่ใช้รัฐบาล
 ตั้งแต่รัฐบาลท่านปรตมาแล้วให้เขาต้านสองแฉ่น แล้วต่อมารัฐบาลก็ขอเป็น ๖
 คุณคงวิชัยกล่าวเช่นนั้นแล้วก็จะอาจมีความเข้าใจผิดในบางหมู่บางเหล่า ความ
 เราดำเนินนโยบายต่างประเทศเราก็ยึดถือการความซื่อสัตย์สุจริต เราจะค
 การอย่างชนิดอะไรก็อะไรอย่างนั้นมันไม่ได้คราวหนึ่ง แล้วคราวต่อ ๆ ไป
 ไม่ได้ ข้าพเจ้ามีหลักฐานที่จะยืนยันว่าสหประชาชาติเขาได้ตัวเลขข้าวเซอร์
 ของเราในขณะนั้นถึง ๓ ล้านตัน ตัวเลขนี้เราเป็นผู้ให้เขา ใครเป็นผู้ให้
 ไม่ชอกช้ำ แต่ผู้ที่ไหนเป็นผู้ชื้อถือได้เพราะผู้นั้นอยู่ในฐานะที่จะชื้อ

เพราะฉะนั้นเราจะไปบอกเขาว่าเขยวนเราไม่ขาว ถึงเขาบอกว่าเขาคงเคยคบ
 ขอนหาแต่งงานไม่ถึง ๓ ล้าน เราบอกว่าขาวไม่มี หรือมีการหนีภาษีออกไป
 มาพูดไม่ได้ นพคุณได้ทราบชัดของความเห็นใจจากประชาชนไม่ได้ แต่ทว่า
 เราบอกว่าขาวขอให้ขอไม่ได้ถึงตามจริง เพราะเหตุว่าการติดต่อกับนักโทษในทาง
 การต่างประเทศพูดไม่ได้ และนอกจากนั้นโปรดดูต่อไปด้วยว่า สัญญาสัมบูรณ์
 แบบข้อ ๑๕ เกี่ยวข้องเรื่องข้อ ๓๓ ข้อ ๓๔ ถึงข้อ ๓๕ ข้อ ๓๕ นั้นได้บอกว่า
 เมื่อเราได้ให้ขาวถึงด้านหน้าแล้ว ต่อไปการจะขายขาวก็จะต้องถูกควบคุม
 โดยเฉพาะในเรื่องราคา เพราะฉะนั้นเราไปถือเอาว่าเราส่งขาวให้เขาได้ทั่วไปแล้ว
 ต่อไปเราขายขาวของเราตามชอบใจก็เป็นการติดต่อกับมาด้วย การขายขาวก็ย่อมจะ
 หนักแน่นก็ตามใจ เราทำไม่ได้ เพราะเหตุว่าสัญญาสัมบูรณ์แบบที่ยังผูกมัดเรา
 อยู่ว่าจะต้อง กำหนด ราคาขายเขาโดยถือ ตลาดราคาขาวในประเทศใกล้เคียงเป็นหลัก
 เพราะฉะนั้นรัฐบาลสมัยท่านปรีทหรือสมัยของข้าพเจ้าเราไม่เห็นด้วยเลย ในการที่
 ให้ขาวเขาเปล่ามันจะเป็นประโยชน์ ขอให้ท่านคิดดูว่ารัฐบาลเอาเงินที่ไหนมาซื้อ
 ขาวให้เขาเปล่าถึง ๓,๕๐๐,๐๐๐ คัน ซึ่งเป็นเงินกรวยกแผ่นดิน ข้าพเจ้าเข้ามา
 เป็นนายกรัฐมนตรีเข้ามาไปเดียว ในกระเป๋าเมื่อออกมาที่ไม่มีเงินเลยแล้วข้าพเจ้า
 เป็นนายกรัฐมนตรีเอาเงินมาจากไหน ข้าพเจ้าก็ต้องเก็บภาษีอากรจากราษฎรหรือมีเงิน
 ข้าพเจ้าก็ต้องบังคับเขาจากชาวนาเปล่า ๆ โดยอ้างความปลอดภัยของประเทศแล้ว
 ความเดือดร้อนอยู่ที่ไหน เราเดือดร้อนทุกคนไปแต่ก็ไปรุดฟัน ๆ ว่าข้าพเจ้า
 ไม่ได้คิดเคยรัฐบาลก่อน และข้าพเจ้าเห็นใจ รัฐบาลเราต้องให้ความ เป็นธรรมแก่เขา
 เราจำได้ไหมที่เราประชุมกันในสภาเราบอกว่าแก้ตัวเดียวไม่ได้ ในสัญญาสัมบูรณ์
 แบบที่ข้าพเจ้าไม่ได้โทษใคร แต่ขี้นายให้ฟังว่าแต่เดิมให้เขาเปล่าแล้วกลับได้เป็น
 เงิน นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้าโดยสุจริต เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติเป็น
 อันมาก ในการที่จะให้ขาวเขาเปล่าคงต้องหันด้านหน้าแล้วอย่างที่คุณกล่าว ก็ได้

ชื่อว่าเป็นคนไทยที่มีมนุษยธรรม ข้าพเจ้าก็ยากได้เกียรติคุณนั้น แต่พอ
 ต้องเกิดจากดักภายใน ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะรับเกียรติคุณนี้ได้
 เปลี่ยนแปลงแก้ไขสัญญาชาวสงคราม เมื่อครั้งที่ประกาศจากบ้านท่าน
 เป็นด้านต้องแน่นอน ราคาชาวต้องปอนด์ สิบชดลง มีเพิ่มพิเศษน้อยใน
 แรก ๆ ซึ่งแต่ก็ไม่ใช้ชาวสารเป็นชาวแปลก ในอัตราแลกเปลี่ยนด้วย
 ปอนด์เมื่อครั้งที่ท่านประกาศเป็นราคาชาวประมาณหนึ่งร้อยบาท
 ประมาณแปดร้อยห้าบาท เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าได้ชนราคาเป็นยี่สิบปอนด์
 เงินพิเศษร้อยห้าสิบ ชาวประมาณหนึ่งพันเก้าพันบาท ก็ไปสู่ประเด็น
 ชาวแพงหรือชาวถูกดี ไปสู่ประเด็นนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว แพงก็ไม่ดี
 ก็ไม่ดี พอดีสมควรนั้นแหละดี ก็อะไรเป็นการพอดีสมควร ก่อนที่รัฐบาล
 ไปทักสัญญาแก้ไขใครสักกับเขาครั้งหนึ่งเราได้มีการสำรวจค่าครองชีพ
 เห็นได้ว่าชาวนาของเราแต่ละคนแต่ละครอบครัวจะอยู่ได้อย่างไร เขาจะต้องมี
 มีเครื่องนุ่งห่ม มีหยูกยา มีที่อยู่อาศัย และมีเชื้อเพลิง แล้วคนหนึ่งเขาจะทำงาน
 ใด ๆ เขาจะต้องมีครอบครัวเพียงพอประมาณเท่าไร เราก็ต้องอาศัยสถิติ
 ใด ๆ ใด ๆ ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยใจที่จะขอว่าถ้าการบริหารโดยไม่มีสถิติ
 หักขาดเข้าถ้า สถิติอาจจะผิดพลาดเกิดขึ้น รัฐบาลไม่ถือว่าสถิติจะถูกต้อง
 แต่ความผิดพลาดเกิดขึ้นบ้างนั้นยังดีกว่าไม่มีสถิติเลยเลย การทำดังนี้เราก็ได้คิด
 ว่าชาวนาอยู่ได้ด้วยการขายข้าว เกวียนหนึ่งข้าวอย่างดีประมาณหกหรือห้า
 เสงของเรากับฝรั่งก็ไปตรงกันอีกด้วย การเห็นอกเห็นใจ การช่วยเหลือ
 เราก็พูดจากันด้วยเหตุผลและหลักฐาน ก็ปรากฏว่าต้องกำหนดราคาข้าวประ
 เปรียบเช่นนี้ ประมาณ ๒๐ ปอนด์ต่อตันเป็นราคาเดิมก่อน แล้วตัวเลขฝ่าย
 และตัวเลขฝ่ายใดสักของเรา ตัวเลขก็ใกล้เคียงกัน ผิดกันเล็กน้อยเท่า
 ก็ยอมถือว่าใกล้เคียงกัน ก็เห็นว่าในการที่จะขายราคาข้าวสูงขึ้นอย่างนั้น

ก่อนแก่ประชาชนด่อนอื่น เพราะเป็นรัฐบาลจะคิดประชาชนด่อนเดียวไม่ได้

แต่ประชาชนด่อนนั้นเป็นกลุ่มน้อยชาวนาซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของเรา ๘๐

เปอร์เซ็นต์ และมีอีก ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ทดลองเคอครันในการแก้ราคาข้าวแต่ที่ว่าเรา

จะเสียประโยชน์ด่อนน้อยเพื่อประโยชน์ด่อนใหญ่ แต่ประโยชน์ด่อนน้อยที่เสียไป

พวกก็ต้องช่วยต้องหาทางแก้ในทางอื่น ช่วยอย่างไรก็ช่วยด้วยการปันส่วนเพื่อ

ให้ราษฎรชาวไร่ราคาถูก เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วรัฐบาลจะทำอะไรก็ได้ขึ้น ทำ

ไม่ก่อนที่คุณกว้าง ๆ จะมาเป็นขั้น ข้าวก็โดด ๘๐ สตางค์ มันขึ้นเป็น

๘๐ สตางค์ มันเราก็ช่วยไม่ได้ คือราคาข้าวที่เราขายให้กับต่างประเทศมัน

ขึ้นเราก็ให้ราคาต่ำลงจากชาวดังขึ้น และองค์การข้าวก็ต้องซื้อข้าวจากชาวนา

และพ่อค้าในราคาสูงขึ้นเช่นเดียวกัน รัฐบาลจะนิ่งชาดทุนสำหรับชาวกินของกมล

ประเทศให้เป็นการเพียงพอรัฐบาลก็ทำไม่ได้ จะทำได้ก็เก็บภาษีจากรัฐมอ

กตนเอง มันเป็นเรื่องเนื้อเตี้ยๆเตา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วราคาข้าวก็ขึ้นขึ้น

ดังที่หักเหียงไม่ได้ และข้าวที่เราขายให้ประชาชนเป็นข้าว ๓๐-๓๕-๔๐ เปอร์เซ็นต์

รัฐบาลถือว่าชาวนาคือคนเป็นชาวซึ่งคนไทยเรากินกันทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่คนมีคณอะไร

เราไม่ได้เลือกชาวพิเศษ ซูเปอร์ เอกซควา อะไรนั่นซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาเราก็ไม่ได้

กิน และชาวคนไทยเรากินกันเป็นนิจก็ดังในราว ๕๐ เปอร์เซ็นต์ รัฐบาลขาย

ข้าว ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ในราคาถูกและชาดทุนและด่อนชาวดังเราจะส่ง ออกนอก สำหรับ

คนมั่งมีซึ่งเขามั่งมีทองจะกินได้นั้นเราก็ได้ขายเขากำไรนิดหน่อยเอามาถว้ ด้านรับ

การชาดทุน เรืองนุกเป็นทางค้า รัฐบาลนถยกับ ข้าวที่เราให้ประชาชนกิน

นั้นก็มี เพราะเราขายให้แก่รัฐบาลเขาซื้อได้ก็ไหนเขาก็ขายข้าวเป็นดมๆ

ไป อย่างลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยามีชาวนาจอนชนทหนึ่ง ชนทสอง ชนทสามก็

เป็นข้าว ๕ เปอร์เซ็นต์ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ คุณภาพของข้าวอย่างไรก็ออกมาเป็น

อย่างนั้นเราจะเอาข้าวออกมาดีให้เดวก็เลยผด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะประกบกับข้าว

ไม่มีมากมาย เพราะว่าได้มีการรื้อไหและสกัดออกข้างทั้งหมดไม่จำเป็นจะต้อง
 ออกขายให้ประชาชน ถ้าเราจรรอข้าว ๒๐ เปอร์เซ็นต์ประชาชนก็จะอดตายเพ
 อร์เซ็นนั้นมันข้าวภาคอีสานเมื่อไม่มาประชาชนก็จะอด เพราะ
 เราก็กไม่มีโอกาสจะขายเขา เพราะข้าวเหล่านั้นมันไม่มาหรือมากน้อย เราก็ก
 ขายข้าว ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๕ เปอร์เซ็นต์เป็นต้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าของทุกอย
 ายนต้องพอเหมาะพอดี สมมุติว่าข้าวที่เดี๋ยวก็อาจจะไม่ค้ำค่าก็เดี๋ยวก็
 ให้อยู่กึ่งกลาง เรียกว่าความสมดุลปฏิบัติ ถ้าเช่นนั้นก้ดี และรัฐบาลก็
 นโยบายนี้ ก็คือเดินสายกลางตลอดมา ที่นี้เรามาคิดดูว่าจะเป็นอย่างไร ก็
 ว่าชาวนาจะอยู่ได้ก็ด้วยราคาอย่างนี้ ถ้าไม่อย่างนั้นก็อยู่ไม่ได้ และเราก็ก
 พิจารณาถ้าเราให้ไปเช่นนั้นหรือไม่ เป็นที่พอใจชาวนาหรือไม่ และเมื่อพอ
 ชาวนาแล้วเป็นกวนเดือร่อนแก่คนอื่น ๆ หรือไม่ โดยเฉพาะในคันชาวนา
 ได้มีสมาชิกกล่าวว่าข้าพเจ้าไปไหนก็ไม่ต้องรถไฟชนที่ ๕ ไปก็ไปเครื่องขึ้น
 ค้าง ๆ ข้าพเจ้าอยากจะคุยว่า สมาชิกในสถานที่ไม่ได้เดินทางตรวจราชการม
 กว่าข้าพเจ้า ในเมืองไทยนี้ นอกจากแม่ฮ่องสอนแล้วไม่มีจังหวัดใดที่ข้าพเจ
 ไม่เคยไป และข้าพเจ้าไม่ได้ไปจังหวัดระนองจน ข้าพเจ้าไปคง ๕ คน ๑๐ คน
 และข้าพเจ้าเคยไปรถไฟชนที่ ๕ ก็เคย ความจริงท่านบอกว่า เมื่อก่อนรัฐบาล
 มา รถไฟชนที่ ๓ ความจริงก็คงแต่สงครามมาชนที่ ๖ ท่านจัดเป็นชนก
 อย่างไม่รู้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ แต่เข้าใจว่านั่งบนหลังคาเป็นชนที่ ๕ หรือเขาเป็น
 รถชนที่ ๕ หลังคาชนที่ ๕ แล้วความนั่งที่ใดรถหรือหนารถก็เป็นชนที่ ๖ หรือชนที่
 ข้าพเจ้าเองเคยเข้าทางหน้าต่าง ไม่ใช่ว่าเป็นนายกรัฐมนตรีแต่ไม่รู้ประสา ข้าพ
 เป็นคนเดินดินไม่ใช่เดินอากาศ ข้าพเจ้าเคยเข้าทางหน้าต่าง แม้เดินทางมค
 กระเป๋าหายไปทั้งใบ จะไปทางไหนก็ต้องเอากระเป๋าผูกผ้าขาวมาไว้เป็นพวง
 อย่างนั้นหายหมด ใคร ๆ จ่านายกชนสวรศักดิ์มาน ข้าพเจ้าเคยท องเทย

ข้าพเจ้าไปในเขตต์เล็กน้อย ไม่ให้ใครรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นนายกรัฐมนตรี
 ข้าพเจ้าเดินในตลาด ข้าพเจ้ายืนชี้แสดงให้ทราบว่า แต่อาจจะเป็นเพราะเมือง
 ข้าพเจ้า เมืองอื่น ๆ อาจจะน้อยกว่าในข้อเท็จจริงก็ได้ ข้าพเจ้าไม่ได้แก้ตัว
 แต่เป็นข้อเท็จจริงที่เขตต์ของข้าพเจ้า ปรากฏว่าเดินที่ตลาดอำเภอเสนา อำเภอ
 มักให้เป็นต้น ได้เห็นราษฎรเดินไปมาขวักไขว่ ข้าพเจ้าไปในตลาด เขาซื้อ
 ทองหยองเครื่องใช้ในการทำนา ข้าวตอกเม็ดเล็กตมต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าก็แสร้ง
 ไปถามแม่ค้าคนหนึ่ง อายุประมาณ ๕๐ ข้าพเจ้าถามรวมถึงครอบครัวของเขา
 ด้วยว่า ทองหยองจะไปทำไมเวदानบาทหนึ่งถึง ๖๐๐ กว่าบาท เราได้ให้รัฐบาล
 ทำหน้าที่ทองถูกเสียก่อนค่อยซื้อไม่ได้หรือ แกบอกว่าการซื้อไม่เป็นอะไรหรอก
 เพราะเหตุว่าเมื่อก่อนเหมือนนายขาวเกวียนหนึ่งก็ซื้อทองได้บาทหนึ่ง เดิมนาย
 ขาวเกวียนหนึ่งก็ซื้อทองได้บาทหนึ่ง ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสำหรับแก แต่หลังจาก
 นั้นเสีย ข้าพเจ้าถามกับแกว่าเสียเขาของกำลังจะถูกลง อย่าเพิ่งซื้อโดย
 แกว่าอย่างนั้นยกยงดี จะมีเงินเก็บหอมรอมริบได้ ถ้าท่านไม่เชื่อลองถามกรรมการ
 อำเภอทั้งสองแห่งที่เคยเดินไปด้วยกัน ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงว่าชาวนาของเราซึ่งมี
 การเสียกำลังน่าใจหุบชดสอมแห่งตลอดมานั้น บัดนี้ลดจนกระทั่งแปรแล้ว เป็น
 เรื่องว่าชีวิตเรมดำเนินแล้ว การจะเข้าไปดูสภาพความสุจริตปรกติกับความหวัง
 คือไปด้วย ประเดี๋ยวข้าพเจ้าจะได้ตอบในเรื่องคำครองชีพของสมาชิกต่อไป เมื่อ
 เป็นเช่นนั้นแล้วในเรื่องราคาของซึ่งทำอย่างนี้ก็ได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ชาว
 นาจะสามารถที่จะอยู่ต่อไปได้ และเช่นเดียวกับประชาชน โดยเพราะประชาชน
 ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาใจใส่เป็นอันมาก เพราะเห็น
 ว่าเป็นผู้ซึ่งได้รบกวนการศึกษา และท่านก็มีการรอฟากยวจาณได้โดยกว้างขวาง
 เราได้ดำเนินการในเรื่องซึ่งจะพูดกันตรง ๆ ก็หมายความว่าพยายามทำเพื่อให้
 เป็นที่พอใจพอใจของเราเท่าที่เราสามารถจะกระทำได้ ความจริงคนในพระนคร

และชนบทชนชาวถูกกว่าที่ไหน ๆ หมดในประเทศไทย ทนรัฐบาลอย่างไร
 รัฐบาลก็ทำโดยประกาศว่าเรามีการออกไปอนุญาตบ้านสวนชาว ประชาชนใน
 จังหวัดคนชาวได้ในราคาควบคุมของทางราชการ แต่มักแพงขึ้นบ้างก็ว่า
 ๔๕ เป็น ๓๐ อย่างนี้เป็นต้น แต่ขอให้พูดเมืองในจังหวัดพระนครและธนบุรี
 เพื่อชาวนาของเราว่าการที่เราซื้อชาวแพงขึ้นเล็กน้อยนักเพื่อกันกระตุนต์ หวัง ของ
 ไว้ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วเราก็เป็นมนุษย์ที่ไม่มีการตุนต์หลัง ชาวนาก็อยู่ใน
 เราอยู่ในบ้านเมืองเดียวกัน เราก็ต้องเสียสละซึ่งกันและกัน ได้มีการกล่าวกันคือ
 อีกว่ามันเดือดร้อน มันเดือดร้อนเหลือเกิน สำหรับการซื้อชาวกันก็ออกอย่าง
 กว่าจะซื้อกันได้มันลำบากอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะกล่าวสั้น ๆ ว่า คือ
 เดือดร้อนนี้รัฐบาลรับผิดชอบ ได้มีหลายคนบอกท่านนายก ฯ ยังแบ่งรับแบ่งสู้ คือ
 จริงข้าพเจ้าไม่ชอบแบ่งรับแบ่งสู้เลย ข้าพเจ้ารับผิดชอบเมื่อมีผิดก็ผิดเพราะว่าข้าพเจ้า
 ไม่ได้มีความเป็นห่วงอะไรที่มาเป็นนายก ฯ และจะได้เป็นนายก ฯ คือไปหัด
 ตรงกันข้ามข้าพเจ้าคิดว่าเป็นกรรมของข้าพเจ้ามากกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 หนึ่งเป็นห่วงอะไรในตำแหน่งผิดก็ผิด บอกว่าผิด แต่ผิดนั้นควรจะเขียนขาดาทหรือ
 ตกเดือน ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้ว รัฐบาลนั้นยอมรับผิดชอบรัฐบาลทำให้ประชาชนเด
 รัสน ข้าพเจ้าถือว่าผิดแต่ประชาชนจะเห็นใจข้าพเจ้าไหมละ การอยู่ดี ๆ เข
 รานชนมาถึงดังอย่างนี้จะให้รัฐบาลทำอย่างไร เราก็ต้องช่วยกัน เพราะการค
 ในมือของคนไทยใหม่ คนไทยที่ไหนขายข้าวสาร อยู่ดี ๆ บิดรานดังตรง
 ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็เอาเครื่องมือเอาทามอยู่ ถ้าเออบ้าง ค
 ด้มาชิกบ้าง มาช่วยกัน อะไรก็อะไรต่าง ๆ กรรมของต่าง ๆ ก็อตุ่งคง
 ขายให้ราษฎร จริงอยู่ราษฎรอาจจะได้รับการเดือดร้อน แต่เป็นเรื่องท
 ไม่ได้แม้เราจะไม่เคยค้า นายก ฯ ก็ขายข้าวสาร บางคนก็ปราชัยในท
 ๔ นายก ฯ ขายข้าวสารนั้นได้กำไร ความจริงจึงมากกว่าและความจริง

คือในกรุงเทพ ฯ นนมกกัน หุตนอเวียมาถวายพระราชดำณหารตไม่ได้ เราก็ดอง
 ตั้งรถบดไปให้ นข้าพเจ้าก็หนักใจ การตั้งบดนั้นหนานกัมนกนบาง ข้าพเจ้าก็รับมด
 ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิเสธความรับผิดชอบ แต่รับผิดชอบโดยทชแจงเหตุผลให้ฟังว่าเป็นอย่าง
 เมื่อท่านไม่กรุณาปรานีจะฆ่าฟันก็ตามใจ ทนเรื่องชาวนาก็อยากจะพูดกันให้หมด
 ก็ไปถึงปัญหาเรื่อง ๓ เปอรเซ็นต์ เรื่อง ๓ เปอรเซ็นต์นี้ก็ไม่เข้าใจ คือไม่เข้าใจ
 เป็นอะไร ๓ เปอรเซ็นต์นี้ข้าพเจ้าก็ไดชแจงต่อหนังสือพิมพ์อะไรต่ออะไรตามสมควร
 ก็ไม่เข้าใจ คือเป็นท่านเองว่าพูดกันอย่างที่เรียกว่าสั้นหนอย คือว่าสหประชาชาติ
 เขาต้องการเข้า ต้องการชาวนามากที่สุด เพราะเหตุว่าประชากรของเขาควรจะ
 อยู่ทั่วไป เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องราคาเป็นปัญหาคนทั้งสอง เขาไม่สนใจเท่าไร เรา
 ต้องการชาวเท่านั้น ทนเรื่องมันโอดระพอกัน ซึ่งข้าพเจ้าจะไดชแจงให้ท่านฟัง คือ
 บอกมากับรัฐบาลซึ่งไม่ใช่สมัยข้าพเจ้า ในกรณี ดร. ศาสตร เป็นผู้ช่วยเหลือพูดติด
 ให้ แต่ก็ได้มีการติดต่อกันตั้งแต่สมัยท่านปรีดี ในตอนนั้นการตั้งข้าวของเมืองเร
 รู้ดีกว่าไม่เป็นไปตามสัญญา เพราะว่า เราไม่มีการจูงใจชาวนาหรือพ่อค้าชาว เมื่อ
 เป็นอย่างนั้นแล้ว เขาก็บอกว่าเขาอย่างนั้น เขาก็แนะนำว่าเราควรจะคิดหาวิธีจูงใจ
 ชาวนาและพ่อค้าชาวโดยเกาจบ เกาเลียม หยุกยา และเลื่อมมา ให้กับชาวนา และ
 บอกว่าใครขายข้าวให้ก็ให้ยาให้เลียม ให้เลื่อมมาตามจำนวน แต่ว่าวิธีการจูงใจพอ
 พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ค่อยจะได้ผลเท่าใดนัก เพราะว่าสิ่งของเหล่านี้มันน้อยไม่
 จำนวน เมื่อเป็นดังนี้แล้ว เขาก็บอกว่า เขาอย่างนั้นคิดว่า เราควรจะเปิดโอกาส
 เงินตราต่างประเทศ ๓๐% แก่พ่อค้าชาวที่จะเอาข้าวมาขายให้เรา สมมติว่าราคา
 ๓๐๐ ปอนด์ เราก็ให้เขา ๓๐ ปอนด์ และอีกประการหนึ่งควรให้พ่อค้าต่างชาติ
 ได้ ๓% นี่ก็เป็นวิธีจูงใจอันหนึ่ง และอีกวิธีหนึ่ง เราก็ได้พิจารณาเหมือนกัน คือ
 เราจะคิดของออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วเวลาที่ชาวนาขายข้าวให้เราเราก็ให้ชดของ
 ราคาต่ำกว่าที่ของตลาด แต่ว่าจันเราเห็นว่าไม่ได้ความ เพราะการที่ขายข้าว

ของทองนั้นคงจะไม่ได้ออกกลับไปถ่วงน้ำหนักแน่ คงจะต้องเอาไปขายหมดก่อน
 บ้าน เมื่อได้มการทรมเกลยงกันแล้วในที่สุดก็เห็นวาท ๒ คือเรื่อง ๓% นั้นมี
 โยชน และได้ผลกับประเทศของเราด้วย เพราะวาทชนนั้นคงจะถูกใจพ่อค้า
 อยากจะได้ส่งข้าวของตนออกนอกประเทศแล้ว และยังจะขายข้าวของตนได้ตามราคา
 ของใจของเขาด้วย และส่วนจำนวนโคกตานั้น ๓% นั้นก็ในโคกตานั้นด้วย เมื่อเป็น
 อยู่นานเห็นว่าจะเกิดการเสียหายหรือไม่ ใครเป็นผู้เสียหายพ่อค้าจะไปแย่งซื้อข้าว
 จำนวนนั้นเสียอีก เพราะอยากจะได้ส่งข้าวออกนอกประเทศ เขาจึงให้เรา ๓๐๐
 กระสอบ เราก็ให้เขาส่งออก ๓ กระสอบ เขาอยากส่งข้าวออกมาก ๆ เขาก็ต้องหา
 ข้าวมาให้เรามากตามจำนวน และเขาจะต้องไปแย่งกันซื้อจากชาวนา และเป็นธรรมดา
 ของเขาที่จะต้องขึ้นราคาข้าวให้มากแก่ชาวนา เมื่อเขาซื้อข้าวมาแพง เขาก็ยอม
 เพราะเขาต้องการที่จะส่งข้าวออกนอกประเทศ เพื่อไปขายเอากำไรตามราคาที่เขา
 หือใจจะกำหนด เมื่อเขาขายได้เงินตราแล้วเขาก็จะเอาเงินตราเหล่านั้นไปหาซื้อ
 สิ่งของต่าง ๆ กลับเข้ามาอีกคึกคัก เป็นดังนี้ไม่มีใครเสียหายเลย ผู้ที่เสียหาย
 ก็คือชาวนาตาย หรือชาวนาที่ยืนอยู่ต่างประเทศที่ต้องการจะซื้อข้าวของเรา เพราะ
 แทนที่เขาจะซื้อข้าวกระสอบละ ๒๐๐ บาทมากขึ้น ก็ต้องถดถอยมากขึ้นชาวกกระสอบละ
 ๓๕๐๐ ถึง ๒๐๐๐ บาท พวกเขาดันเองที่ได้รับความเสียหาย ฉะนั้นในปัญหาเรื่องนี้
 ก็มียุว่า เมื่อข้าวบริโภคในประเทศของเราสูงขึ้นแล้วประชาชนก็ต้องบริโภคข้าว
 ในราคาสูง และความเดือดร้อนนั้นข้าพเจ้าก็มิได้นิ่งเฉย ข้าพเจ้าก็แก้ไขอยู่แล้ว
 แต่จะแก้ไขได้แค่ไหนนั้น ต้องดูกำลังของเราก่อนว่ามิใช่ไม่มีข้ออย่างไร พ่อท
 ละดูไหมหรือไม่ และจะมีปัญหาอะไรอีกในชั้น เพราะเราได้ควบคุมราคาอยู่แล้ว
 เมื่อพ่อค้าเขาจะไปเที่ยวหาซื้อข้าวในราคาเท่าใดก็ตามแต่เขา แต่เขาจะต้องเอามาขาย
 ให้เราในราคาเก๊ยขึ้นละ ๓๐๐-๔๐๐ บาทเท่านั้น และเราซื้อข้าวเหล่านั้นมาช่วยให้
 ประชาชนได้ละ ๓๓๐ สตางค์ รัฐบาลไม่ขายข้าวราคาเพิ่มขึ้น และประชาชนก็

ไม่ต้องซื้อข้าวสารราคาแพงขึ้น ปัญหาจึงมีว่าเหตุใด พ่อค้าจึงกล้าไปซื้อข้าวมาขาย
 ในราคาขาดทุน คำตอบในชั้นนี้คือพ่อค้าเขาได้กำไรจากการขายข้าว ๓% นี้นั่น
 ข้าพเจ้าเคยคิดเลขดูในเรื่องข้าว ๓% นี้ พ่อค้าอาจจะซื้อข้าวเปลือกได้ทั้งเกวียน
 ๓๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ยังมีกำไรมาอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมรัฐบาลจึงไม่ยอม
 ให้อำนาจพิเศษ ๓% นี้ เพราะเป็นประโยชน์ด้วยกันทุกฝ่าย นี่แต่ข้าพเจ้าก็บอก
 ว่ายังไม่ได้อีก เพราะเรายังไม่พร้อมที่จะควบคุมด้วยวิธีขั้นต้นทุก ๆ จังหวัด
 เพราะถ้าไม่ควบคุมให้ได้จริงแล้วราคาข้าวภายใน ถึงจะสูงขึ้นจนทำให้ เกิดความ
 วิกฤต ประชาชนในพระนคร และชนปฐพีรัฐบาลว่าเรื่องข้าว ๓% นี้เป็นเรื่อง
 แข่งขันข้าวมาขายอะไรก็อะไรต่าง ๆ นานา หากว่ารัฐมนตรีคุ้นข้าวบ้าง เพราะถ้า
 ไม่เข้าใจว่าการขึ้นข้าวมันจะต้องมียุ่งมีนาง และใครจะไปคุ้นข้าวทำไม เพราะ
 เมื่อมาขายของก็การแล้ว เขาได้เกวียนละ ๓-๔ ร้อยบาทซึ่งเป็นราคาในขณะ
 ประชาชนที่คุ้นข้าวไว้แล้วไปขาย รัฐบาลก็มีความต้องการและเรานั้นสั้น ถ้า
 จะรัฐมนตรีไป ทำอย่างนั้น ก็ไม่น่าจะเป็นการเสียหายแก่ประเทศชาติแต่ประการใด
 โดยองค์การข้าวต้องการในลักษณะอย่างที่ว่า ข้าพเจ้าจะแจ้งความจริงว่าไม่มีใคร
 ได้คุ้นหอดอก เพราะว่าถ้าเขาคุ้นไว้ก็ต้องเป็นยังเป็นนางรักษาเป็นความดีได้ไม่ได้
 มันจะต้องเสียเรื่องจะต้องแดงอยู่ เพราะฉะนั้นขอให้คิดดูให้ดี ปัญหาเรื่องข้าว
 ก็เป็นอย่างนี้แหละ คิดว่าเราจะพูดกันเรื่องอื่นต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้มาก่อน
 คือไปนี้ ถึงปัญหาในเรื่องการเลิก การจำกัด อะไรต่าง ๆ ก็ได้มีการ ตัดกันไปแล้ว
 ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจที่จะกล่าวถึงต่อไปถึงปัญหาเรื่องเกี่ยวกับมีการ ส่งสัยว่าใน
 ที่นายเคียงไปภาคใต้ขึ้นไปได้ผลอะไรมาบ้าง ความจริงในเรื่องนี้คุณทองอิน
 ตอบแล้วมีสมาชิกบางคน ถามข้าพเจ้าว่าได้มีการตั้งโทษ ข้าราชการได้ สัก
 บ้างเออข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้รับรวมเลยกระนั้นแต่มีบัญชีรายชื่อในหนังสือพิมพ์
 จำนวนมากมายหลายสิบคน โดยเฉพาะในทางฉนวน แต่ส่วนในทางศาลนั้นเรา

เมื่อพ่อแล้วคำด่าไม่ดังโทษข้าพเจ้าก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร พวกเราไม่ต้องการให้ฝ่าย
 หนึ่งไปยุ่งกับฝ่ายตุลาการ จะให้ข้าพเจ้าไปยุ่งกับตุลาการไม่ได้ ข้าพเจ้ามีบัญชี
 โดยละเอียดเรื่องข้าราชการทุจริต เพิกไม่ให้อยู่เฉยๆจะมาดูตัวเดี๋ยวได้ มนุษย์พร้อม
 กันต่อไปก็เรื่องการเมืองไม่สามารถตั้งข่าวให้ต่างประเทศได้ทำให้เศรษฐกิจบ้านป่วย เรื่อง
 ข่าวก่อกบฏบ้าง ซึ่งข้าพเจ้าหนักแน่นหมดแล้ว ความจริงเรื่องการเมืองข่าวให้ต่าง
 ประเทศนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้เอาให้ฟังแล้วว่าเดิมเป็นมาอย่างไร
 ก่อนนั้นเราได้ตั้งได้เท่านั้น ๆ ตามลำดับมา และในที่สุดเวลานี้เราได้ตั้งได้อย่างไร
 ข้าพเจ้าไม่อยากจะกล่าวให้เป็นการยกย่องอะไร เมื่อก่อนที่ข้าพเจ้ามาเป็นรัฐบาลนั้น
 ได้นัดสมภพกันหนึ่งสัปดาห์เป็นครั้งแรก มนุสชนหนึ่งสัปดาห์ระบบหนึ่งเขาเรื่อง
 หนึ่งสัปดาห์ต่างประเทศโดยละเพราะหนึ่งสัปดาห์ในมลายูมาให้ข้าพเจ้าอ่านหลายฉบับ
 มีการกำหนดเตียนเมืองไทยมากมาย แต่ว่าได้รับความกรุณาจากต่างประเทศ
 แต่ว่าไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขอะไร เป็นไปในทางที่รุนแรงพยานหลักฐานในเรื่องนั้น
 เคยมาดั่งที่ข้าพเจ้าได้แถลงในเรื่องข่าวแล้ว วัตถุประสงค์ให้เมืองไทยรอดตัวไปได้ก็มี
 ปัญหาเรื่องข่าวเหมือนกัน คิดว่าทำให้เต็มที่และทำด้วยความซื่อสัตย์สุจริตใน
 แห่งการต่างประเทศ และรัฐบาลนั้นก็ได้อธิบายนโยบายมาจนบัดนี้ ข้าพเจ้าได้ชี้แจง
 แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มีความผิดประการใดเลย ที่ในวันที่ ๓๑ สิงหาคมจะหมด
 สัญญาข่าว และข้าพเจ้าเชื่อว่าการเจรจาจะเรียบร้อยดี จะเป็นรัฐบาลใหม่ก็ตาม
 ก็จะเขามาต่อไปว่าการที่จะแก้ไขสัญญาต่อไปนั้นจะเป็นที่ใดออกของพวกเรา ทน
 รัฐบาลนั้นก็ตั้งข่าวเต็มความสามารถของเรา และใคร่รับการชมเชยของสำนักงาน
 หอการค้าจีน ซึ่งเราได้ส่งคนไปประชุม มีนานาชาติมาประชุมครบมือให้แก่มืองไทย
 อะไรต่าง ๆ ที่ได้ตั้งข่าวได้มาก และวิทยุที่เคตส์ ลอนดอน ก็ส่งกระจายเสียงชมเชย
 เรา ส่วนที่เต็มความการตั้งกระทู้ถามในรัฐสภาอังกฤษถึงรัฐมนตรีอังกฤษ
 นายสเปซี ว่าเรื่องข่าวเราได้ตั้งให้เขาได้หยอหยออะไรต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตจาก

เอกอัครราชทูตของอังกฤษจะชี้แจงให้ทราบว่ามันถึงขั้นพุดไปนั้นเป็นปัญหาของ
 กระทรวงมหาดไทยไม่ได้เตรียม คือเรียกว่าอันแปรปรวน คือคล้าย ๆ คำถามซักของเร
 ความจริงการเตรียมคำถาม สำหรับในประเทศอังกฤษนั้น ข้าพเจ้ารู้มาแต่ก่อน
 ว่าเขาเจ้าหน้าที่เตรียมให้รัฐมนตรี เมืองไทยไม่เหมือนอย่างเขา ของเราต้อง
 ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่ต้นจนจบ ทนคำตอบคำถามที่เขาแปรปรวนเป็นการเตรียม
 ถูกต้อง แต่การตอบคำถามโดยเหตุที่เขาไม่รู้อะไรจริงเท็จได้มีการตอบเช่น
 และท่านเอกอัครราชทูตของอังกฤษก็โทรเลขแจ้งไปแล้ว เพราะฉะนั้นขออย่าได้วิตกใน
 เรื่องนี้ประการใดว่าจะสั่งให้เขาไม่ทัน ห้ามได้นโยบายรัฐบาลนั้นก็ว่าคนไทยต้อง
 ขาดกันก่อน เพราะฉะนั้นถ้าจะมาเล่นงานข้าพเจ้าว่าสั่งไปให้เขาเต็มที อย่าง
 ไม่ได้ เราต้องมีชาวสำหรับคนไทยกินก่อน และข้าพเจ้ากลัวพูดโดยไม่ได้เกรงอะ
 ข้าพเจ้ากลัวพูดอย่างนี้ ก็เพราะเหตุว่า สหประชาชาติเขาบอกว่า เขาต้องการชาว
 เราไปเพียงประชากรของโลกที่อดอยาก ถ้าเช่นนั้นจะเอาชาวจากเมืองไทยไป
 ให้เราอดอยากจนหมดคนคิดของเขา ข้าพเจ้ากลัวพูดได้ทั้ง ๆ ที่รับผิดชอบ
 เรื่องนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สั่งชาวให้เขาจนกว่าคนไทยจะมีชาวกิน ข้าพเจ้าพร้อม
 จะพูดเช่นนั้น แต่ทว่าเมื่อนั้นคนไทยมีชาวกินแล้ว เราจะมีชาวกินเท่าไร ข้าพเจ้าพยายาม
 เต็มที่ ๆ ที่จะสั่งให้เขาด้วยความดีด้วยใจจริงใจและด้วยความเพียร พยายามของเรา
 เราได้สั่งตามจำนวนที่ได้ออกเดือนหนึ่ง ๕๐๐๐๐ บ้าง ๖๐๐๐๐ บ้าง อะไรต่าง ๆ แต่
 เขาก็พอใจ ปัญหาต่อไปก็ถึงว่าทำไมรัฐบาลไปรับรองในเรื่องชาว ๖๐๐๐๐๐ คน ใน
 เขาทำไม นั่นคือเดิมอยู่แล้วทำไมรัฐบาลจึงจะไปรับเขาว่าจ้างให้ ๖๐๐๐๐๐
 เมื่อรัฐบาลได้เขามาเป็นรัฐบาลนั้น เราสั่งชาวให้เขายังไม่ถึงแสนคน คือ
 หนึ่งแสนคนเท่านั้น รัฐบาลได้สั่งชาวในระยะเวลาตั้งแต่เดือนใดถึง ๓ แสนคนเศษ เรา
 ขาดอีก ๓ แสนคน ๓ แสนคนเราจะต้องสั่งอีก ๔ เดือนซึ่งเราไม่มีความสามารถ
 ข้าพเจ้าก็เป็นทนายเราข้าพเจ้ารู้ว่าการขนานให้ชนวนยังค้างส่งไม่ได้ ตามจำนวน

เพราะฉะนั้น เราก็มองใจจาก กับเขาผลที่ ดูกได้ แก่ใจ สัญญาไตรภาคดัง ที่ข้าพเจ้าเคย
เรียนต่อสถานแล้ว ปัญหาที่ว่าทำไมรัฐบาลจึงรับเขาคือเลข ๖ แล้ว เรืองนได้มีการ
ประชุมกันอย่างที่คุณวิลาศที่แจ้งแล้วแต่ที่คุณวิลาศที่แจ้งแล้วอาจจะไม่หมด ข้าพเจ้า
ก็ขอแจ้งว่า ยังมีเวลา ๕ เดือนแล้วยังขาดชาวอีก ๗ แสน ถ้าเราตั้งไม่ได้ภายใน
๕ เดือนแล้ว ชาวที่ตั้งที่หลังเราก็ไม่ได้ตั้งถ้าการก็ไปตกอยู่ที่ราษฎร เราก็ต้อง
แก้ไขสัญญา ในการแก้ไขเราก็ต้องถอยตัวเลข ๗ แสนเพราะยังขาด ๗ แสน เราอ้างว่า
เราทำไม่ได้เต็มที่แต่ราษฎรของเราก็ต้องมกนจึงขอความเห็นใจจากเขา เขาก็
บอกว่าถ้าอย่างนั้นเขา ๖ แสน ที่แรกเราเสนอให้เขา ๓ แสนว่าเราสามารถทำได้เท่านั้น
เขาก็บอกว่าไม่ได้ เขาขอเขา ๖ แสน ข้าพเจ้าได้รับโทรเลขจากนายปรีดีพนมยงค์
ซึ่งส่งมาจากกรุงลอนดอนในขณะนั้นว่า การที่จะไปแก้ไขให้ต่ำลงมาจาก ๖ แสนนั้น
ไม่มีหวัง นายปรีดีได้มีการคัดค้านทางนั้นแล้ว แต่ก็ไม่มีหวังที่จะให้ต่ำกว่า ๖ แสน
เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว เราก็ได้รับประโยชน์มาในการยืดเวลาออกไปอีก ๕ เดือนและได้
ขนราคาชาวอีกแล้ว ๖ แสนก็เขาแต่ ๖ แสนนั้นข้าพเจ้าบอกว่าไม่มีหรือจะเขย่งเขย่น
แต่เมื่อไม่มีแล้วก็อยากสอบถามท่านอธิราชทูตว่าจะปรับใหม่เราไหม เขาบอกว่า
เมืองไทยได้ตั้งชาวด้วยด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเขย่งก็ไม่มีอะไรหรือ กิจการอะไรในเรื่อง
๖ แสน และข้าพเจ้าเองก็พยายามไม่ใช่ว่าเมื่อเขาปรับปากแล้ว เราก็เก็บเขา เรา
พยายามทำอย่างเต็มที่อย่างที่เราจะทำได้ในขณะนี้ ปัญหาเรื่องชาวก๊กกับมาพูดกัน
ออกดังที่โดยอภิปรายกันแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะได้เข้าไปถึงปัญหาเรื่องข้อต่อไป ในเรื่อง
เกี่ยวกับ เงินทุน หมุนเวียนที่ได้มีมาชัก ทานหนึ่ง ซึ่งบอกว่า ข้าพเจ้าชี้แจงไม่ ถูกต้อง
ดูเหมือนเป็นคุณเดือนเอง ก็คุณเดือนจะได้รับการจดมาจากใครก็ไม่ทราบ
เพราะฉะนั้นท่านอภิปรายท่านไม่ได้ดูหนังสือเลย ท่านอภิปรายข้อ ๆ ไปพอถึง
เรื่องเงินทุนหมุนเวียนท่านก็ต้องได้ฉันทานหนังสือ นี่แปลว่าท่านไม่เข้าใจ เพราะถ้า
ท่านเข้าใจก็ต้องอ่านอย่างข้าพเจ้า ส่วนเหตุที่ว่าทำไมไม่ตั้งดังกรมบัญชีกลาง

พิจารณา ก็ตั้งทางคนรัฐมนตรีไม่ดีกว่าสงครามบัญชีกลางหรือ เพราะกรม
กลางก็ต้องเสนอคนรัฐมนตรี ทนในเรื่องเงินทุนหมุนเวียนกับบอกว่าต้องเอา
เสนอไปนั้น ข้าพเจ้ารับรองว่าไม่เป็นเช่นนั้น และความจริงการที่เราต้อง
สรรพอาหารก็ได้คือการเอาทำไร เราต้องเอาทุนในเบื้องต้นแต่เราต้อง
ได้กำไรในเบื้องหลัง เพราะฉะนั้นเรื่องเงินทุนหมุนเวียนรัฐบาลขอขยั้นว่าเป็น
ถูกต้อง แต่เมื่อพูดถึงคุณเดอนก็อยากจะพูดกับข้อนี้ให้หมดเรื่องคุณเดอนจะได้ไม่
ถกกับเขามาก ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า ในการอภิปราย ข้าพเจ้าประสงค์ที่จะอธิบาย
ในหลักการเรื่องใหญ่ๆ ให้มันเหมาะสมกับว่าเราเปิดอภิปรายทั่วไป ไม่อย่างงั้น
ถึงเรื่องควบคุมคนแต่คนน้อย แต่ก็มีสมาชิกกล่าวถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่แก้ไม่
เพราะประชาชนฟังกันอยู่ทั้งเมืองก็ของแก่ ทนคุณเดอนก็แต่งงานข้าพเจ้าว่า คน
นายกก็ถูกจ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงว่า ความจริงผู้ร้ายไม่เห็นเพราะมันมีคนน้อย
คนของนายกหรือใครแล้วไปก็ได้ไปเพียงบาทเดียว และถ้ามันรู้ว่ามีอยู่บาท
เดียวมันก็ไม่จ แต่คนๆ นั้นก็ได้ออกไปจากบ้านข้าพเจ้าไปนานแล้ว แต่คุณเดอน
คุณเดอนมาพูดว่าคนๆ นั้นยังอยู่ในบ้านข้าพเจ้า เช่นประชาชนฟังแล้วก็จะว่า
โกหก ข้าพเจ้าก็ไปบอกว่าคุณเดอน บอกว่า “เดอนถอหาหลักฐานมาอย่างไร
ยังขยู่บานอว เพราะตานนอกจากบ้านอวไปนานแล้ว” คุณเดอนก็บอกว่า
แต่คุณเดอนอยากจะพูดให้พูดอย่างนั้นข้าพเจ้าก็แย เป็นเรื่องแยประชาชนฟังแล้ว
และพวกเราก็ชอบฟังเกิดดๆ ดันกดี นายกอธิบายเรื่องชาวปลาดังหรือเรื่องอะไร
อะไรเงินกรวยกพนถาน เขาอาจจะไม่สนใจ เราจะสนใจว่านายกโกหกต่อหน้าทนาย
คนทั้งประเทศ และเมื่อคุณเดอนแต่งงานข้าพเจ้าๆ ก็แต่งงานคุณเดอน
ก็จ ข้าพเจ้าพบคุณเดอน จึงถามว่า “ดกบอกว่าไม่มีสิ่งต่างคั่นไม่จริง ดอ
ในงานแต่งงานละหมั้นของหมั้น ดอจะว่าไม่มีสิ่งต่างคั่นอย่างไร” คุณเดอนก็

“ไม่มีสิ่งต่าง ๆ แต่ผมมีเงิน” คุณเตือนว่าอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ นี่สำหรับ
เราหัวเราะกันบ้าง เพราะว่าเราเคร่งเครียดมากจนเกินไป

ทนายข้าพเจ้าจะอธิบายต่อไปแต่นักไม่ประติดปะต่อเพราะว่าเป็นเบ็ดเตล็ด
จนมาถึงคุณกว้างซึ่งข้าพเจ้าพูดไปบ้างแล้ว และมาถึงคุณกว้างซึ่งให้ความเป็นธรรม
แก่ข้าพเจ้าเรื่องบ้านนายทนายชาวไม้ม่าไร แม้แต่สิ่งต่าง ๆ แค่นี้เอง จนกระทั่งถึง
ศาลคุณจึงต้องเลิกไป ข่ายกันไม่ได้และคุณกว้างว่าของที่ถูกส่งไปในเวลานั้นไม่ใช่
ในลักษณะของรัฐบาลแต่มักคล้ายท่านคุณเหมือนคุณโชติ เปรียบเหมือนการปลูก
ข้าวโพด ๓ เดือนก็ได้ปลูกโคกกันได้อย่างนี้เป็นต้น รัฐบาลก็ได้ชี้แจงแล้วว่าทำมาอย่าง
ตรงตามข้อหม้อไม้ใช้หม้อไม้ตามใจ ทำอย่างนี้ ข่ายของในอเมริกาได้เงินเกือบ ๕ ล้าน
เหรียญ ไม่ใช่ว่า ๖ ล้านครึ่ง ได้มา ๓ ล้านหกพัน ข้าพเจ้าไม่อยากจะบอก
ข้าพเจ้ามีวิธีการอย่างไร และในการที่ได้สัมภาษณ์หนึ่งต่อพันพออะไรก็อะไรต่าง ๆ
นั้นเจตนาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าไม่ได้โกหกประชาชน ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าจะมา
ถึงวันนั้นแน่นอน พอถามว่ารับขายเสียเดียวจะหาว่ารัฐบาลไม่บอก เป็นหม้อหรือไม้
เป็นหม้อไม้ตามใจ จึงจะเรียนว่าถ้าเช่นนั้นก็อย่ามาโทษข้าพเจ้าว่าของมันเป็นของรัฐบาล
ไม่ผิด เพราะแพ่งแพ่งตามธรรมดา เมื่อถูกกฎหมายตามธรรมดา ถ้าเช่นนั้นจะ
มีรัฐบาลทำไม และข้าพเจ้าไม่ได้บอกเลยว่าข้าพเจ้าจะไปอ้างสภาพอะไรมาเป็นข้อ
แก้ตัวของรัฐบาล ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวอย่างนั้น ข้าพเจ้าชี้แจงว่าเรื่องเป็นอย่างนี้
ในการที่จะทำให้ของถูกเกี่ยวโยงกัน รัฐบาลก็ไม่ใช่ว่าจะนั่งชมมือของตนอยู่เมื่อไร
ของจะถูกส่งมา ท่านสมาชิกเห็นว่รัฐบาลไม่แก้ไข ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าอธิบายมา
นั้นคือการแก้ไขของรัฐบาล แต่ท่านสมาชิกบอกว่าเป็นข้อแก้ตัวของรัฐบาล ข้าพเจ้า
ก็ไม่เข้าใจ การแถลงของรัฐบาลเป็นการแสดงว่าทำไมจึงต้องไปแก้ปัญหาดังญา
ธรรมนูญแบบก่อน ข้าพเจ้าอาจอย่างนั้น คือถ้าท่านจะแก้ปัญหาก็ให้หม้อไม้ต้องไปแก้
ในสัญญาธรรมนูญแบบ คือต้องพิจารณาในแง่หนึ่ง เศรษฐกิจนั้นไปจากนั้นด้วยถึง

ข้าง ข้าพเจ้าบอกว่าการที่จะให้ใช้ถุกันของแก่ในสัญญาฉบับรูปแบบ
 อย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องแก้เช่นนั้น ข้าพเจ้าดำเนินในเรื่องนี้เป็นที่พอใจของข้าพเจ้า
 เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคมเองข้าพเจ้าแสดงต่อสภานัดว่าถ้าการที่จะผลกกันนั้นให้เดือนของ
 จากทุกของใช้กำลังแรงมาก แต่เมื่อเดือนแรกพรหมที่จะเดือนต่อไป แล้วกำลัง
 ที่ใช้ก็น้อยลง เพราะฉะนั้นรัฐบาลน่าจะมากอนหันตงอยู่กับที่อย่างนี้เราคงจะ
 กำลังเป็นอนมาก แล้วบทนข้าพเจ้าก็ได้เรียนต่อที่ประชุมสภาแล้วว่าถึงเหตุที่ก่อน
 ก่อนนั้นเมื่อเดือนแรกพอเมื่อเดือนแรกจะให้เดือนโดยเร็ว ในอัตราความเร็วไม่เป็น
 ที่พอใจ รัฐบาลแสดงว่ายังทำไม่ได้ข้าพเจ้าไม่ใช้นักมองไปในแง่ทางดี แต่ตรงกัน
 ข้ามข้าพเจ้ากลับมองในแง่ทางร้าย แต่บางครั้งข้าพเจ้าก็คิดถึงของทางดีเหมือนกัน
 ก็คิดว่าต้องมีหลักฐานและเหตุในการมองในแง่ดี หลักฐานและเหตุผลข้าพเจ้าขอรับ
 คือไปว่า ต้องอาศัยสภาพการประกอบการพิจารณาอย่างข้าพเจ้าเล่าถึงในเรื่องนี้
 ของชาวนา ข้าพเจ้าไปในภาคอีสานก็กล่าวได้ว่าชาวนาที่ลงไปขายสำหรับราย
 ชาวนาในอัตราหัตถะ ๘ บาทนั้น เขาต้องกลับมากองเทพฯ และบอกว่าไม่ต้องมา
 เพราะว่าเขามีกินอะไรของเขาบริบูรณ์แล้ว และข้าพเจ้าไปทางภาคอีสานก็ไม่พบ
 คนแต่งตัวกระรุงกระรุงอย่างในภาคกลางนักก็หมายความว่าสภาพการเขาดีในภาคกลาง
 ข้าพเจ้าก็ไป ทางภาคใต้ตั้งฝ่าหมไปขายชาวนาวันละ ๒๕ บาท เวลานนั้นฝ่าหมในท้อง
 ตลาดราคาถึงร้อยห้าบาท แต่ข้าพเจ้าไปครึ่งหลังฝ่าหมไม่มีคนซื้อแล้ว เพราะ
 เขาซื้อในท้องตลาดราคาวันละ ๒๒ บาท เนื้อตักของเราด้วยซ้ำไป ข้าพเจ้าก็
 ตั้งฝ่าหมกลับมายังกระทรวงพาณิชย์ นึกถึงเหตุการณประกอบไม่ใช่พูดอย่างนั้น
 ที่พูดมานี้ไม่ใช่หมายความว่าข้าพเจ้าพูดเพื่อจะเป็นรัฐบาลต่อไป แต่ที่หมายความว่า
 ว่าเหตุการณ์นั้นมันจริง ๆ ถ้าเราดูในหลักฐานการในเรื่องเงินโตง เรื่องค่าของ
 ครองชีพ ข้าพเจ้าขอรับแจ้งให้ฟังว่าเราดูจากเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคมเป็นต้นไป
 เงินมันสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เหตุผลก็มีหลายประการ การอ่านเงินโตงนั้นจะต้อง

เป็น ชาวเจ้าขอโทษที่จะต้องขังอย่างนั้น เราจะต้องดูว่าเดินโค้งทมนาน
 เพราะเหตุอะไร ทนตึงเพราะเหตุอะไร ชาวเจ้าดูเดินโค้งทมนตึงมีแต่ทรงคุณคง
 กับใบระพนนนเป็นอย่างไร เมื่อเก็บใบระพนมาแล้วเป็นอย่างไร เราต้องอ่านเดิน
 โค่งนน ทนกรรมเดือนพฤศจิกายน — ธันวาคม เดินโค้งมนชน นเป็นเพราะเหตุใด
 ชาวเจ้ากจับได้ว่า ในเดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไปเป็นฤดูแต่งพืชพันธุ์อาหาร
 กหายาก สัตว์ต่าง ๆ กหายาก ชาวของจึงมีราคาแพงเดินโค้งนจจชน ทนเดินโค้งน
 ชาวเจ้าก็เสียใจว่าน่าจะมากกระทบบกระทบแทนกันได้ คือเมื่อสมัยคุณคง ๆ
 นชนจาก ๕๐๐ เป็น ๑๑๐๐ ตอนหนึ่ง เมื่อคุณคง ๆ เป็นนายก ฯ ครั้งแรก และ
 เมื่อคุณคง ๆ เป็นนายก ฯ ครั้งหลัง นชนจาก ๘๐๐ เป็น ๑๒๐๐ ๕๐๐ ไป ๑๓๐๐
 แต่ตอนหลัง ๘๐๐ หรือ ๘๐๐ ไป ๑๒๐๐ นมนแต่ดงว่าเริ่มลดลงแล้ว และเมื่อชาวเจ้า
 มาเป็นรัฐบาลน เดินโค้งนชาวเจ้าได้ให้คุณต่อ ๆ คุณเมอเขานคือว่าในเดือนพฤศจิก-
 ายนซึ่งควรจจชนไปมากมายเหลือเกิน คุณต่อ ๆ คงจะเป็นพระยานชาวเจ้าได้ว่า
 นชนไปไม่มากมายเลย และควเตชทชาวเจ้าให้คุณต่อ ๆ คุณ มนก็ตั้งดงดงว่า
 เมื่อชาวเจ้าขึ้นมาเป็นรัฐบาลนขอตราในเดือนกรกฎาคม ๑๑๒๒ บดินนเป็น ๑๒๑๖
 กตเสียจจชนไปประมาณอีก ๑ เท่า ถ้าจะถือว่าเป็นการเปรียบเทียบแล้ว นนทหมาย
 ความวาของแพงชน ๑๒ เท่า จากปี ๒๔๘๑ มา เมื่อชาวเจ้าเข้ามาเป็น ๑๓ เท่า
 บดินนเป็น ๑๒ เท่า แต่ชาวเจ้าก็โตแข็งแรงแล้วควเตชอนนนเป็นเรื่องซึ่งเขาทำมา
 หดยับติดกและ ความจริงก็ไม่ เหมารัดมกับสภาพการณ์ ในขณะนั้น เพราะฉะนั้น
 ชาวเจ้าก็โตชรองให้เขาใหม่ได้มคุณต่อ ๆ คำประกอบอธิบายไปว่า เด็กทำมาแล้ว
 มนตึงไปกตังไปให้ทำใหม่คนตา ชาวเจ้าเสียใจเหลือเกินว่าเรื่องไม่ได้เป็นอย่างนั้น
 ชาวเจ้าขังแจ้งว่าการเปรียบเทียบ นนเดิม เราคำนวณโดย อาศัยมาตราฐานอะไรใหม่
 กตองอาศัยมาตราฐานนตลอกไป ถ้าเราจะพูดถึงเรื่องถ่วงถ่วงกตองพูดเรื่องถ่วง
 ถ่วงเราจะเขาถ่วงถ่วงไปเปรียบกับเรื่องกระป๋องนยอมไม่ได้ โดยที่ขณะนั้นหัวหน้า

ก็ไม่อยู่ ข้าราชการรื่องดังมากเป็นมุกตา แยกเปลี่ยนแปลงอัตราของนางอย่าง
เรียกว่าคนตั้งแต่นั้น ๓ อย่าง ไปเปลี่ยนแปลงเข้า ข้าศึกมีฐานอย่างนักค้ำหวัด
อย่างนี้ ทนด้วยเจตนาที่หรืออะไรก็ตามใจ แยกคำนวณผิดแล้วคุณด้อยได้มา แต่ไม่
ข้าพเจ้าขอเรื่องตัวเลขชนน เขาก็ดำรงจจะตั้งให้ข้าพเจ้า ก็ไปเช็ดชนกปรากฏ
กระทำผิด ตัวเลขได้ อย่างนี้ แล้วข้าพเจ้าจะพิสูจน์ว่าผิดจริง เพราะที่ข้าพเจ้า
ให้ทำใหม่ในราคาขายปดกซึ่งเป็นอัตราที่แต่งค่าของเงินนั้น มันแต่งไปในทางค
งเล็กน้อยไม่ใช่สูงชน

ทนตัวเลขทง ๒ ทางที่เราทำมา ปรากฏว่าทางหนึ่งสูงชนเล็กน้อย
ทางหนึ่งลดลงเล็กน้อย ก็ข้อใดว่าใกล้เคียงกัน ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิเสธความผิด
ว่าข้าพเจ้าทำโดยอย่างนี้ในระยะ ๘ เดือน ข้าพเจ้าทำได้เท่านี้ ถ้าข้าพเจ้าจะประ
จะพอใจแก้ไขใหม่ก็ตาม แต่ขอข้าพเจ้าถามเหตุผลว่าทำไมได้เท่านี้ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้อธิ
ให้ฟังแล้วเป็นเวลายาวคงแต่เมื่อคนนั้น แต่ข้าพเจ้ามีความหวังว่าเหตุการณ์จะ
การอ่านของเจ้าหน้าท ถ้าให้เดือนมกราคม ๒๔๘๗ เป็น ๓๐๐ เดือนเมษายน ๒๔๘๗
จะเพิ่มขึ้นประมาณ ๔ เท่าครึ่ง ทนถ้าจะให้เดือนธันวาคมหรือมกราคม ๒๔๘๗
คือมาออกบหนึ่งเป็น ๓๐๐ เมษายน ๒๔๘๗ ก็จะเป็น ๓ เท่า ทนต่อมาเขาพิจารณา
คือไปว่าเดือนมกราคมเพิ่มกว่ากุมภาพันธ์ประมาณ ๓๐๐ เศษ แต่เมษายนเพิ่ม
มกราคมอีกประมาณ ๘๐ แล้วจึงว่าอัตราเพิ่มได้ค่อยๆ ลดลงตามลำดับ ถ้าดูใน
กราฟของข้าพเจ้าอย่างที่เขาอ่านดูอย่างนั้นแล้ว มันควรจะปรากฏชนไปอย่างนี้
มันชนอย่างนี้ (นายกรัฐมนตรีทำท่าประกอบ) เพราะฉะนั้นก็ต้องถ่วงน้ำหนัก
ต้องถ่วงระดับเดเวตแต่มกถ่วงเดเวตแล้วมันก็ต้องถ่วง ทพุดนทานเข้ามาชกแต่ประ
ชาชนอาจจะว่านายกรัฐมนตรีถ่วงตัวเลขเสียแล้ว ของมันถูกทใหม่ เพียงแต่
ถ่วงดูกราฟไปอย่างนั้นชนอย่างนี้ เวลานี้หม ๓๒ บาทแล้ว ทำไมไม่อ่านตัวเลข
ถูกต้องอย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าก็ไม่มีความจะถ่วงถ่วงเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเปรียบ

ในเรื่องรถยนต์หรือรถอื่นที่มันมันได้เริ่มเคลื่อนแล้ว และในทางเหตุผลในทาง
 ที่แท้จริงรัฐบาลนั้นมีความหวังว่า มันจะดีขึ้นโดยลำดับ การดีขึ้นโดยลำดับนี้ก็คือ
 เหตุการณ์ด้วย ไม่ใช่ว่าไม่อาศัยเหตุการณ์แต่โดยดุษฎีอาศัยเหตุการณ์ด้วย เวลานี้
 บางประเทศก็เกิดแย่งกันตั้งสินค้าเข้ามาแล้ว เมื่อการผลิตรายมากขึ้นเนื่องจากโรงงาน
 อุตสาหกรรมหรืออะไรก็ตามต่าง ๆ เหล่านี้ก็เปลี่ยนกลับมาทำงานอุตสาหกรรม เรือแพ
 ขนทหารเสร็จแล้วก็มาขนสินค้าแล้วทุกประเทศก็ต้องการจะส่งของออกไปเพื่อเอาของ
 เข้ามา นักตั้งอาศัยเหตุการณ์ รัฐบาลไม่ได้ปฏิเสธว่าเหตุการณ์นั้นจะไม่ช่วย แต่
 ก็ว่าเราจะอาศัยเหตุการณ์อย่างเต็มขั้นไม่พอ รัฐบาลก็ต้องช่วยในการขนส่งเรา
 ได้ช่วยมาแล้วในประการต่าง ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงยกตัวอย่างมา ที่มันมันอย่างนี้
 อย่างว่าดีกับเราไม่เคยขายได้เลย มันก็ขายได้ด้วยการช่วยให้นักทหารเรา
 ทำเดินการเจรจาในสัญญาฉบับรูปแบบ เราก็ได้ลงมา เรื่องอย่างก็เช่นเดียวกัน ใน
 เรื่องข้าว ๓๑ สิงหาคม เราอาจจะจะมีอะไรก็ตามซึ่งด้อยลงในเรื่องไม้ก็เสร็จ
 แล้ว เราส่งไปได้โดยฟรี เมื่อเช่นนั้นแล้วรัฐบาลก็มองไปทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเป็นคนจริง
 เกรงว่า ข้าพเจ้าก็หมดเหตุผลการระมัดระวังทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่ามันจะดีขึ้น
 และดีขึ้นด้วยอาศัยรัฐบาลอุปถัมภ์และอาศัยเหตุการณ์ด้วย ข้าพเจ้าจะได้
 กล่าวต่อไปในเรื่องอย่างที่ว่า คือว่าคุณกว้างกับบอกว่ารัฐบาลไม่ได้ทำอะไร ถ้าหาก
 ว่า อ.จ.ต. ขอสงวนมาแต่มาทุกตลาด ของในตลาดก็ถูก อยากจะถามพี่กว้าง
 อีกหน่อยว่า อ.จ.ต. นั้นใครตั้ง แล้วใครเป็นคนตั้งให้ อ.จ.ต. ไปซื้อของ ไม่ใช่รัฐบาล
 หรือ อ.จ.ต. อยู่ ๆ ตั้งขึ้นได้อย่างไร คุณกว้างเอ๋ย มันเป็นอย่างนี้ ที่มันมีการตั้งตั้ง
 อีกหน่อย คุณกว้างตั้งตั้งเรื่องของการตรวจหาหา ซึ่งความจริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้
 ตั้งใจให้เป็นเรื่องของคุณทองแปด แต่เมื่อถามว่าทำไมไปขึ้นด้านนายก็ ข้าพเจ้า
 ก็ตอบคำถามว่าทุกขึ้นด้านนายนั้นมันเป็นอย่างนี้ คือกระทรวงพาณิชย์บางทีอาจจะ
 ใจใจว่ามีความจำเป็นมากมายเหลือเกิน ความจริงมีความจำเป็นไม่เท่าไร มันมันอยู่

ถกรม มีปลัดกระทรวงอยู่หนึ่งตำแหน่ง อธิบดีหนึ่งตำแหน่งหรือสองตำแหน่ง
 ข้าพเจ้าจำไม่ได้แน่ ท่านเอง นอกจากนั้นไปแล้ว เขามาจากรถไฟบ้างเช่นคุณเก
 ศรัพยซ์ แล้วไม่มีเงินเดือนให้เขาเจ้าหน้าที่ก็ไม่มากแต่กระทรวงพาณิชย์เขต
 มอรั ๒ มอรั แล้วหัวหน้าหาข่าวให้สหประชาชาติด้วย ในเวลานั้นกระทรวง
 มหาดไทยยังไม่มีหน้าที่ หาข่าวไปปักขไต่ก็กระทรวงพาณิชย์เป็นอยู่อยู่ด้วย
 จนหลังแอ่นอยู่แล้วจะให้บรรทุกอย่างไรอีก ข้าพเจ้าจะให้กระทรวงพาณิชย์
 ก็ทำไม่ไหว มันหมดฝีมือในงานอื่นเสียแล้ว เพราะฉะนั้นก็มาทำในด้านกษ
 ณะเป็นเช่นนี้ ทนเถียงกับในเรื่องการเด็กสัตว์พาหนะก็ได้มีการกล่าวกันว่า บ
 รัฐมนตรีพูดกลับไปกลับมา ทั้งคุณกว้าง คุณสวัสดิ์ ได้เออะไรมาอ่าน ข้าพ
 เจ้าใจว่าเป็นหนังสือพิมพ์ ที่ข้าพเจ้าไปพูดที่ องค์การสัตว์พาหนะ ข้าพเจ้า
 ปฏิเสธว่าไม่มีมูลความจริงก็มมูล แล้วนายกรัฐมนตรีก็บอกว่าพูดกันละเพ
 ประเด็นว่า เมื่อรัฐบาลถือว่าองค์การสัตว์พาหนะอยู่หรือไปแล้วก็เกี่ยวข้องกับ
 รัฐบาล ข้าพเจ้าขอแสดงดังนี้ว่า ในการที่ข้าพเจ้าไปเรียกประชุมเจ้าหน้าที่ของ
 สัตว์พาหนะนั้นซึ่งได้ลงมาไม่กี่วัน ข้าพเจ้าว่าแล้วว่าองค์การสัตว์พาหนะ
 ดำรงหรือไม่ดำรงขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์สุจริตและความพยายามเท่านั้น ข
 ก็ได้บอกแก่เขาว่า ขอให้ทุกคนตั้งใจทำงาน รัฐบาลหวังใจในเรื่ององค์การ
 แก่ไขประการอื่นนั้น เราก็ได้แก้ไขอยู่แล้ว แต่ในเรื่องอาหารประชาชนหรือ
 ร้อนใจนัก ขอให้ช่วยเหลือรัฐบาลในเรื่องนี้หน่อยเถิด ถ้าองค์การสัตว์พาหนะ
 อย่างไรไปแล้วรัฐบาลก็อยู่ในฐานะที่ลำบากอยู่ในฐานะที่จะต้องล้มลงไปกับ
 สัตว์พาหนะด้วย ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้จริง ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิเสธและข้าพเจ้า
 เปลี่ยนคำพูดของข้าพเจ้า คือหมายความว่านอกจากเหตุผลในประการอื่นแล้ว
 ก็ได้ตัดสินใจว่าจะลาออกดังที่ข้าพเจ้าได้เรียนไว้ต่อสภานี้แล้ว ข้าพเจ้า
 ที่จะอยู่ต่อไปและไม่ได้เสียใจจากแต่ไม่ใช่เรื่อง องค์การสัตว์พาหนะที่จะลาออก

ที่ "กว้าง" บอกว่านายก็ไม่ช่วยก็ไม่เอาจะไปเข้าพรรคอื่นดีกว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้า
 บอกว่าตัวที่ประชุมนี้ได้ว่าไม่มีผู้ใดพูดอย่างนั้น ว่านายก็ไม่ช่วยแล้วกับบอกให้ไป
 พรรคอื่น เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดได้ขอรับรองให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านเองนี่เลย แต่
 ข้าพเจ้าก็ดูเหตุผลก่อนว่าสมควรหรือไม่ ถ้าสมควรก็ช่วยไป ข้าพเจ้าไม่
 ช่วยเหลือใครในเรื่องที่ไม่สมควรเลย ท่านไม่เชื่อถามสมาชิกคนอื่นดูก็ได้ ส่วนในเรื่อง
 การแตกเงินนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อยากปฏิเสธความรับผิดชอบ แต่ก็เป็นเจตนาที่ดีและไม่ทราบ
 เรื่อง & หนึ่งนั้น หดกการนั้นเพื่อต้องการช่วยเหลือประชาชนในฐานะที่ข้าพเจ้า
 เป็นนายก ข้าพเจ้าก็บอกหนังสือพิมพ์ว่าข้าพเจ้าทำไปนั้นก็เพื่อจะไม่ให้
 เดือดร้อน จึงได้ให้ผู้แทนซึ่งอยากจะช่วยเหลือประชาชนได้ช่วยเหลือราษฎรของ
 ในเรื่องนี้ได้ทำไป และได้มีการผิดพลาดอย่างซึ่งคุณจักรกิตได้ทำหน้าที่ของท่าน
 ต้องแล้ว เพราะว่าเดี๋ยวนี้เราก็ไม่น่ามาตั้ง ผ่อนผันแล้วก็ไม่ถึงจนกระทั่งยอม
 ก็แล้ว และการช่วยเหลือนั้นก็ไม่ใช่ว่าทำให้ใครเพราะพรรคพวก แม้แต่พรรคประชาธิ
 เสงข้าพเจ้าก็ได้ช่วยเหลือในเรื่องนี้ให้ทำไป ท่านจะเห็นว่าข้าพเจ้าผิดหรือใครผิดกัน
 แต่ความจริงนั้นข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีเงินสูญหาย ในการตั้งก็อาจจะเข้าไปบ้าง
 เขาก็มีเหตุผลในการอธิบาย และความจริงนั้นทางเราก็กู้กันเคร่งครัด เพราะว่า
 เมื่อเลี้ยงประชาชนมอย่างนั้น และเมื่อเราทำเคร่งครัดก็กตัญญูกันไม่ทัน ใน
 องค์การสวัสดิการอาหารที่คุณภิเชกเอามาอ่านนั้นข้าพเจ้าก็ได้รับทราบได้รับรู้ คือ
 ความว่าในการตั้งองค์การสวัสดิการอาหารจะต้องมีเงินอุปสักรร ร้อยแปดพันประ
 ค์คุณทองเปิดวงแล้ว ทนถ่วงเวลาบิศัสมัยประชุมก็เห็นว่า ผู้แทน
 เหลือขององค์การสวัสดิการอาหารได้ เพราะว่าผู้แทน พรรคพวกตามดวงจังหวัดต่าง
 อาจจะเอาสิ่งขององค์การสวัสดิการอาหารมาจำหน่ายได้ และได้มีโอกา
 สช่วยเหลือราษฎรในท้องถิ่นนั้นเอง คือแทนที่จะต้องขายหมูให้แก่พ่อค้าในราคา
 ๓.๕๐ บาทมาขายในได้ราคาสูงกว่า พวกผู้แทนซึ่งจำเป็นอยู่เองที่จะต้องรัก

เตียบเอาใวรายอยู่เอง จะไปซื้อกิโตะ ๓.๕๐ หาได้ไม่ และความจริงเขาก็
 ได้ไปซื้อกิโตะประมาณ ๓.๕๐ บาท เขาก็ได้ประโยชน์อย่างนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าก็เห็นดีแต่ทว่าบอกเขาว่าในการที่ผู้แทนจะไม่ช่วยเหลือกัน ผู้แทนจะเอาเงิน
 ในกระเป๋าของจำกัต้องลงไปมีแต่กระเป๋เปล่า ๆ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นจะต้องมีเหตุ-
 ฐาน คือจ่ายเงินล่วงหน้าไปโดยให้มีประกันอย่างแข็งแรง ข้าพเจ้าอาจคิดว่าอย่างเช่น
 นายเตียบ นิตตะระ จะเอาเงินไปก็จะต้องมีหลักฐานอะไรต่าง ๆ มาให้ นายเตียบก็
 ได้เที่ยววิ่งหาความช่วยเหลือ แต่เขาไม่มีหลักฐานอะไร ข้าพเจ้าก็บอกว่า เตียบ
 ถ้าจะเอาเงินก็ขอให้ไปทำตามระเบียบ ข้อช่วยเหลือไม่ได้ หรืออย่างในการที่
 นายกลุ่ตมาชิกในแนวของข้าพเจ้าเองก็มีไม่พอใจข้าพเจ้า ก็หันไปหาหนังสือพิมพ์ใน
 ทั่วประเทศต่าง ๆ คือให้คนอื่นวิจารณ์ คำวิจารณ์การตำรวจทหาร และในการที่ฉันไม่ได้
 จากที่ต่อแนวรัฐธรรมนูญและสหภาพประชาธิปไตย และพรรคกลาง ข้าพเจ้าก็ช่วย
 เหลือ สิ่งใดหมดแล้ว ข้าพเจ้าช่วยไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นทหารข้าพเจ้าไม่ให้อ่อน
 ข้าพเจ้าขยมน้อยอย่างนี้ ข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างนี้ บุคคลที่ทำงานก็มีไม่เคย
 ช่วยใคร แต่บุคคลที่จะรับเข้าไปแจกจ่ายนั้นผู้ใหญ่มาก ข้าพเจ้าก็สั่งให้กระทรวง
 มหาดไทยวางระเบียบแบบแผนโดยรัดกุม ทงนักเพื่อประโยชน์ของประชาชนนั่นเอง
 ในบางสิ่งบางอย่างก็ไปพลาดพลั้งไปบ้าง เป็นเรื่องซึ่งช่วยไม่ได้ แต่ทว่าส่วนใหญ่
 ก็เป็นไปด้วยดี จึงมีเหตุผลในการจะให้ภัย ทัศนคติไปในเรื่องประชาธิปไตย ที่คุณ
 กว้างพูดเรามาพูดกันคราวหลังก็ได้ ที่คุณกว้างก็ได้พูดต่อไปถึงเรื่องที่มาของการ
 เติบวชขึ้นมา เรามักจะอยู่ทุกหนทุกแห่ง กว้างกับข้าพเจ้าก็ชอบกันยกยอกัน ข้อ
 ที่จริงก็เป็นจริงอย่างนี้ แต่ว่าที่พูดกันไม่ใช่อย่างนั้น กว้างพูดบิดมากไปหน่อย
 เมื่อพูดกับข้าพเจ้าก็ปรับทุกข้อ กว้างเขี่ย แยะแล้วเราชาวราชการทั้งหมดระเบียบ
 กันนี้ ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้ ว่าดูซิ จะเอาอะไรกับรัฐบาลเรามีเงินหามาได้ ๘๘ ล้าน
 ตกก็เพิ่มกันไปตามมีตามเกิด ก็อันที่จะเพิ่มก็ไม่จริง แต่พอเพิ่มเข้าไปแล้วก็กลับ

รอง ข้าพเจ้าก็บอกอย่างนี้ว่าอย่างไรระเบียบวินัยปรองปรองแล้ว
การที่เราจะดำเนินการปกครองประเทศข้าพเจ้าก็ต้องขอตัวระเบียบวินัย
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องส่วน ตั้งใจส่วนและตั้งใจไทย แต่ที่จริงไทยในลักษณะ
ปรานี ไม่ใช่ตั้งใจไทยในลักษณะที่เคียดแค้นหรือโกรธเคืองข้าราชการเท่านั้น
ส่วนในการกระทำผิดก็ตั้งใจกันตามสมควรแก่ความผิด เรื่องที่พูดกับข้าพเจ้า
อย่างนี้ ไม่ได้พูดถึงเรื่องโกงหรืออะไรในการเดินขบวนต่าง ๆ ที่ต่อไปก็มี
เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเรา ข้างคุณกว้างว่าเป็นมรดกคุณเคยได้ทำอะไรไว้
ประกอบ ข้าพเจ้าขอออกให้ฟังว่าเรื่องเป็นอย่างนี้ การที่ข้าพเจ้าพูดนั้นทั้ง
ข้าพเจ้าเป็นทหารเรือ แต่เป็นทหารเรือที่สมอแฉ่งไม่มั่นใจ ข้าพเจ้าจึง
โทรศัพท์ถามกองอำนวยการ ว่าเค้านั่งหา—กรรกาทักกว้างบอกนั้น มีคนตรงไหน
เขากำลังแผนททางลมมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดต้องมีหลักฐานไม่ได้พูดถึงเดช แต่
มดงน นึกขึ้นเป็นอย่างนี้

นายกรัฐมนตรีได้เอาแผนที่มาให้ข้าพเจ้าดู

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. นายกรัฐมนตรี : เค้านั่ง

เป็นอย่างนี้ ก็น่า คืออะไรที่กว้างพูดในระเบียบวินัยเป็นอย่างนี้ แต่ที่จริง
กว้างเขาย้ำดีว่าเป็นเรือใบในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ลมพัดออกอย่างนี้จริง เช่น
ก็ไปประกอบไม่ได้ ที่เรือใบที่ไม่เดินเดียบฝั่ง ไม่ได้เดินดีออกไปนอกชาย
ไปจากเกาะคราม เกาะจวง แล้วเดินไปออกถึงเดินเดียบฝั่งเพะเห็นคนหนีพาย
เมื่อปรากฏว่าเกิดพายุขนาดใหญ่ ที่ประกอบเรือ เหล่านี้ เขาก็เดินไป ก็หกตัว
เขาไปซ่อมที่ประกอบ เรือนี้เป็นจริง และคราวนั้นเองข้าพเจ้าก็รู้เพราะข้าพเจ้า
เรือใบของข้าพเจ้าดำหนึ่ง ชื่อชำรงนาวาสวัสดิ์ ซึ่งเคยบอกเล่าไม่ได้ว่า แต่ถึงอย่าง
อะไร เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าเรือชำรงนาวาสวัสดิ์ไปตั้งแต่ก่อนข้าพเจ้า
นายกแล้ว ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาเป็นนายกแล้วไม่มีอะไรเลย บริษัทกึ่งหนึ่ง

หรืออะไรก็ดังทุกอย่างพร้อมทั้งรถราชายหมดแล้ว ข้าพเจ้ามีเรือจ้างมาด้วย
 หนึ่ง ข้าพเจ้าคงคิดเห็นกันว่าเราน่าจะไปมีเรื่องอะไรเข้าสักวันหนึ่ง ข้าพเจ้า
 ได้บอกกับภรรยาว่าขอเธอควรเปลี่ยนชื่อเสียที เธอบอกว่ามันยุ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่
 ทำอย่างใดเพราะเป็นทรัพย์สินของเธอ เธอบอกว่ามันเป็นมงคลนาม ฉะนั้น
 เธอจะไปทำอะไรเข้าขอโปรดเข้าใจว่าหลวงจ่ารง ๆ ไม่ได้ไปทำอะไรเข้า ที่นี้
 ไปก็เรื่องข้าว พุทกันแล้วในเรื่องข้าว ๓ เปอรเซ็นต์ พุทกันแล้วเรื่องนายทนาย
 ข้าวทนาน แล้วก็เรื่องสรรพอาหารคุณกว้าง ๆ ก็พูดกันไปขึ้นมาข้าพเจ้าเองก็ไม่
 เข้าใจ คุณกว้าง ๆ บอกว่าท่านไม่เคยไปติดต่อสรรพอาหารเลยเพราะว่าไปเขาก็
 ไม่ให้ และเขาก็บอกว่าคุณกว้าง ๆ ปากจืด ก็หมายความว่าท่านกว้างไปใช้ไหม
 เพราะถ้าไม่ไปเช่นนั้นเขาจะบอกว่าคุณกว้างปากจืดอย่างไรได้ (นายเตียง ๆ ตอบว่า
 เพี้ยนเขาบอก)

(เข้ามาอีกในทีประชุมหัวเราะ)

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ต่อไปก็เรื่อง
 ข้าวของใครกันบ้างข้าพเจ้าจำไม่ได้ ที่นี้ต่อไปในเรื่องสรรพอาหาร ในเรื่องของ
 พงกโคธิชามาแล้ว มอกรื่องซึ่งดูเหมือนจะเป็น คุณชน อยู่ถาวร ได้กล่าวว่า
 สำหรับนายคุณชน ๆ ให้ความเชื่อนั้นกับ โซแอนด์ โซ (So and So) แต่ได้
 มาว่านายได้โทรศัพท์ให้อนุญาตส่งเงินหมื่นไปบักซ์ โคซังทำให้คุณชน ๆ ไม่เชื่อ
 จึงถามข้าพเจ้า ในที่สุดคุณชน ๆ ก็ถามข้าพเจ้า ๆ เชื่อว่าคุณชนคงเชื่อ เพราะ
 ถ้าไม่เชื่อทำไมจึงถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าคุณชน ๆ ไม่ผิดหวังหรือที่ข้าพเจ้า
 ถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้สั่งให้ใครเอาเงินหมื่นไปขายบักซ์ โค เรืองมอยู่ว่า
 ขอคำให้ขายรายรับของข้าพเจ้าว่าเขาได้ชักเงินหมื่นเอาไว้ อยู่ดี ๆ รัฐบาลก็ประกาศ
 ไม่ให้ออก เก็บมา ๓-๔ ปีแล้ว มีตัวไรตัวมอดกินเสียแล้ว เมืองไทยไม่เคยกิน
 เงินหมื่นจึงควรส่งไปเมืองนอก ๆ มีคนอดกิน เขาบอกว่าเก็บเอาไว้ทำไมขายไปเสีย

จะได้เป็นการช่วยพี่ค้าและเอาเงินตราต่างประเทศเข้ามาและเพื่อจะได้ตั้งต้นค้า
เพื่อช่วยการครองชีพ เขาก็อธิบายเหตุผลมานานแล้วแต่เจ้าก็เห็นส่งไปให้กรรม
พาณิชย์ๆ เขาก็ได้ไปดำเนินการ แต่ไม่ใช่เพราะหนังสือของข้าพเจ้า แต่เป็น
คำเนินมาโดยลำดับซึ่งเขามีเรื่องอย่างนั้นอยู่แล้ว เป็นการประกอบ และเขาก็
อย่างไร ข้าพเจ้าก็โต้แย้งแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอโอกาสให้
เด็กน้อยว่า ข้าพเจ้าก็พูดเช่นนั้นมาอยู่ทุกวันนี้ แต่ข้าพเจ้าก็พูดเช่นนั้นมาทั้งที่ข้าพเจ้า
ทราบ ประชาชนก็บอกว่าข้าพเจ้าไม่จริงทำไมไม่แดง ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะ
อย่างไร อย่างคุณเห็นว่าข้าพเจ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ไม่รู้ อย่างคุณก็คิดว่าข้าพเจ้า
ไม่รู้หนักแดงไม่ได้ หรือบางทีคุณนายก็แดงเสียเรื่อยไปคนก็จะบอกว่านาย
จะเป็นมาแต่แดงเอาแต่เรื่อยไม่ว่าเรื่องนิดๆ หน่อยๆ ต่างๆ นานๆ ก็แดง ทน
ข้าพเจ้าบอกว่าจะหาทำไรหน้อยก็บอกอยากบอกว่า ถ้าแม่มดผู้หนึ่งผู้ใดไป
เลี้ยงข้าพเจ้าว่าจะอย่างนั้นจะอย่างนั้นอะไรก็ตามใจ ขอความกรุณาตั้งให้คำ
การได้ทันที คือใครบอกว่านายให้ตัดต่อเรื่องนั้นเรื่องนี้จะไรแล้วขอให้ประ
จัดการกับบุคคลผู้นั้นได้ทีเดียว ข้าพเจ้าเองบางทีก็มาซึกในพรรคของข้าพเจ้า
ถามว่าชาวต่างประเทศก็ส่งเงินไปแล้วว่านายก็ค้าขายในจำมน้ำโขง มีเรือไฟ
สีแดงและว่าทางศุลกากรของหลวงตั้งไว้ว่า ช่วยเหลือ ก็เมื่อจะทุจตุรคนแดง
จะทำทำไมที่แม่น้ำโขงเอาที่แม่น้ำเจ้าพระยาแหละง่ายดี ไม่ต้องไปทรมาน
แม่น้ำโขงอย่างไร แต่ข้าพเจ้าไปอย่างนั้นอยู่ติดๆ ไปกันต่างๆ ยึดติดกับคนนายก็
จะให้เขาตบมือออกไปนอกได้ ก็มีคนจะมาเตือนว่าก็โดยจะเท่านั้นเท่านั้น ไตร
ช่วยและมาถามข้าพเจ้าจะช่วยได้อย่างไรนั้นหรือไม่ ข้าพเจ้าบอกว่าช่วย
ขายนายแพกหมหรือนายเซ่นราชข้าพเจ้าค้าซื้อไม่ได้จะส่งไปไหนไม่ได้ ข้าพเจ้า
ให้ส่งไปไหนไม่ได้ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเกลียดแถม

ทันท่วงทีในเรื่องเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศที่คุ้นเคยดี บุญธรรม

รับให้ด้วยประการ ข้าพเจ้าก็ว่าตามเงาจะโต้ตอบต่อไป ซึ่งจะต้องใช้เวลา
 ในการความจริงก็ได้อีกการตอบประปรายไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นตื้นเขิน
 มากก็ขอขมาจงรอนเฝ้าบนชนกชน

ต่อไปก็ในเรื่องการครองชีพซึ่งก็ได้อบรมตอบไปหมดแล้ว
 ทนในเรื่องที่โตพูดกันบ้างว่ารัฐบาลนักด้วยหน้าประมุข มีข้าราชการ
 มาด้วยผู้ใหญ่เป็นเสียเอง เรื่องนักแก้ไขไม่ถนัดเป็นปัญหาของนาชา ข้าพเจ้า
 บอกว่าข้าพเจ้าเข้ามาทำอย่างหนึ่งรัฐมนตรีไปส่งภาค ภาคสาม และคงใจจะตั้งต่อ
 ไม่ออกก็เพราะเหตุความเลื่องว่าราชการเป็นอย่างนั้นอย่างนั้น ถ้าจะให้เขาตอบตัว
 เขาเองแล้วกรู้สึกว่าจะไม่ได้เรื่องว่าก็ตั้งไปอย่างกรณีคุณเคียงตั้งไปแล้วเลื่องก็ไม่ได้
 ทว่าเอาการเมืองไปยุ่งยากกับราชการประจำ หรือคุณเคียงไปตั้งอะไรต่าง ๆ ซึ่ง
 ข้าพเจ้าได้ตอบส่วนตัวไม่อย่างนั้น แต่เรื่องนักได้กระทบจิตใจข้าราชการประจำ
 ไป มันเป็นอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อยากทำต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าจะตั้ง ความจริงไม่ตองตั้ง
 เพราะผู้บังคับบัญชาจะต้องปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนตามกฎหมายอยู่แล้ว ใครทำผิด
 ก็จะต้องจับกุมฟ้องร้องต่อโทษ ทนได้แต่ตั้งว่าข้าพเจ้าไม่ได้ละเลยในเรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้า
 ของอ้างเอาสถิติมาพูดเฉยๆไม่ได้ เมื่อข้าพเจ้าเป็นรัฐบาลได้ตั้งโทษข้าราชการไป
 อย่างไรข้าพเจ้าตั้งว่าไม่ได้ละเลยประการใดเลย ขอได้โปรดดูสถิติในปี ๒๔๘๕ ได้มี
 ตั้งโทษข้าราชการในกรณีต่าง ๆ ก็ได้โปรดดูสถิติฉบับ คัดเงินเดือน ภาคที่หนึ่ง
 คัดเงินโทษรวมทั้งปี ๓,๕๕๐ และในปี ๒๔๘๖ ซึ่งกลัมนาน้อยลง มาในปี ๒๔๘๗ ก็ราวๆ
 ๓,๗๐๐ เศษในปี ๒๔๘๘ ก็ใกล้เคียงกันในปี ๒๔๘๙ ๓,๓๒๓ แล้วในปี ๒๔๙๐ ๘๐๘ ใน
 ระยะเวลา ๓ เดือนซึ่งถนัดทั้งปีแล้วก็ดีกว่า ๓,๐๐๐ เศษ ซึ่งอาจจะมากก็ถูกนัก
 ตั้งว่ารัฐบาลไม่ได้ละเลยหรือดูหน้าประมุขหาไม่ได้ คือแสดงให้เห็นว่าตัวเลข
 เป็นอย่างนั้น คือไปก็ไปถึงคุณปริญาฯ กับอรรถาธานเป็นคู่เปรียบของข้าพเจ้าอยู่
 เสมอ แต่คุณปริญาฯเองดูเหมือนจะไม่อะไรพูดมาก เพราะอธิบายในข้อ

อื่น ๆ แล้ว มนชนเคยให้เรื่องลึกลับเพราะกลัวจะเป็นลึกลับในเรื่องลึกลับนี้เอง
จอมพล แต่ความจริงนั้นไม่ใช่ลึกลับมันเป็นการสำรวจ ส่วนลึกลับนั้นต้องมารว
รวม มาตรวจสอบเช็กกันให้เป็นการแน่นอนจริงเรียกว่าลึกลับ แต่การสำรวจเป็น
ความจริงไม่ใช่ลึกลับ และก่อนอื่นก็เป็นการสำรวจเป็นความจริงไปว่าจะให้ทำ
อย่างไรที่สำรวจจนเราไม่มีการแน่นอนประการใด จะทำเป็นลึกลับไม่ได้ ลึกลับที่ข้าพเจ้า
นำมาแสดงนี้เป็นลึกลับซึ่งมีหลักฐานและเหตุผลที่จะให้ถือได้ว่าเป็นความจริง ขอบ
ของคุณปริญา ขาพเจ้าได้ตอบในตอนที่ไปแล้ว ทนเกี่ยวกับคุณเชิงจอใน
เรื่องเด่นเกี่ยวกับบางท่านของ ก็ขอขอบใจ และสถานการณ์จริง ๆ ก็เป็นใน
ลักษณะคล้ายอย่างนั้น แต่รัฐบาลก็ไม่ได้คำนึงอะไร ในตอนสุดท้ายนี้ ก็ให้
ให้กระทรวงมหาดไทยตั้งข้าหลวงประจำจังหวัดให้ดำเนินการพิจารณาในเรื่อง
ของการพิจารณา ก็จะได้จัดตั้งองค์การจัดซื้อซึ่งเรื่องกำลัง จะรายงานมายัง คณะ
รัฐมนตรี ทนปัญหาจากเรื่องท่านองศาไม่รัฐบาลเพิ่งจะมาเริ่มทำ การ
จริงได้ มีความดำริจะทำมานานแล้ว แต่ทว่าคนของเราเป็นทึบหนึบใจ และผู้
ลึกลับผู้จริงคนนี้จะคงจะเลิกเพิกถอนจริง ๆ ภาวรัฐบาลไปตั้งองค์การจัดซื้อโดย
เตรียมรูปงามให้รูปการก็จะไม่ได้รับผล ขาพเจ้าขอตอบคุณเชิงจอในเรื่อง
ทนต่อไปในเรื่องเกี่ยวกับของคุณลึกลับ คำประกอบ น ขาพเจ้าก็ตอบไปแล้ว
เรื่องข่าวสารในเรือกของแพ และก็มีในเรื่องหนังสือพิมพ์ ซึ่งท่านว่าขาพเจ้าพูด
ทุกอย่าง แต่ขาพเจ้าคิดว่าจะพูดกันในโอกาสหลัง เพราะจะต้องพูดกันยาวหน่อย
เหมือนกัน ทนขอที่ขาพเจ้าจะให้ท่านได้ทราบเจตนาอันแท้จริงของขาพเจ้า
ในการที่เราได้กล่าวพาตึงไปถึงรัฐบาลก่อนนั้น ขาพเจ้าไม่ได้มีเจตนาจะ
ว่าขาพเจ้ามุ่งหมายจะกำหนดรัฐบาลห้ามได้แต่ขาพเจ้าก็ได้อธิบายอย่างให้ฟังหลาย
ก็ยังไม่เข้าใจความหมายของขาพเจ้า ขาพเจ้าได้แสดงตั้งแต่เมื่อเปิดอภิปราย
ว่าในการนี้ต้องการเปรียบเทียบในกามที่เราจะรู้ความแนบสนิทหรือไม่นั้นเอง คุณ

๑๖.๒๐ น.

พ.ต. กวง อมัยวงศ์ (พระนคร) : ข้าพเจ้าได้เป็นผู้เสนอญัตติ
 และได้นำร่างในข้อ ๓ นั้นมานำเสนอที่ประชุมแล้ว เพราะอะไร ถ้าเราจะเปรียบ
 กับ ๓ ก็คล้ายกับที่พูดกันแล้ว มีเพียงคำว่า "แต่ไม่ได้บันทึก" ที่ท่านนายก
 หลายเพชรนั้น มีแต่ถูกท่านแทนที่ ข้าพเจ้ารู้สึกขอต่อชกจะให้เขาประเด
 เลียก ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น ที่เราพูดกันเป็นข้อเท็จจริง ที่เคยกันอยู่
 แต่ควรจะไม่ต้องให้สมาชิกได้กล่าวข้อเท็จจริงกันบ้างแล้ว ในการที่ข้าพเจ้าเคย
 เปรียบเทียบปรายกจะให้รัฐบาลเคยตัวเองเสียที่ สมาชิกยังใจอะไรก็ว่ากันไป
 เห็นว่าพูดกันนานเต็มที่แล้วขอให้เขาประเดเลียบ ข้าพเจ้าก็ถูกมาขอให้
 ประเด็น คือปัญหาในข้อที่เสนอญัตติของข้าพเจ้า เราอาจจะแบ่งเป็น ๒ ตอน
 ตอน ๑ ตอนกระทรวงพาณิชย์ ส่วนกระทรวงอื่น ๆ เป็นแต่เพียงกระทรวงช่วย
 ของกระทรวงพาณิชย์ เมื่อเราพูดถึงเศรษฐกิจก็ให้หนักไปทางนั้น ปัญหาเรื่อง
 การครองชีพก็ เรื่องข้าวก็อยู่กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ส่วน
 ที่อื่นหนึ่งซึ่งใครจะเห็นว่าสำคัญหรือไม่ก็ตามเถาะ แต่เป็นอุดมคติอันหนึ่งหรือ
 โครงการอันหนึ่งรัฐบาลจะทำ แสดงว่าเพื่อทำให้ปัญหาการครองชีพนั้น
 มีปัญหาคือปัญหาการรพหารซึ่งขึ้นอยู่กับด้านกษายกรัฐมนตรี เรื่องการรพหาร
 นั้น ข้าพเจ้าจะไม่กล่าว เพราะว่ารฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงการคลังท่านได้
 อภิปรายโดยละเอียดมาแล้ว ท่านสมาชิกสภาคงจะเข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่พูดเรื่อง
 การรพหารต่อไป เพราะเป็นที่เข้าใจแน่นอนแล้วว่าเป็นอย่างไร ท่านใดสนใจ
 ถอดใจโดยละเอียดขอเป็นทีเข้าใจกันหมดแล้ว
 ที่พูดถึงกระทรวงพาณิชย์ ขอบแยกเป็น ๒ ปัญหา ปัญหาสำคัญ ๑. เรื่อง
 ข้าว ปัญหา ๒. เรื่องอื่น อย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีก้าวปัญหาเรื่องปลาที่ ๓ คือว่า
 บางคนที่บอกว่าตัวละบาทหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่เถียงปัญหาอย่างนั้นเป็นข้อเท็จจริง

ทว่าเมื่อท่านแสดงแล้วท่านก็มาชักทวงอยู่จนกระทั่งจะรู้แล้วก็ตัดไป ปัญหาใหญ่ปัญหา
 ๑. ขาวมกนหรือขาวไม่มกน ปัญหาสำคัญที่สุด ทนเมื่อพูดถึงขาวมกนหรือขาวไม่
 ๒. ท่านนายกรัฐมนตรีกับบอกว่าขาวมกนหรือขาวไม่มกน อักพอกหนึ่งบอกว่าไม่มกน ทว่าพเจ้าได้
 ๓. ความรู้มาว่าไม่มกน ชัดแล้วไม่ได้ บางคนก็ลงมาหาพเจ้าอย่างทว่าพเจ้าแสดง
 ๔. แล้ว ทำให้พเจ้าหวัหระถึงครั่งจอมพด ครั่งนั้นพเจ้าอยู่กระทรงพณชย
 ๕. แล้วภายหลังย้ายไปอยู่กระทรงคมนาคน เรื่องปัญหาหม่มหม่มไม่มกนก็จนกระทั่ง
 ๖. ย้ายจากพณชยมาคมนาคน คกคงไม่ได้รู้หม่มหม่มไม่มกน เรื่องขาวมกนคกคงเป็น
 ๗. เหมือนอย่างนั้น พเจ้าติดตามเรื่องอยู่ตลอดเวลาแล้วเป็นอย่างนี้ ปัญหาขาว
 ๘. มกนหรือขาวไม่มกน เป็นปัญหาจัดการ หรือโครงการ อย่างที่ทางฝ่ายรัฐบาลจะเรียกอะไรก็ตาม
 ๙. พเจ้าเรียกว่าราชการ พเจ้าอยากนำเรื่องแนวทางการอย่างนี้ ถ้าเราจะ
 ๑๐. ทางแผนที่ประเทศสยามออกมาดังเกิดอยู่แล้ว การผลิตข้าวในจังหวัดต่าง ๆ ของ
 ๑๑. ประเทศสยามเรา เราจะได้เห็นว่าความสม่ำเสมอในทางผลิตข้าวไม่มีการสม่ำเสมอ
 ๑๒. เมื่อไม่มีการสม่ำเสมอแล้ว เราจะได้เห็นว่าบางจังหวัดก็ผลิตข้าวได้มากพอกิน และ
 ๑๓. ส่งไปให้คนอื่นกิน ส่งไปให้จังหวัดอื่นกิน หรือส่งไปขายอีกด้วย บางจังหวัด
 ๑๔. ผลิตได้พอใช้ บางจังหวัดผลิตได้ไม่พอ ต้องอาศัยจังหวัดข้างเคียงหรือจังหวัด
 ๑๕. อื่นส่งมา เมื่อเป็นดังนี้แล้วพเจ้าไม่มีความเห็นด้วยในการที่รัฐบาลได้ออกพระราช
 ๑๖. บัญญัติไปสองฉบับ พเจ้าถือว่าพระราชบัญญัติสองฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติ
 ๑๗. ทำให้เกิดขัดข้องในปัญหาเรื่องขาวมกนหรือขาวไม่มกน คือ ๑. พระราช
 ๑๘. บัญญัติบังคับขาว ซึ่งในกระทรวงมหาดไทยหรือท่านรัฐมนตรีเป็นต้นมาก
 ๑๙. ก็ได้ทราบ พเจ้าเป็นฝ่ายค้านไม่เห็นด้วยในเรื่องพระราชบัญญัตินี้ แต่เมื่อทาง
 ๒๐. รัฐบาลท่านจะเอาจริงๆ พเจ้าก็ยอม บอกว่าลองดูซิ แต่พเจ้าพูดในลักษณะที่
 ๒๑. กระโหน บางทีท่านชักทวงได้เดออกคงขึ้นมาใหม่จะไม่ทราบ พเจ้าก็บอกว่า
 ๒๒. มันจริง บอกว่าอย่างนั้น แล้วพเจ้าก็ออกไปนอกเสีย คือมากลับมาจากนอก

เราก็มพระราชบัญญัติอะไร ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบหา บ่ เพราะว่าข้าพเจ้าคิดข้าพเจ้าเลย
 ข้าพเจ้าออกนอกเขตก็ไม่ได้ ความบั่นบั่นก่เกิดขึ้นในกระทรวงออกนอกเขตใน
 ขกให้ท่านคิดดู พวกข้าพเจ้าแดงอย่างนี้ แล้วท่านจะเห็นได้ว่าในบางจังหวัดเรา
 ดของมราชไปเพียงจังหวัดใดก็เคย บางจังหวัดกับจังหวัดใดก็ถูกกันข้ามไปไม่
 ทนข้าพเจ้าอยากจะพูดกับท่านนายกรัฐมนตรีเคยหนังสือเป็นเพื่อนกันแต่
 รับราชการดำนากดำนมาด้วยกัน ท่านย่อมทราบว่าคำสั่งของเรานั้นออกไปให้
 แต่ไปถึงปลายกตายเป็นหัว เพราะว่าเราจะต้องขึ้นเจ้าหน้าท โดยที่ข้าพเจ้าทำ
 กอขึ้นกันใหญ่ ปัญหาเรื่องเกิดเรื่องขึ้นว่าจังหวัดไหนมีชาวพอกัน ท่านกับออก
 มจริง ทางจังหวัดหนึ่งอาจจะม เช่นอย่างอยุธยา แต่โกต ๆ กันนั้นไม่มี เรา
 โตเถียงกัน มีหน้าข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ถูกออกเรื่องหนึ่ง คือกระทรวงพาณิชย์
 ได้ตั้งคนไปซื้อ เรื่องตั้งคนไปซื้อนั้นแหละเป็นเหตุมาเกิดเหตุกันเพราะไม่จำกัด
 ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพาณิชย์บอกว่าได้ตั้งคนไปพร้อมกับ กรม
 จังหวัดไปซื้อ การทำเช่นนั้นก่เพื่อบังคับการผิดพลาด เช่นเดียวกับคุณทองแดง
 ประกาศเรื่องปัญหาสำหรับอาหาร เมื่อได้ตั้งไปแล้วบุคคลนั้นก็มีอำนาจจะไป
 แผ่งทำอะไรทำอะไร ความบั่นบั่นก่เกิดขึ้นมา เมื่อเกิดขึ้นมาถึงความตก
 อยู่กับใคร ก็เห็นเขาเงินรัฐมนตรี ไม่นายหนึ่งกันายหนึ่ง เขาอะไร นั้นเขา
 ณะอย่างทนาย ก ประกาศมาว่าถ้าใครต่างข้อข้าพเจ้าจับมณฑลทเถอะ ถ้า
 ประกาศตั้งแต่คนมาบางที่จะเบาหน้อย ท่านก็เคยร่วมมือกับข้าพเจ้านานแล้ว
 เป็นนายกมาด้วยกันโดนด้วยกันอย่างไรประโยชน์คนนั้นทางที่จะเข้ามาได้ ใน
 ทท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่าคนที่จะไปทำอะไรต่างก็เอา ท่านไปต่าง เมื่อ
 อย่างนั้นก็แล้วแต่ท่านจะเอาจริงหรือไม่เอาจริงเท่านั้น ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจสงสัย
 ทนปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าอยากจะถามท่านรัฐมนตรี
 กระทรวงพาณิชย์สักหน่อย แล้วก็กรุณาตอบข้าพเจ้าด้วย คือว่าท่านได้

แปลในการที่พ่อค้าเขามาขออนุญาต คือกักท่านอนุญาตให้พ่อค้าเขานำเขาชาวแปดอก
ออกแล้วเขามาขายให้ท่านในราคาถูก อย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรได้ถนัดถใจได้นั้น
เพราะว่าชาวพม่าจะวิ่งรอกถึงในกรุงเทพเมืองกรุงก่อนที่ชาวพม่าเป็นรัฐมนตรีตั้งราชกร
กระทรวงเศรษฐกิจ พระตำราตั้งนพลชั้นเป็นรัฐมนตรีว่าการ ถูกคว่ำในสภา
นักด้วยเรื่องตัวเดชนแหละ คือกักตัวเดชมาแต่ก็ไปตกตงกับอังกฤษเขาเรื่องยาง
แล้วกักไปตงตงตงค่อน ทั้ง ๆ ที่เราได้ทำกันแล้วตั้งชุดสามชุด ท่านนายก
รัฐมนตรีก็คงจำได้ เพราะในขณะนั้นท่านก็เป็นเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้วก็คง
เดินตมออกไปหมดเพราะเราแจ้ง เพราะฉะนั้นจะถือตัวเดชนั่นอนันต์ไม่ได้ เมื่อ
เป็นตงนั้นแต่เกิดเรื่องอย่างตมมาซีกต่าง ๆ ทั้งพรรคชาพเจ้าและไม่ใช่พรรคชาพเจ้า
แต่จะท่านก็ได้ว่าเมื่อก่อน ชายนันได้ ชายนีได้ ชายนั่นหายไประไรอย่างนั้น ทน
เมื่อนั้นเป็นอย่างนั้นแล้ว ชาวก็ไม่ว่าในกรุงเทพ ท่านก็คิดว่ารัฐบาลจะออกแก้ไข
คือจัดอย่างไร ในการขนตงเขาชาวมาในกรุงเทพ ๆ ทุกหัวระแห่งยอมไม่ได้ พ่อค้า
ที่เขาคัดคอกชาวอยู่เขาทำอย่างไร เขาก็ยังอยู่เฉย ๆ ท่านก็บอกว่รัฐบาลต้องการ
เขาก็บอกว่เชิญมาขนไปซี ทำไมเขาจึงว่าอย่างนั้นท่านคงจำได้ว่าการขนชาวมาใน
กรุงเทพ ๆ นั้นถูกชะโมยไม่ต่ากว่าเท่าไร ๆ ก็ไม่รู้ ท่านก็รู้ ใ้ใคร ๆ ก็รู้ตงนั้น ชะโมย
บนทางรถไฟ แล้วก็คิดว่าระหว่างที่ท่านตงคนไปรับชชจากยุงชาวแล้ว ถ้าไปเอา
ชาวใหม่มา มันก็ผิดราคาไป แล้วเจ้าหน้าที่ตงท่านดูชาวเป็นใหม่ ท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงพาณิชย์ก็ยอมจ้านนในการนี้ ท่านยอมทราบว่โรงตั้งแต่โรงนั้น
เขามัเชกชเปอร์ดในการดูชาว คือกักเป็นเชกชเปอร์ดในการดูชาวนั้นจะหาได้ยาก
ที่สุด นไม้ตงพุดตงเรื่องโก่งหรือก เรื่องเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นความชดเชย
ก็ยอมมอยู่เป็นธรรมดาท่านจะเห็นได้ว่าในแม่น้ำทางสามเสน เมื่อก่อนเรือชาวจอด
อยู่แต่โรงตั้งต้องเปิดทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมงทุกโรง เคยจนท่านผ่านหน้าเจ้าพระยา
ทำไมจึงไม่ม เพราะโรงตั้งหัวเมืองมันทำกันเสีย นอนหนึ่ง

บทที่ ๒ การทำงานจำวน ๓ เปอร์เซ็นต์นั้น ๓ เปอร์เซ็นต์นี้และเปิดช่องทาง

ให้แก่วรรณบัตรชาวออกต่างประเทศ เพราะอะไร เพราะเหตุว่าท่านอนุญาต
ไป ๓ เปอร์เซ็นต์ แล้วท่านทำอย่างไร เขาก็บอกกลางเขาเข้าไป แล้วเรารู้แล้ว
ว่าเจ้าหน้าที่ของเราบางคนก็อย่างนั้นอย่างนี้ ชาวเขาไม่พูดอะไร ท่านนายกรัฐมนตรี
ก็พูดเอง ทองเปลวก็พูดเอง เมื่อเราให้เงินมันไม่ตอบออกไปหรือมันก็ไป
ทำไมรัฐบาลจึงไม่สั่งเอง จักรกตไม่ให้ใครสั่งได้นอกจากรัฐบาลเท่านั้น แล้ว
วิธีการให้ใครเขาหนักไปดั่งเขาภายหลัง เช่นนั้นจะเป็นการดี แต่ท่านอนุญาต
ให้เขาเข้าไปแล้วมันก็ออกนอก แล้วมันเป็นอย่างนี้ การระโมยชาวออกก็ตาม
ไม่อยู่ แล้วเรื่องเงินตราต่างประเทศที่ท่านนายกรัฐมนตรีอธิบาย เกือบถึงหัวโหม่ง
แต่เงินที่ควรจะได้มาร้อยปอนด์ท่านได้มาเพียง ๕๐ ปอนด์เท่านั้น ท่านก็คงจะได้ตาม
หนังสือพิมพ์ต่างประเทศแล้ว จะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ที่ส่งไปร้องชาวเกี่ยวกับการ
เขาชาวหนึ่ความมากกว่าที่รัฐบาลส่งออกไป นี่หมายความว่าอะไร รัฐบาลขาด
ทุนไปแสดงตงครึ่งหนึ่งละ อันที่จริง สมาชิกสภาผู้แทนทางภาคใต้เมื่อคืนนี้พูด
ท่านว่าแล้วอย่างนี้ ก็ว่า ไม่คิดเป็นของที่จะได้เงินมาหาเงินให้ท่าน สำหรับ
ชุดใช้ที่ท่านได้ขายทองในอเมริกา ในอนันท่านก็หวังจะเงินเหล่านี้มาทบเงิน ๘ ล้าน
ที่ท่านใช้ไปหมดแล้วเพื่อที่จะซื้อทองใหม่เพื่อเอาไปเข้าแบงก์ของสหประชาชาติ เมื่อ
ท่านรู้อย่างนี้แล้วท่านก็ไม่ทำอะไร

และขอเรื่องหนึ่งเขาพูดถึงที่ท่านนายกคลิกสักหน่อย ในกรรมาธิการ
ของการซื้อชาวนั้นต่อไปจะเหมือนกับของการสำรวจอาหาร อีกอย่างหนึ่งท่านจำได้
ใหม่ว่าบริษัทเรายังไทยก็ครั้งสมัยหลวงพิบูลนั้นเราเต็ดร้อนเพียงไร แล้วท่านก็
จะมานวนออก แล้วทำไมท่านนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี โดยนะเพราะรัฐมนตรี
ที่เกษียณของในเวียงนี้ควรคำนึงถึงความมั่นคงทางสำคัญ ส่วนปัญหาเรื่อง
การขายทองซื้อผ้าให้คนไทยแล้วเมื่อซื้อมาแล้วขายแล้วได้เงินเต็มตามจำนวนไหม ก็

ก็ได้เต็ม แลดูท่านก็ไม่เห็นเงาเงา เมื่อบุคคลเห็นแล้วท่านก็คิดอย่างไร และปัญหา
 ต่างๆ ท่านก็วางใจตามหัวเมืองนั้น ท่านเห็นหรือเปล่าว่าฉันอยู่ที่ไหน ทำได้
 ท่านก็บอกจาเงาหน้าที่ได้ดูแล้ว แลดูเงาหน้าอย่างท่านว่าก็ได้เพราะ
 ทองที่ทออยู่ใกล้ๆ ส่วนทองที่อยู่อีกไกลออกไปนั้นมันมืดมาก ในทองที่เห็น
 ท่านก็ไม่รู้ชื่อ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วคนก็ต่างก็จะออกไปซื้อ และจะบังคับเท่าใด
 ก็ได้ เพราะท่านไม่ได้ถือครองไปถึง และข้าพเจ้ายังได้ทราบมาอีกว่าบางท้องถิ่น
 นั้นข้าราชการส่วนภูมิภาคพร้อมทั้งคนชั้นชาวขุนนาง พวกนั้นจะต้องมีหลักฐาน
 พวกพ่อค้าที่ไปเที่ยวซื้อ เพราะเหตุว่าพวกที่อยู่ในท้องถิ่นอยู่ใกล้กับของเหล่านั้น
 และเป็นผู้ที่อยู่ในปกครอง จะบังคับตามอำเภอใจก็ได้ ดังว่าพวกพ่อค้าที่ไปเที่ยว
 ซื้อ เพราะฉะนั้นนายอำเภอและผู้ใหญ่บ้านเหล่านั้นมีอำนาจอยู่แล้ว นอกจากนั้น
 พวกเหล่านั้นยังอาจเข้าซื้อท่านไปแอบอ้างอย่างที่มีเรื่องเรียกแพทเข้าซื้อท่านไปขาย ท่าน
 อยู่ทางนี้ไม่รู้เรื่องอะไรอันรวดเร็วก็ดูออก แลดูท่านก็กลับหาว่าข้าพเจ้าทำ
 ราวเสียชก ข้าพเจ้าเข้ามาพูดเช่นนั้นก็เพราะเหตุว่าท่านทงเอาใจ ก็จะเกิดเหตุวุ่น
 ครนข้าพเจ้าไม่บอกก็เกิดเหตุวุ่นกับท่านเอง เรื่องมันเป็นอย่างนี้แล้วจะให้ทำ
 อย่างไร แมกราคาเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็ขอให้ท่านเข้าใจ ท่านไม่มีโอกาส
 ข้าพเจ้าขอเรียนโดยวิธีที่ใจว่าข้าพเจ้าไม่มีอะไรที่จะทำหักถั่วโคนมันหน้าที่เป็นผู้แทน
 เขาก็ต้องมาเบียดเบียนราษฎรจนตรึงเพื่อให้ตกลงกับข้าพเจ้าว่าอะไรเป็นอย่างนี้
 เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วข้าพเจ้าจึงบอกว่าเรื่องทั้งหมดขอเรื่องรบกวนมันไม่ถูก นี่
 ข้าพเจ้านี้เสียด้วยเหมือนกันอย่างท่านราษฎรกระทรวงพาณิชย์ท่านบอกว่า เมื่อก่อน
 เขาปล่อยให้มันหมู่ออก มาถึงท่านๆ คงลงประชุมกันว่ามีอะไรไม่ให้ออก แล้ว
 มันมาบอกว่ามันหมูจะเสีย ท่านก็บอกว่าชกก่อนเขาไป ท่านไม่รู้ว่าเป็นไหนก่อน
 ไหนต้องมันยุ่งกันใหญ่ ท่านพวกที่ไม่ได้ทำงานท่าน แต่ท่านไม่มีอะไรเลย เรา
 ก็อดหักไม่มีอะไรเลย แต่ขอให้ระมัดระวังหน่อยท่าน เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ก็เกิด

อย่างนั้น ทนปัญหาเรื่องการทำงานที่ข้าพเจ้าบอกเล่าเหตุเหตุผลนั้นคิดว่าท่านบอก
 ไม่ได้ก็ไม่ได้ดังที่ควร เพราะอะไรที่กระทรวงพาณิชย์บอกว่าห้ามไม่ให้ออก
 ท่านควรพิจารณาใคร่ครวญประชุมซึ่งกันและกันแล้ว แต่ที่ท่านให้ออกเพราะเหตุ
 ก็เพราะว่าท่านพิจารณาไม่รอบคอบ ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าควรจะทำอย่างไร
 ทนปัญหาคือมาในเรื่องของแพ่งหรือของไม่แพ่ง ท่านนายกก็บอก
 ตรงนั้นแพ่งตรงนั้นแพ่ง ถ้ามันแพ่งทุกๆ อย่างบ้านนี้จะมานั่งกันอยู่ทำไม
 คือมันแพ่งบ้างไม่แพ่งบ้าง แต่มันสมควรหรือไม่ที่เป็นอย่างนั้น และที่เป็นอย่างนั้น
 ก็เพราะเหตุว่าวิธีการของกระทรวงพาณิชย์นั้นปฏิบัติกันไม่สม่ำเสมอ เมื่อเกิด
 สม่ำเสมอกันก็ยิ่งใหญ่มาก ท่านคิดว่าใช้เปิดมันแพ่งได้อย่างไรทั้งใบละ ๖๐ สตางค์
 เวลานี้เปิดมันใช้ของมันไม่ใช้มันไม่ใช้ แต่ปัญหาคือการควบคุมเครื่องอุปโภค
 และบริโภคนั้นอนุญาตให้ใช้เปิดออกไปนอกหรือเปิดเข้า ถ้าอนุญาตให้ใช้เปิดออกไป
 นอกได้ใช้เปิดมันก็ต้องแพ่ง เรื่องมันเป็นอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นมันจะแพ่งไปไม่ได้
 ในเมื่อท่านนายกบอกว่าของมันถูกแล้ว หรือใครจะทุนใช้เปิดเข้าได้ ท่านเก็บทุนได้
 เปิดได้ไหม ก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันจึงแพ่ง ใช้เปิดเมื่อก่อนท่านว่าอุปโภค
 ๒ อย่างช่วยเราเกินของจางแพ่ง แต่มันก็ไปแถวทางเขตกองฝรั่งตามกันก็ไปหมดแล้ว
 แต่ใช้มันก็จบชนราคา เป็นอย่างนั้นขอให้ดูเถิด ทนการเพิ่มขึ้นใหม่นั้นก่อนเคยกล
 ไปเดียวแล้วเกินไปใหม่ก็เปิด ท่านตั้งมาตรฐานเหล่านี้เราต้องหา สัมมตว่าฝรั่งก็มี
 ใหม่ ก็ไม่กิน แต่ทำไมก็มีแพ่งขึ้น ที่ท่านบอกว่าของถูกดังแล้ว ถ้าเช่นนั้นกระป๋อง
 ของถูกดังบ้างแต่กลบจน หรือท่านนายกฯ จะบอกว่าไม่จริง ของเหล่านี้ไม่
 ราคา ข้าพเจ้าก็อยากเรียนถามต่อรัฐมนตรีพาณิชย์ว่า ของเหล่านี้ด้วยเหตุ
 กลใด นี่ข้าพเจ้าไม่ได้คิดเอง ประเด็นจะหาว่าฝ่ายค้านได้แต่คิดทงนั้นไม่
 หนา จะแนะนำอย่างไรในเมื่อตัวเองไม่รู้อย่างที่นายกฯ ขนไปแนะนำ
 ท่านจะมาแนะนำว่าไม่ถูก นั่นไม่ถูก ควรจะเป็นอย่างนั้นควรจะเป็นอย่าง

ไม่ต่างหรือก เรื่องมันเป็นอย่างนี้ นี่ต้องขี้เมเพราะว่าการเดินรถไม่มีไฟไม่มี
 ไตรศัพท้อวี่งกัน คนหนึ่งออกจากสถานีจะออกคนหนึ่งก็ออกจากสถานีแต่
 ฟาดกันยิ่งไปหมด นี่ข้อหนึ่งของการขับเจ้าหน้าทีให้มากเพราะเจ้าหน้าทีอาจเอาใจ
 ในเรื่องอันเดียวเรื่องนี้จะคล้ายเหมือนกันและเราจะตั้งคำถามการไปรษณีย์ก็เหมือนกัน
 ถ้าเราไม่เอาใจใส่ เวลาเครื่องทำงานถึงไฟไม่มีและเครื่องไตรศัพท้อวี่งกัน
 วนี่ละเท่าไร ๆ มันก็อาจหยุดเตาเฉย ๆ ถ้าไม่เตรียมการเช่นนี้แล้วจะทำอย่างไร
 ปัญหาอันยิ่งใหญ่อยู่ที่เรื่องชาวปตาเท่านั้น ส่วนเรื่องนอกนั้นเป็นเรื่องประกอบ
 นี้น่าสนใจไปหมด เรื่องอะไรต่าง ๆ เช่นจะบำรุงเกษตรเพราะพันธุ์หมูอะไรไม่มี
 ใครเขาว่าอะไรเพราะมันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ คน ขดเรียนท่านนายกว่าการทำเช่น
 มันเกิดล้มเหลว เช่นเหมือนอย่างเราเปิดประตูน้ำ ถ้าเราก็กประตูน้ำสักแห่ง
 การเปิดประตูน้ำคงทำให้ได้จริง ๆ มิฉะนั้นมันจะท่วมอะไรอีกแห่งหนึ่ง แต่ทว่า
 กักเอามันไว้แล้วท่านเปิดไม่เท่ากันมันก็ดันกันมา ทนปัญหาชาวมไม่มีท่านนาย
 บอกว่าขึ้นเขาคิดกัน แต่ชาวมไม่มีจริง ๆ ถึงจะขึ้นเขาคิดกันก็ขึ้นกันอยู่อย่างนั้น
 เพราะชาวมไม่มี ถ้ามีแล้วจะให้เขาเขาคิดกันทำไม ท่านรัฐมนตรีพาณิชย์ก็แสดงว่า
 ท่านเตรียมมาไว้เดือนละแสนกระสอบแต่ต่อมาทุกเดือน แต่มาไม่ถึง แล้วเหตุอัน
 ไปไหนหรือว่าเมื่อฉุกเฉินแล้วก็เขานำมาแทน หรือท่านเขาไปสั่งให้สหประชาชาติ
 เขาหมดแล้ว รัฐบาลต้องพูดให้หมดมิฉะนั้นเรื่องมันจะตกหนักแก่ท่าน เมื่อท่าน
 กักข้าวชอกนอกไม่ได้แล้วท่านมากักข้าวข้างในข้าวเจ้าว่าไม่ถูกต้องอย่างท่านทำ อย่างไร
 ก็ตาม ท่านจะต้องกักข้าวที่หน้าออกนอกประเทศให้ได้ ท่านนายกกักข้าว
 นวบางนวมทรายเหลืองเกินเมื่อรายแล้วก็ต้องแก้ ท่านต้องเอาให้ได้ ถ้าท่านเอา
 ไม่ได้ท่านก็แย่ละ ท่านแน่ ๆ เรื่องมันเป็นอย่างนั้น ถ้าเจ้าหน้าทีไม่มีความคิด
 เปลี่ยน เรื่องมันเป็นอย่างนี้ แล้วต่อมาแรงของกษัตริย์เจ้าก็ได้พูดแต่
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าพูดมานักเพื่อที่จะได้ให้เป็นหนทางที่จะนำให้สมาชิกได้เถียงกัน
 อย่างนั้นแล้วจะได้ไปโต้เถียงกันอย่างอื่น

พ.ต. วิลาศ โอสถานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์: ข้าพเจ้า
 กรอมาจนแล้วที่จะให้เขาประเด็น เพราะถ้าประเด็นนี้เป็นประเด็นอย่างหนัก
 ในเรื่องข้าว และข้าพเจ้าได้พยายามขจัดมาเป็นเวลานานก็เพื่อจะให้ท่านมอ
 ลีมาชิกเข้าใจในเรื่องข้าว เพราะข้าพเจ้าสงสัยและสนใจอยู่แต่ที่ว่าท่านหัวหน้าพรรค
 ฝ่ายค้านคงจะเถียงงานข้าพเจ้าเป็นแน่ เพราะการเปิดอภิปรายในข้อนี้มองดูตามคำ
 ที่ฝ่ายค้านเขียนมานั้นก็ดูจะมุ่งหมายถึงกระทรวงพาณิชย์ ข้าพเจ้าได้แก้ตัวและรับ
 ทักท้วงและพูดจาในเรื่องการเรื่องข้าวจนมาเป็นเวลา ๒ ครั้งแล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้า
 จะได้นحنตอบตามที่ท่านหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านสงสัยและกล่าวอ้างหลายอย่างหลาย
 ประการ เพราะว่าเรื่องข้าวก็ เรื่องการเศรษฐกิจก็ ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้
 ตอนต้นแล้วว่าฉันพาดพิงไปหลายกระทรวง ทั้งนี้ไม่ใช่ขัดทอด หมายความว่า
 จะต้องช่วยกันอธิบายและชี้แจง ส่วนในเรื่องการเงินและเรื่องอื่น ๆ ท่านนายก
 รัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าของคณะรัฐมนตรีได้เห็นและสอดส่องมาโดยใกล้ชิด ก็ได้
 ชี้แจงมาแล้วโดยลำดับ ข้าพเจ้าขอกลับไปประเด็นที่ท่านคงได้ถาม และขอ
 ให้ข้าพเจ้าอธิบายเพื่อจะได้เข้าประเด็น และไปสู่ความสำเร็จคือลงมติผ่านไปหรือ
 อย่างไรให้เสร็จกันไปเสียที เพราะเป็นเวลานานเกินไปแล้ว ท่านสมาชิกได้ฟัง
 กันจนกระทั่งเข้าใจเสียอีกครึ่งหนึ่งว่า ข้าพเจ้าจะอธิบายเป็นข้อ ๆ ไป ถ้าหากว่า
 มีผลพาดพิงถามกันใหม่ได้

สำหรับพระราชบัญญัติการค้าข้าว ท่านคงได้กล่าวว่า ในกรณีที่ได้นำ
 พระราชบัญญัติการค้าข้าวมาแก้ไขในสภา ท่านคงได้คัดค้านครึ่งหนึ่งแล้ว
 และว่าไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะว่าถ้ามีสมาชิกส่วนข้างมากจะเห็นพ้องกันว่าจะต้อง
 แก้ไข และข้าพเจ้าไม่น่าจะนำมากล่าวในท่อนกครึ่งหนึ่งเป็นการช้อนกัน แต่อย่างไร
 ก็ ข้าพเจ้าจะชี้แจงข้อใหญ่ ๆ ให้ฟังว่า เมื่อเรามีพระราชบัญญัติอยู่ ๒
 พระราชบัญญัติ คือพระราชบัญญัติสำรวจและห้ามกักกันข้าวหนึ่ง เป็นพระราชบัญญัติ

ทชดแย้งกันอยู่บ้างบางตอนและบางมาตรา และก่อนที่จะเดินเข้ามาในสภา ก็ได้
มีการถกเถียงและปรึกษาหารือกันโดยใกล้ชิดในคณะรัฐมนตรี รัฐบาลถ้าหากจะ
ปล่อยพระราชบัญญัติทั้ง ๒ นี้ในบางมาตราแล้ว เราไม่รู้จักเขาพระราชบัญญัติไหน
แน่ชัด และเมื่อเรายังไม่แน่ใจแล้ว ถ้าหากว่าเราจะให้พระราชบัญญัตินี้ไปให้
ข้าหลวงและข้าราชการส่วนภูมิภาคปฏิบัติแล้ว ก็จะมีการส่งสัยและโทรเลขส่ง
ถามมาว่าจะใช้อย่างไร อย่างนี้เป็นต้น เพื่อให้ครบถ้วนเราจึงแก้เป็นพระราชบัญญัติ
การคว่ำข้าว คือรวมความที่เราใช้อำนาจต่าง ๆ และการพิจารณาใช้ด้วยพินิจต่าง ๆ
ประกอบเป็นพระราชบัญญัติเดียวกันมาเป็นพระราชบัญญัติการคว่ำข้าว เพราะรวม
กันอยู่เป็นอันเดียวกันอย่างนี้ ก็จะได้รับความสะดวกโดยทั่ว ๆ ไป ในการที่เปลี่ยน
เป็นพระราชบัญญัติการคว่ำข้าวก็ออกเป็นระเบียบและวิธีการบังคับ และการที่
แจ้งให้ท่านข้าหลวงประจำจังหวัดซึ่งจะรับมอบภาระในหน้าที่ในเรื่องข้าวให้ได้รู้
ในข้อเท็จจริงและในรายละเอียดโดยทั่วกัน ก็ได้ทำประมวลเป็นหนังสือฉบับหนึ่ง
ในหนังสือก็มีพระราชบัญญัติรวมเป็น ๔ พระราชบัญญัติ เพื่อพิจารณาว่าควรจะได้
ใช้ในโอกาสใดเวลาไหน แต่ก็ได้แจกจ่ายไปยังข้าหลวงประจำจังหวัด และบัดนี้
การเตรียมการนั้นทุก ๆ ท่านและทุก ๆ จังหวัดก็ได้มีแล้ว การส่งมอบมอบ
กัน ความเข้าใจก็แจ่มแจ้งขึ้น

ท่านจะเรียนให้ทราบว่าการทรงมหาดไทยจัดหาข้าวเมื่อ ๒-๓ เดือนมาแล้ว
ก็ถ้าถามว่าวันก่อนท่านไม่ซื้อหรือกระเป๋ากลับไปเสีย เมื่อท่านไม่ซื้อแล้วเคยจะ
ไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นเมื่อท่านมาแล้วข้าพเจ้าขอขยันทกลับไปกล่าวอีก คือ
งานนี้เอง ข้าพเจ้าได้กล่าว และชี้แจงไปหลายอย่าง บางทีท่านจะได้ยินจาก
กระจายเสียง ท่านบอกว่าได้ยินตอนต้นจนมากแต่พอท่านได้ยินไปบ้าง ข้าพ
เจ้าจึงขอให้ท่านทั้งหลายฟังจนเข้าใจ อะไรผิดก็แก้ไขกัน เมื่อกล่าว
พระราชบัญญัติการคว่ำข้าวก็เรียนให้ทราบแล้วว่า การออกพระราชบัญญัติการคว่ำ

ไปก็เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยขึ้น คงจังหวัดที่ไม่ใช่ชาวเจ้าเขาใจว่าท่านหมายความว่าแต่จังหวัดนนทบุรีจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดทมิฬเขาจากัดเขตตกก๊กไม่ใช่ชาว เจ้าเขาอยากจะเรียนในที่ประชุมนี้เขาจากัดเขตห้ามก๊กกันชาวนั้น เราขออำนาจให้ข้าหลวงประจำจังหวัด ขอโทษที่ข้าพเจ้าต้องอธิบายแทนรัฐมนตรีมหาดไทยเพราะเราแบ่งกันทำงานกันนั้น มอบให้องค์การเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการซึ่งขึ้นอยู่กับกระทรวงมหาดไทย โดยรัฐมนตรีว่าการควบคุมดูแลเจ้าควบคุมในตะเภาเมื่อเริ่มเข้ามา ๓ คณะกรรมการ คือคณะกรรมการองค์การบริหาร ๓ คณะกรรมการจัดหาข้าว ๓ และคณะกรรมการองค์การข้าว ๓ ทั้ง ๓ องค์การขึ้นอยู่กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ซึ่งเป็นประธาน ส่วนระเบียบการบริหารเราแบ่งให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ดำเนินการ และเมื่อพระราชบัญญัติการค้าข้าวได้เข้ามาสู่สภาแล้ว เราก็ได้ประชุมปรึกษาหารือกันทำเป็นระเบียบขึ้นฉบับหนึ่ง และระเบียบนั้นก็ได้นำมาแจกให้ที่ประชุมของท่านสมาชิกสภา และท่านจะได้ทราบต่อข้าพเจ้าไม่ทราบ องค์การนี้ทุก ๆ จังหวัดก็อยู่ในจังหวัดของตัวเองการสำรวจในเขตดินท้าวานัน ในหนึ่งเราขอให้เขาสำรวจ ๒ ครั้ง ๆ ที่ ๑ ในเดือนเมษายน เพราะทราบตั้งแต่จริงได้ดี เพราะเป็นฤดูเก็บเกี่ยว และเมื่อเขา เก็บเกี่ยว แล้ว ก็จะมีบอกมายัง องค์การ ข้าพเจ้า ว่า ข้าพเจ้า ของเขาทั้งหมดมีประมาณเท่านั้น เขาได้แบ่งออกสำหรับใช้ในการเพาะปลูก และแบ่งออกเป็นข้าวสำหรับแจกจ่ายให้โรงสี เพื่อให้เขาได้ข้าวขึ้นเพื่อเก็บไว้ใช้ในจังหวัดของตน ส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ อย่างที่ท่านเข้าใจ สันนิษฐานให้แต่ละ จังหวัดไปจัดการเอง เมื่อเราปล่อยเช่นนั้น การจะได้ข้าวมานั้นย่อมเป็นการลำบาก ข้าพเจ้าเองเมื่อมาปฏิบัติงานเช่นนั้น ก็คำนึงถึงงานเก่าที่ท้าวักดิ์ หรือปล่อยให้เขาให้มาแทน หรือปล่อยให้ชาวนานำมาเพราะกรุงเทพ ฯ และเมื่อเขาเอาเข้าโรงสี ๆ เป็นข้าวสารแล้ว เราคุมเขาตอนนั้นก็น่าจะทำได้ และเรามีความเห็นโต้เถียงกันมากในเรื่องนี้ ใน

ที่ถูกต้องได้ของดู ในระยะทดลองนั้นเป็น ระยะ เดือน สิงหาคม — กันยายน — ตุลาคม
พฤศจิกายน แต่ผลแห่งการลองก็เป็นอย่างที่ท่านว่า คือว่าปล่อยให้ชาวต่าง
แต่นั้นไม่ได้มากรุงเทพฯ เพราะก่อนจะถึงกรุงเทพฯ จะสังเกตได้ตามเหตุ
ที่ท่านพูดเมื่อก่อนว่า ดินแดนพบนั่นดินประเทศเราไม่มีทางแยกหลายทางที่จะออก
สู่แม่น้ำมากถ่ายทำนองทราบดี เพราะฉะนั้นชาวต่างจะมากรุงเทพฯ นี่ยากไป
แม่น้ำต่าง ๆ ได้ และเมื่อถึงแม่น้ำแล้วก็ย่อมรู้ว่าไปไหน เมื่อเช่นนั้นเรามาคิด
ดูว่าเมื่อเราออกพระราชบัญญัติการค้าชาวไปแล้ว ก็น่าจะให้ชาวต่างเขาเป็น
งานในเรื่องจัดสร้างบ้านสวนเหล่านี้ ชาวเจ้าขอเรียนว่า การที่ชาวต่างจังหวัด
และไม่ชาวต่างจังหวัดนั้น แล้วเขาไปไม่ได้เพราะประกาศห้ามไว้ ขอเรียนว่าใน
ที่ห้ามนั้น เรามองอยู่ ๑๐ แห่งที่เป็นจังหวัดชายทะเล เพราะเขาจะไปลงเรือใน
ที่จังหวัดไหนชาวไปแล้วเรายังไม่ได้ประกาศห้าม ชาวเจ้าไม่ทราบว่าจะเอา
เดชนั้นมาได้ แต่ความจริงนั้นชาวเจ้ารู้ว่าการขออนุญาตก็ง่าย จังหวัด
จะต้องออกอนุญาตมายังชาวเจ้าซึ่งเป็นประธานกรรมการอยู่ ในข้อที่ห้ามว่า
ไปซื้อความปั่นป่วนจึงได้เกิดขึ้น การแบ่งอย่างก็ได้เคยส่งส่วนแต่ละได้เคยมีตัวอย่าง
มาแล้วนั้น ในข้อนี้ชาวเจ้าขอเรียนให้ท่านทราบว่าท่านยังไม่เข้าใจ และ
ทราบข้อเท็จจริงมาผิด เพราะฉะนั้นขอเท็จจริงอันถูกต้องนั้น ชาวเจ้าจะเรียนให้
คือเราไม่เคยจัดตั้งคนไปซื้อและชาวเจ้าไม่เคยพูดว่าต้องคนไปซื้อ ความหมาย
การตั้งคนไปซื้อนั้น หมายความว่าชาวเจ้าจะได้ตั้งเจ้าหน้าที่หรือพ่อค้า หรือ
กรุงเทพฯ ๗ ไปซื้อนั้นหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เรากลัวไม่ระเบียบวางไว้ในสมุดของ
ของเรา และแนะนำไปยังข้าหลวงในการประชุมข้าหลวงทุกจังหวัดในภาค
และภาคที่สามนั้น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เชิญมา
ระหว่างที่ท่านลอง ๆ กำลังอยู่ต่างประเทศ และได้เชิญข้าหลวงมาประมาณ
เราได้ประชุมปรึกษากันอย่างใกล้ชิด เพื่อจะหาความจริงกันอย่างทุกทุกกัน

พอดีกับการความจริงว่าทำไปแล้วมันดีเสียอย่างไหนน พวกนี้มาพูดกันด้วย
 หุตุบ... ข้าพเจ้าไม่รับรองเขาจะเสียก็ได้... และที่ที่เราทำมาทุกกระยะ ๆ และที่
 กำลังทำอยู่... ขกเรียนว่าควรที่เรามอบหมายให้เขาไปทำ... นั้นอาจจะมีส่วนเสียบ้าง
 ถ้าไม่ได้ทำตามแผนการณ์... เพราะคนของเราไม่ได้อยู่ที่นั่น... ในการจัดการซื้อ
 ราวทำอย่างนั้น... คือว่าแต่จะจ้างให้คนเราให้เขาหลวงประจำจังหวัดหรือคณะกรรมการ
 จังหวัดนั้นเป็นผู้แต่งตั้ง... ในการแต่งตั้งนั้นเราควรจะบอกไว้ว่า... ให้เขามาจดทะเบียน
 ประกอบการค้าขาย... ผู้ที่จะซื้อข้าวได้ในจังหวัดนั้นจะต้องเป็นผู้ที่จดทะเบียนแล้ว
 เขาเป็นผู้ประกอบการค้าขาย... และในจังหวัดหนึ่งนั้นจะตั้งกี่คนก็ได้... แต่แต่ความ
 เหมารัดม... ถ้าหากว่าข้าหลวงพิจารณาเห็นว่า... คนไม่พอเพราะท้องที่กว้างขวาง
 ใหญ่โตจะขอคนอื่นอีกก็ได้เราไม่จำกัดไว้... แต่ผู้ที่จดทะเบียนประกอบการค้า
 ขายนั้น... จะต้องซื้อขายและทำการในเรื่องการจัดซื้อข้าวและการขนส่งมากรุงเทพฯ...
 ทำในความควบคุมดูแลของข้าหลวงและคณะกรรมการอำเภอคณะกรรมการจังหวัด
 ในการกระทำเช่นนั้น... ข้าพเจ้าหมายความว่าความจำเป็นที่เราได้มอบอนุญาตจัดซื้อข้าวแล้ว
 เราออกกระเนียบให้เขาค้นค้าต่อไปได้... จะซื้อได้เท่าไรก็ได้... และคนผู้เป็นตัวแทน
 ถ้าหากว่าผู้ที่จะไปซื้อข้าวจะเข้านามของเขามองผู้ใด... สัมมนาว่าเขานามข้าหลวง
 ไม่บอกเขาว่า... ข้าหลวงให้ซื้อได้กี่คน... ๒๐ บาทเป็นต้น... ท่านนั้นหรือว่า
 จะเป็นไปได้... เพราะท่านก็ย่อมจะได้ฟังได้ยิน... พวกเราก็เคยอบรมสั่งสอนว่า
 ให้พยายามอย่าให้เขาเดือดเนื้ออะไรก็ได้... แม้แต่พระราชบัญญัติ... แห่ง
 ก็พูดอยู่เสมอ... เพราะฉะนั้นท่านก็เคยว่าสมมติท่านจะรับซื้อข้าวของเราได้ง่าย ๆ
 หรือคนมีเงินมาก ๆ จะถือนำซื้อโดยที่ไม่มีใครทราบ... ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นด้วย
 ในข้อนี้... เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เรียนว่าการจัดซื้อข้าวนั้นไม่ใช่ส่งคนไปต่างจังหวัด
 เราตั้งคนซื้อในจังหวัด... ท่านเมื่อซื้อแล้วทำอย่างไร... เมื่อผู้จัดซื้อได้ซื้อข้าวแล้ว
 ก็ได้นำข้าวมาจังหวัดละอำเภอต่าง ๆ ทั่วไป... ขอนุญาตนำข้าวมาตามจำนวน

ที่มีในใบอนุญาตนั้นลงเรือนมากรุงเทพฯ และแล้วมากรุงเทพฯ จะเอาข้าวขายก็
ไม่ได้ เพราะข้าวทุกเม็ดเป็นขององค์การข้าว ทุกโรงสี ยี่ป้อ ข้าวโพด เป็นของ
องค์การข้าว ข้าวทุกเม็ดต้องขายให้องค์การข้าว มีระเบียบแบบแผนอยู่
ความจริงที่พูดมาขยวณ ท่านไปสอบดูได้ว่าจะไรเป็นอย่างไร แล้วเห็นอย่าง
กฎหมายอย่างไรยังไม่ดี ยังไม่มีในเวลานี้

ในข้อทว่าการแอบอ้างชื่อคนอาชญากรรมได้ และอาจจะเป็นไปได้ ข้าพ
รับรองว่าเป็นไปได้ ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจนั้นใจ ข้าพเจ้าจะชักตัวอย่างให้ท่านฟังอันที่
อันหนึ่งข้าพเจ้าได้รบค้ายันยได้มาได้คน ๆ หนึ่งได้เดินทางไปปักใต้และไปบอก
นายวิภาส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ได้สั่งให้ข้าพเจ้าลงประจำจังหวัดขอนแก่น
รายงานเมื่อข้าพเจ้าได้ขึ้นเช่นนั้นข้าพเจ้ารู้สึกตกใจมาก เพราะว่าไม่เคยส่งใครไป
ข้าพเจ้าทางปักใต้ เพราะข้าพเจ้าทางปักใต้คนนั้นเป็นข้าพเจ้าต้องจัดหาไปจากภาคกลาง
ภาคใต้เอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าได้โทรเลขไปถึงข้าพเจ้าลงประจำจังหวัดปัตตานี
ถามดูได้ ว่าได้มีผู้ใดกล่าวอ้างนามข้าพเจ้าให้จับทันทีไม่ว่าจะอะไร ๆ ทั้ง
และเรื่องนั้นท่านอาจสอบดูได้ ความเหมือนกันของคน แอบอ้างเขาชื่อไปใช้ใน ทาง
ในการแอบอ้างเขาชื่อไปนั้นข้าพเจ้าเคยเรียนท่านลงด้วยว่า กระทรวงพาณิชย์
ท่านก็เคยขยุ้มมา ท่านรู้ดีและท่านเคยพบปัญหาเช่นนี้หลายครั้งกับที่ราไปจับ
เวลานี้เหมือนกัน และท่านคงหนักอกหนักใจเพียงไรในสมัยนั้นท่านคงจะทราบ
ข้าพเจ้ารับราชการ และ ทำงานต้นตง พระเดชพระคุณชาตินักได้ มีความตั้งใจดี
อย่างกับท่านเหมือนกันแต่ท่านเคยเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นท่านคง
คิดว่าอาชญากรรมคนแอบอ้างชื่อกระทรวงพาณิชย์ และบางทีถึงกับแอบอ้างจนพวก
หัวขโมย เพราะฉะนั้นถ้ามีเรื่องอย่างหนึ่งอย่างใดเช่นที่ท่านได้ขียนมาขอให้ท่าน
ข้าพเจ้า นอกจากจะเปิดเผยกันในทันใดในทางส่วนตัวก็ขอให้อ่านได้ ข้าพ
เจ้าจะแจ้งให้ฟัง

ในข้อ ๕ ท้าถามว่าในการไปสอนจำนวนได้เช็กกันหรือเปล่า และมี
ระเบียบอย่างไรที่จะจัดการชนชาวมากรุงเทพฯ ในชนชาวเจ้าขอเรียนอีกเหมือนกัน
ว่าในการตรวจเช็กได้หรือไม่ ช่างเจ้าตรวจได้และได้ตรวจมาแล้ว ๒ ครั้ง หรือ
๓ ครั้งช่างเจ้าจำไม่ได้ เพราะเหตุใดถึงนั้นเพราะเราจัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ไปประจำ
อยู่ทุกโรงตั้งตามพระราชบัญญัติการค้าชาวและคนที่ไปประจำอยู่นเราได้มีการหมุนเวียน
กันทุกสัปดาห์ หรือว่าต้องอาทิตย์เช็กกันทีหนึ่ง เพื่อไม่ให้พวกนั้นไป
คุ้นเคยจนจะเป็นการรวมหัวกับเจ้าของโรงตั้งนั้นได้ จึงอยู่การทำเช่นนี้ช่างเจ้าคิด
ว่ามันก็ไม่รัดกุมอะไรนัก แต่อย่างน้อยเราทราบว่าเรือชาวมาขึ้นที่โรงตั้งได้ และใน
บัญชีที่โรงตั้งจะต้องไปตามพระราชบัญญัติการค้าชาวนั้นเขาจดทุกวัน เราทราบว่าชาว
ขึ้นขึ้นโรงตั้งเท่าไร เราดูแล้วจากเปอร์เซ็นต์ และคนที่ไปขึ้นเราอบรมให้เขา
ดูพอรู้ได้ว่าชาวขึ้นคนเปอร์เซ็นต์หักเปอร์เซ็นต์ เพราะว่าผู้ชำนาญในเวลานั้น
ที่กระทรวงพาณิชย์ก็มีผู้ชำนาญอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น และเมื่อเขาได้ตรวจดูแล้ว
ก็รายงานมายังกระทรวงพาณิชย์บอกจำนวนว่า ๓ เปอร์เซ็นต์ ๕ เปอร์เซ็นต์ แทนที่
คนอื่นซึ่งดูไม่รู้อาจบอก ๘ เปอร์เซ็นต์ ๘ เปอร์เซ็นต์อย่างนั้นเป็นต้น ในการดูชาว
นั้น ถึงเราจะมั่งคั่งของวัดเครื่องอะไรก็ตามก็อาจเถียงกันไปได้ และเวลานั้นเราได้
มอบคนดูชาวไปขึ้นกับองค์การบริหาร เพราะเหตุว่าเวลานั้นมีหลายคนที่ด้วยกันหมด
ความชำนาญ และในเรื่องดูชาวนั้นก็เรียบร้อยไปแล้ว ทนในการตรวจเช็กนี้เรา
ตรวจเช็กคราวหลัง แต่ถึงอย่างไรก็ตามการคาดเคลื่อนบ้าง ทนคือแม้ว่า
ตรวจดูว่าชาวเปิดออกตามจังหวัดต่าง ๆ ตามลำนานทุกแม่น้ำก็ เมื่อเราปล่อยลงมา
นั้นชาวเปิดออกมอยู่เท่าไร เราก็ต้องให้เวลาเขา ๓๕ วันที่จะผ่านมายังกรุงเทพฯ เมื่อ
ชาวเปิดออกมาขึ้นโรงตั้งแต่ละโรงแล้ว เราต้องตรวจดูว่าโรงตั้งนั้นได้นำชาวมาขายให้
องค์การชาวเท่าไร เมื่อภายหลังไปตรวจดูแล้วอาจจะรู้ได้ว่าชาวขึ้นยังไม่มาถึง คือ
ชาวขึ้นอาจจะยังไม่เสร็จหรือว่ายังไม่ถึง แต่อย่างไรก็ตามจะมีการโกงกันใน

การนำมาตามตำนานนั้นคงจะมีตัวเลขดังต่อไปนี้ แต่เรื่องเจ้าหน่อกษัตริย์การข้าม
 เราหาได้จัดไปอยู่ประจำตามประตูน้ำตามที่ท่านทูลว่าฉันไม่ ความจริงนั้นเรา
 ได้จดเจ้าหน่อกษัตริย์ไปควบคุมประตูน้ำ แต่เราไปเพื่อคอยตรวจดูสักว่า ชาว
 ผ่านมาโดยมีใบอนุญาตหรือไม่เท่านั้น ท่านว่าเนื่องจากเราออกพระราชบัญญัติ
 การค้าขายและวางโครงการลงไปเช่นนั้น ท่านขอให้ข้าพเจ้าไปดูในตำแน่งเจ้าพระยา
 แต่ก่อนเราก็จอดอยู่เป็นอันมากที่สามเสน แต่เวลานี้เราก็จอดอยู่หรือเปิด
 หน ข้าพเจ้าขอยืนยันตามท่านคงสักหน่อยว่า ในวันนี้ต้องฉัน ท่านคงได้ไป
 หรือเปล่า ในวันนี้ต้องฉันข้าพเจ้าได้ไปดูทุกวัน และนอกจากนี้ข้าพเจ้าขอยืนยัน
 ให้ทราบด้วยว่า ตัวเลขสถิติได้เพิ่มขึ้นทุกวัน เราคงคงอยู่ถ้า ในขณะนี้ท่านคง
 ได้จากสถิติกระทรวงเกษตรฯ เดียวจะว่าข้าพเจ้าพูดเหลวไหล เพราะสถิติกระทรวง
 ย่อมทราบ และฉันข้าพเจ้าก็ทราบว่ามีอยู่ ๓๐๐ กว่าว่า ส่วนสถิติมีอยู่ที่
 หนข้าพเจ้าจำตัวเลขไม่ได้ เพราะไม่เห็นว่าท่านจะชอบเช็กตามเช่นนั้น แต่อย่าง
 ก็น่าจะไปแถวข้าพเจ้าก็เป็นห่วง ส่วนที่ท่านได้ตักเตือนด้วยความหวังดี ข้าพเจ้า
 ขอขอบคุณ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้นิ่งนอนใจอยู่โดยดียวตามตัว ส่วนโรงฉันจะขอ
 จากเรือข้าพเจ้าก็จะตั้งดูแต่ตลิ่งราคาขึ้นก่อน และเรือข้าพเจ้าก็จะที่สามเสนนั้นจริง
 แต่ตัวเราต้องวิ่งไปตามโรงสีต่างๆ แต่สมัยท่านคงท่านนั้นเมื่อเรามาถึงกรุงเทพฯ
 แล้วก็เอาข้าวไปไว้ตามโรงสีได้ตามชอบใจ ในสมัยนี้เราได้ถ่วงขึ้น เพราะว่าข้าพเจ้า
 มาถึงแล้ว และท่านคงคงว่าจะขายข้าว แล้วทางองค์การข้าพเจ้าก็จะขอใบอนุญาตให้
 กำกับไป แล้วเมื่อข้าพเจ้าขึ้นโรงสีแล้ว เราก็กรอกใบอนุญาตลงไปว่าข้าพเจ้าขึ้น
 โรงสีเป็นกี่ร้อยแล้ว เมื่อข้าพเจ้ามาจากจังหวัดชนๆ ขึ้นโรงสีแล้ว จะต้องเอา
 ใบขายที่ทางองค์การข้าพเจ้าให้ไปนั้นกลับไปยังจังหวัดของตนเพื่อทำการเบิกเงิน ประ
 ษณณเมื่อข้าพเจ้าขึ้นโรงสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว พ่อค้าจึงรีบกลับไปจังหวัดเพื่อไปเอาเงิน
 ประกันคน

ส่วนในเรื่อง ๓ เปอร์เซ็นต์ ท่านบอกว่าทำให้ ๓ เปอร์เซ็นต์ จะทำให้
 การกลบข่าวออกนอกประเทศ ทำให้รัฐบาลจึงไม่ทำเสียเอง ข้าพเจ้าอยาก
 ปรารถนาให้ท่านเข้าใจเหมือนกันว่าจะทำเองไม่ได้ เพราะว่ากระทรวงพาณิชย์เองก็ได้
 การรักษาพระราชบัญญัติอยู่ถึง ๓๓ ฉบับ และเป็นตัวเลขที่ไม่ค่อยจะดีอยู่ และ
 พวกเจ้ากรูตัวอยู่และแต่ละคนก็นำให้รัฐมนตรีต่าง ๆ ได้ช่วยข้าพเจ้ารักษาพระราช
 บัญญัติ ๓๓ ฉบับ และรัฐมนตรีคนไหนไปแล้วจะได้รู้ว่าเป็นอย่างไร เวลานี้ได้
 ท่องไว้บ้างตั้งแต่จำจนคำไปอนุญาตทพกลาชาวนมาเพื่อขนานำข่าวออกนอกประเทศ
 ของอยู่บ่อย ๆ และไปอนุญาตพวกข้าพเจ้าก็ไม่ได้เช่นเคย ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็น
 รัฐมนตรีพาณิชย์มา ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าตัวข้าพเจ้าเคยเป็นนักแข่งอยู่คนเดียวด้วย
 เมื่อเข้ามาทำงานแล้วอาจจะมีคนตาหนัดเคยนได้ หรือถ้าพลาดก็อาจจะถึงครูกักต
 ระวัง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าก็คิดว่าจึงไม่ยอมเซ็นไปอนุญาต เหล่านี้เคยแม่แต่
 ทีเดียว เพราะว่าถ้าไปแล้วอาจจะมั่วของทางที่ทำให้ผู้อื่นคำหนัดได้ ฉะนั้นข้าพเจ้า
 ก็สงสัยเป็นข้อสงสัยเกิดกับท่านว่า ถ้าท่านเห็นไปอนุญาตที่ใหม่มีลายเซ็นของข้าพเจ้า
 แล้วขอให้ท่านนึกเสียเถิดว่าไปอนุญาตนั้นปลอม ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบ
 ว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับไปอนุญาตให้ส่งข่าวไปต่างประเทศก็ดี ไปอนุญาตที่ขนย้าย
 ข่าวไปยังจังหวัดต่าง ๆ ก็ดี ข้าพเจ้าไม่ได้เซ็นลงไปว่าอนุญาตเลย เจ้าหน้าท
 ราชบัญญัติอยู่แต่ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเป็นแค่เพียงข้าราชการการเมืองเท่านั้นที่รักษา
 นโยบายเท่านั้น ส่วนในเรื่องพิเศษอื่น ๆ นั้นปลดกระทรวงหรือเจ้าหน้าที่เขารับผิดชอบ
 ชอบ ส่วนไปอนุญาตที่จะออกไปนั้นจะต้องผ่านข้าพเจ้าเสียก่อนว่า ไปอนุญาตน
 ใดก็ดียังหรือไม่ หรือมีการคดโกงหรือเปล่า จะได้ตรวจดูอีกชั้นหนึ่งเพื่อไม่ให้ผิด
 พลาด เวลานี้ขอเรียนว่ารัฐบาลไม่มีเวลาทำ เพราะว่ากระทรวงเองก็มั่งงานมาก และ
 ท่านนายกรัฐมนตรีก็ถ่วงแต่เรื่องไปอนุญาตนั้นสมควรว่าความ ธิปไตยนี้เหลือ
 อยู่ไม่กี่คน ปลัดกระทรวงซึ่งเป็นตัวสำคัญของการกระทรวงก็ไม่มี และอธิบดีกรมการ

ค่าภายในที่ไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อ ๕ ปีที่แล้วมา ไม่มีคนปลัดกระทรวง
 ขอยืมคนมาจากรถไฟเงินเดือนของรถไฟมาศึกษาแทน ที่แรกไม่มีใครรับผิดชอบ
 หน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์จึงจะต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ขึ้นแทนหมดเป็นหมู่
 ขอบการงานต่าง ๆ ไป และเวลานั้นขอเรียนให้ทราบว่า ข้าพเจ้าช่วยส่งนาย
 ขยับกิจกรรมการภายในมาได้ เพราะเมื่อสมัยคุณคงท่านเป็นนายกท่านให้รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการเป็นอธิบดีอีกตำแหน่งหนึ่ง และเมื่อรัฐมนตรีท่านได้เจ้าไปแล้ว
 มีใครทำงานเรื่อยมาเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามเอาคนเจ้าไปรับหน
 วยเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนว่า ไม่มีเวลาที่จะจัดออก ถ้าหาก
 ท่านคิดว่าจะทำได้ ก็เสนอไว้เป็นความรู้อของรัฐบาล

ในเรื่องที่ท่านว่า ๓ เปอริเซ็นต์ ทำให้มีการลดลดบ่นว่าชาวออกนอกประเทศ
 ในข้อข้าพเจ้าขอพูดถึงลดลดบ่นเล็กน้อย คือข้าพเจ้าได้พยายามปรึกษาคณะกรรมการ
 ชาวลดลดบ่นไปมากกว่าที่เราตั้งออกหรือไม่ ข้อนี้จะต้องโต้เถียงกันหน่อย
 คือถ้าหากว่าเราจะเอาตัวเลขสถิติมาตรวจกันดู ชาวที่ลดลดบ่นออกจะเอาตัว
 ที่ไหน เพราะมันลดลดบ่นออกมันก็ไม่ค่อยได้ แต่ถ้าเราตั้งออกมันตัวใด
 เพราะฉะนั้นเราก็คงต้องถอยออกไปเอาตัวใดสักคนหนึ่ง เอาจำนวนที่ตั้งนั้นหักกัน
 ก็จะได้ว่าลดลดบ่นออกไปเท่าไร ความมุ่งหมายที่เราต้องการได้ตัวใดสักคนหนึ่ง
 ๓ แด้นั้นนั้นทมนหายไปไม่รู้ว่าหายไปไหน จะเป็นการลดลดบ่นหรือว่าจ
 การเก็บไว้ก่อน นี้เราไม่รู้ นี่แหละขอให้เห็นว่าผลได้ผลเสียเท่าไรเมื่อเรา
 ไม่มีระเบียบแบบแผน จึงต้องมีพระราชบัญญัติการก้าว เราจะต้องรู้
 จังหวัด จังหวัดต่าง ๆ เท่าไรมีข้าราชการประจำจังหวัดช่วยเหลือด้วย เราจะมี
 แบบแผนเช่นนั้น เราจึงจะรู้ว่าเขาได้ลดลดบ่นออกไปเท่าไร และเรารู้ว่าชาวค
 ประเทศเท่าไร ส่งออกไปนอกเท่าไร นี่ข้าพเจ้าขอเรียนว่า เราได้มี
 แบบแผน

สำหรับในเรื่องเงินตราต่างประเทศที่จะได้นำสำหรับชาวนน ข้าพเจ้าได้พูด
 ไว้ว่าในเรื่องนี้เป็นเรื่องของกระทรวงคลัง แต่ถึงอย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าขอพูด
 ในแง่กระทรวงของข้าพเจ้า คือเรื่องเงินตราต่างประเทศที่ข้าพเจ้าไม่ได้เรียนใน
 มานก่อนน เพราะเห็นว่าเงาของสภาเดียวไปเป็นอันมากแล้ว ข้าพเจ้าจะพูดให้สั้น
 ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพื่อนักเดอนว่าพูดให้สั้นหน่อย แต่พูดสั้น ๆ แล้วไม่เข้าใจ
 ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรให้สั้นได้เพราะไม่ใช่ฝึกพูด แต่พูดก็พูดจากหัวใจอันแท้จริง
 และขอเท็จจริง เพราะฉะนั้นยาวนาน ข้าพเจ้าขอเรียนถึงเรื่องเงินตราต่างประเทศ
 เมื่อข้าพเจ้าเข้ารับหน้าที่ในกระทรวงพาณิชย์นันทนมาชิก หรือท่านที่อยู่ใกล้ชิดในวง
 ราชการคงทราบได้ว่าเราได้แบ่งเรื่องเงินตราออกเป็นสองอย่าง คือว่าเราได้มีบอร์ด
 ออฟเอ็กซ์เชน คือบอร์ดสำหรับตรวจการเงินตรานนบอร์ดหนึ่ง สำหรับกรรมการ
 ชุดหนึ่ง และบอร์ดออฟคอนโทรล คือหมายความว่า มีคณะกรรมการชุดหนึ่ง
 อยู่ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งในสมัยนั้นเราตั้งบอร์ดขึ้นมีคณะกรรมการอะไร
 ต่าง ๆ มีทั้งปรึกษากระทรวงคลังและทั้งปรึกษาราชการแผ่นดิน ที่ปรึกษากระทรวงการ
 ต่างประเทศ และปลัดกระทรวงอะไรมากมาย เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปข้าพเจ้ายอมรับว่า
 ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรในเรื่องการเงินเลย ที่คุณคฤกษณ์ของเซนนข้าพเจ้าขอโทษ
 ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรในเรื่องการเงินเลย ขอรับสารภาพว่าจะต้องศึกษาและเรียนมาก
 ส่วนท่านนนรู้อยู่ดี ที่ข้าพเจ้าพูดเซนนเพราะว่าท่านรู้อะไรเรื่องการธนาคารดี เพราะท่าน
 อยู่มาเรื่องเป็นเซนน เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ได้ก็พยายามหาระเบียบแบบแผนที่เขา
 วางไว้นานมาดูแนวทางเพื่อทำไป พอดีคนใดที่จะนำของออกนอกประเทศก็คิดหรือนำ
 เขามากก็ต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการชุดนี้ คณะกรรมการชุดนี้พิจารณาว่า
 เงินในกระเป๋าของคณะกรรมการนั้นเท่าใด คือเงินตราต่างประเทศนั้นเอง แต่คณะ
 กรรมการพิจารณานนั้นหาได้รู้อะไรไม่ว่าเงินตราต่างประเทศอยู่ในกระเป๋าของตนเท่าใด
 เพราะว่าอยู่คนละบอร์ด ส่วนคณะกรรมการธนาคารเขาว่าเงินอยู่เท่าใด แต่

ในด้านส่วนตัวข้าพเจ้ารับได้อาเงินในธนาคารนั้นหมื่น ซึ่งเป็นเงินอเมริกันอยู่มากมาย
 (ใช้เกินไป) ด้วยเหตุที่ทั้งสองคณะกรรมการไม่เข้าใจกันตรงกัน และยังความ
 ทางองค์การกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ไม่เข้าใจกันทุกอย่างต้องผ่านคณะรัฐมนตรี ๆ
 ก็ตั้งอนุมติให้ไปไม่รู้ว่าธนาคารมีเงินหรือเปล่า เพราะฉะนั้นงานก็อดเงิ่นใหญ่
 ข้าพเจ้าได้ปรึกษาหารือกับธนาคาร ซึ่งมีตัวแทนของธนาคาร ได้มารวมปรึกษารื้อกัน
 ด้วย เราพิจารณาเห็นว่าควรเอา ๒ บอร์ดนี้มารวมกัน ผู้แทนของธนาคารที่มาประ
 มาน ๒ ชุดเรียกว่าซับคอมมิตตี (Subcommittee) ซึ่งมีมีสเตอร์ว็ฟและมีสเตอร์คอตต์
 มาช่วยด้วย และอีกชุดหนึ่งก็มาแทนกรรมการทั้งอยู่ทั้ง ๕ คนด้วยกัน เวลานี้
 ข้าพเจ้าเป็นประธาน ถ้าหากว่าเป็นเรื่องสำคัญแล้วเขาก็มาเรียกข้าพเจ้าไป แต่
 ถ้าเป็นเรื่องธรรมดาแล้วก็ระเบียบวางไว้ด้วยแล้วเขาก็ปฏิบัติไปตามนั้น เพราะ
 ฉะนั้นเท่าที่เรารู้จักกันมา บางอย่างข้าพเจ้าก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ บางอย่างข้าพเจ้าก็ไม่ได้นั่งอยู่
 เพราะกรรมการเป็นสมมุติเพราะมีที่ปรึกษากระทรวงคลังและที่ปรึกษาอะไรกันใหญ่
 ไป เพราะฉะนั้นเมื่อรวมบอร์ดเข้ามาแล้วก็มีเงินตราต่างประเทศที่จริงที่จ่าย
 ไรต์อะไรก็ได้บ้าง เรื่องเป็นค่างาน เพราะฉะนั้นนโยบายเรื่องเงินตราได้ปรึกษา
 หารือร่วมกันในคณะรัฐมนตรี ถ้าเรามีเงินอะไรบ้าง แต่กำลังหนี้สินภาระหนี้
 ของรัฐบาลเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าขอมอบให้รัฐมนตรีคลังเป็นผู้ชี้แจงดีกว่า แต่
 ข้าพเจ้าเรียนได้ว่าท่านทศพรในเรื่องการคลัง คงจะทราบว่าในเดือนกรกฎาคมจะมี
 การแก้ไขอะไรกันเราคงจะทราบ เพราะฉะนั้นในเวลานี้สถานการณ์ของเราในทาง
 การเงินตรายังคงอยู่ตรงนี้จะเห็นอย่างท่านรัฐมนตรีคลังได้กล่าวไว้ ซึ่งเรา
 ไม่มีเงินพอที่จะซื้อทองคำ ๘ ล้านทอนไปถล่มคนมาจนเรามาหวังอยู่อย่างมาก ข้าพเจ้า
 ขอผ่านเรื่องนี้ไปเพราะไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้านัก

ในเรื่องที่ท่านต้องคัดค้านในเรื่องการอนุญาตน้ำมัน และแบ่งอะไรเช่น
 ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงอย่างนี้ ในเรื่องน้ำมันนั้นเขาได้ห้ามไว้หนทางคงแต่

รัฐบาลก่อน คือว่าสมัยก่อนที่ข้าพเจ้าไปเป็นรัฐมนตรีเพราะเขาเข้าใจว่า นาม
 ในเวลานั้นออกไปนอกประเทศมากมายนัก และความจริงที่ข้าพเจ้าเรียนชื่อนาม
 นามนั้นหมิ่นหรือไม่ เมื่อมีข่าวซึ่งมันเป็นเรื่องเกิดจากใบอนุญาตเพื่อ ข้าพ
 เจ้าอย่างนี้เพราะเป็นภาษาที่ไรกันในประเทศไทย คือว่าใบอนุญาตเพื่อ
 เพราะมีผู้ขอใบอนุญาตนำนามนั้นหมิ่นออกไปนอกประเทศถึง ๘๐๐ ฉบับ แต่สืบดู
 ที่ผู้ถูกกรณามินหมิ่นออกไปเป็นจำนวนน้อยมาก เรื่องเป็นเช่นนั้นเพราะเหตุ
 เพราะเหตุว่าใบอนุญาตนั้นเขาไปเที่ยวขายกันในตลาดอย่างฟุ่มเฟือย ถ้าเหตุเป็นเช่น
 ได้เกิดมีการห้ามนามนั้นหมิ่นไม่ให้ออก ทนเมื่อเขาห้ามแล้วใบอนุญาตพวกที่ได้อำ
 จึงให้หมดไปโดยที่เราระบุว่าผู้ที่มีใบอนุญาตต้องนำใบอนุญาตนั้นนามนั้น
 ออกไปเสียภายในเวลาเท่านั้น ถ้าไม่นำออกไปแล้ว เมื่อขาดอายุแล้ว
 ก็ไม่ให้ไปออกได้อีก นี่เพราะเหตุว่าใบอนุญาตเพื่อสมัยที่ข้าพเจ้าห้ามการชื้อ
 ไม่ให้ออกเพราะเรารู้ว่าอาหารการกินต้องเก็บเอาไว้ให้ไม่ได้ ส่วนที่ตก
 ข้าพเจ้าจะต้องขอความเห็นใจจากคุณคงว่ากระทรวงพาณิชย์มีเครื่องมือจะมอง
 การลักลอบอย่างไร ท่านว่าออกก็ลักแต่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้ให้ออกข้าพเจ้า
 ไม่ให้ออก แต่ข้าพเจ้าเคยไปเมืองชลบุรี มันออกแล้วข้าพเจ้าจะทำอย่างไร
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่รู้จะทำอย่างไร ท่านต้องหาทางป้องกัน ท่านพูดอย่างไร
 และการป้องกันเราก็ป้องกันแล้ว เราป้องกันอย่างไร คือเวลานั้นเราเริ่ม
 แต่ในการติดต่อกับกระทรวงมหาดไทยสามารถที่จะรู้ได้และทราบจากเกาะซึ่งเขา
 อดก็ออกไปได้ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือเมื่อวานนี้ว่าได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตามท่าต่าง
 เพื่อป้องกันลักลอบ แต่หากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่มีใครจะทำได้ข้าพเจ้าขอ
 ธารภาพว่า กระทรวงพาณิชย์ไม่มีเครื่องมือหรือเจ้าหน้าที่ไปจับกุม
 ส่วนเรื่องต่อไปคือเรื่องการเงินนั้นข้าพเจ้าจะไม่พูดถึง เพราะท่านหา
 ได้พูดมาแล้ว เรื่องของแพ่งนั้นท่านนายกก็ได้พยายามชี้แจง เพราะว่างานชน

รวมกันอยู่ ความจริงข้าพเจ้าคิดว่าคงจะสงสัยว่าทำไมข้าพเจ้าจึงไม่แข็งแรงเรื่อง
ของแพงเพราะเราทำงานร่วมกัน โดยนะเพราะกระทรวงพาณิชย์ ทำนายนก
รัฐมนตรีแข็งแรงได้ละเอียดแนะนำฟังอย่างเหลือเกิน แต่คนอื่นแข็งแรงคงไม่ได้เหมือนท่าน
ข้าพเจ้าอยากเรียนเพิ่มเติมว่าดังนี้ ในปัญหาที่จะทำให้ของถูกกลงนั้นท่านสมาชิก
ย่อมจะทราบอยู่แล้วว่าที่จะทำให้ของถูกกลงมาภายในระยะเวลาที่เขามาทำงานนั้นจะ
ต้องมีโครงการนี้ ข้าพเจ้าก็มีโครงการนี้ และโครงการนั้นจะเขามาอ่านให้ฟังก็ได้
แต่โครงการนั้นเป็นโครงการยาว เมื่อมีโครงการยาวเกิดขึ้น คุณทองเปตว่า
ก็ได้พูดแล้วเราได้ปรึกษากันก่อนของโครงการสรรพาวหารจะได้จัดตั้งขึ้นมา เครื่องมือ
เครื่องใช้แต่ละจังหวัดเป็นผู้ผลิตผู้ทำ กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุน
ให้ของนี้ออกไปนอกประเทศ และกระทรวงคมนาคมจัดการขนส่งก็ต้องเขามาช่วย
ด้วย วางตั้งเป็นโครงการใหญ่อย่างคุณทองเปตว่าประชุมกันหลายครั้ง
ประชุมเรื่องแผนการลงไปแล้ว แต่โดยเหตุที่เราไม่มีสัญญาตั๋วหรืออะไรผูกมัดกันอยู่
โดยกระฉับ สัมมัตวาเวลานข้าพเจ้ามาชาว ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะขายได้ตามชอบใจ
คงไม่ได้หมายความว่าเราจะเอาข้าวไปขายเอาเงินตราต่างประเทศ หรือสัมมัตวา
ข้าพเจ้าจะมีเงินหมื่นแบ่งไปขายจะได้ไหม เขาออกไปไม่ได้ต้องขออนุญาตทุกคราว
และชาวก่อนที่จะไปถึงวอชิงตันรูปการเช่นนี้จะทำอย่างไรเรามีข้อผูกพันกันอยู่ เพราะ
ฉะนั้นในการค้าขายที่ไม่ได้ขออนุญาตให้ทราบจึงเท็จจริงนั้นข้าพเจ้ายอมท่าน ในสภา
พูดอะไรไปแล้วกระทบกระเทือนคนอื่นด้วยและกระทบกระเทือนไปถึงต่างประเทศด้วย
เพราะฉะนั้นเราก็ทำงานของเราโดยสุจริตและค่อย ๆ มา นั้นแหละข้าพเจ้าขอเรียนว่า
ท่านจะให้ค่าครองชีพที่ดีชาวของบางอย่างเป็นการบริโภคนั้นถูกกลงไปเหมือนอย่างก่อน
สงครามนั้น เวลานข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่าจะวางโครงการอย่างไร ที่จะคงบังกับ
การตกลงเป็นการใหญ่ และเห็นว่าควรจะทำให้ให้ถูกกลงเหลือฟองละ ๑๐ สตางค์
เวลานนี้ผู้นำจะขายหมดในบ้านเราไม่ต้องออกไปนอกประเทศ เพราะเขาไปขาย

ได้ราคาใกล้เคียงกับเราเขาซื้อคง ๓-๕ บาท แต่ของเราซื้ออย่างที่ท่านว่า ๖
 ก็พอสมควรแล้วเช่นนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าขอชักชวนอย่างอื่นอย่างหนึ่ง
 เดือนมาเวลานประเทศอังกฤษซึ่งเป็นผู้ทำมาเอง แล้วเขาดูแลชอกกันขายกันอย่าง
 เวลานเกือบ ๑๕๐ บาท แต่ทางกรุงเทพ ฯ ประมาณตัวละ ๕๐ ถึง ๑๐๐ บาท
 อย่างสูง แล้วจะทำให้ราคาซื้อของเราลงไปก็จริงดี ก็เมื่อเรารู้ตัวแล้วว่า
 จัดการควบคุมการตกตบนั้นด้วยความยากลำบากเหลือเกินเราก็ค่อย ๆ จัดให้ราคา
 ของเรากดลงมายากลำบากกว่าตอน เราก็ค่อย ๆ ทำที่ละคน คำนวณว่า
 นมข้าพเจ้าจะจัดให้เหลือกำไรช่องละ ๕ บาทก็ทำได้ แต่เมื่อทำแล้วนมจะไม่
 แล้วนมก็ไม่พอกับความต้องการ เมื่อตลาดออกเองเช่นนี้ก็ต้องพยายามจัด
 ให้อยู่ในที่เหมือนอย่างคุณทองแปด ว่า คือคุมราคาไว้บ้าง หรือในกรณี
 น้ำตาลโดยราคาให้ลดลงกว่านี้จำหน่ายได้โดยไม่ขาดทุน แต่เหมือนอย่าง
 นาย ก. ว่าเมื่อคน เมื่อตอนแรกเราเลิกกรดยนคั้นไม่ค่อยจะเคลื่อนไหว แต่
 เคลื่อนไปแล้วมันก็ไปได้มากจนทุกที บางที่ท่านถามว่าจะไม่เข้าใจ หรือประ
 ผู้ฟังจะไม่เข้าใจถูกต้อง หมายความว่าเมื่อเราเลิกไปแล้วมันจะเดินได้จริง
 เช่นเดียวกันกับการที่เราค่อย ๆ จัดให้ของมีเข้ามา ของที่จะเข้ามาขณะนั้นก็จะ
 ตลาดไม่ล้น ๆ ตอน ๆ อย่างที่ท่านควรวางใจเช่นเดียวกันถ้าเราจัดตลาดให้เข้า
 ระเบียบแล้วก็จะไม่ล้น ๆ ตอน ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อกระทรวงพาณิชย์มีนโยบาย
 ก็จะต้องค่อย ๆ ทำค่อย ๆ ไปเหมือนนโยบายการคลังเหมือนกัน คือทำให้ของ
 หมายความว่าเวลานี้ เรามีเงินตราต่างประเทศอยู่เราซื้อของมาใช้ ก็
 เดินจากอเมริกามาถึงเมืองไทย ก็เดือนสิงหาคม ก็ว่าเราจะจัดของซึ่ง
 ประเทศเข้ามาได้ก็กันเวลาครึ่งห้าหกเดือน และของที่จะเข้ามาเช่นผ้าที่จะมา
 นน ผ้าแพงจริงเรื่องนเอง ถ้าหากว่าผ่านมาแล้วเราพยายามทำให้มา
 ด้ตลาดได้ ของก็จะลดลงมาได้ ฉะนั้นใดก็ตามอย่างอื่น ๆ เราต้องวาง

ท่านผู้เฒ่าเปิดอกบรรยายนัยพิสดารของเค็มตลาด เวตานเดินไปทให้หนักเห็นของ
อยู่ทั่วไป แต่ว่ายังไม่ได้ดัง ก็เพราะว่าเราไม่ได้จัดทำ ถ้าจะจัดก็จัดได้
ไปถึงก็เอาเข้าไปอีก บอกว่าราคาแพง นนราคาเท่านั้น แต่ทำไมเราจึงไม่จัด
เพราะว่าเราบังคับให้เขาขายราคาขาดทุนแล้ว ย้ำอีกเล็กน้อย เพราะว่าเขาก็ไปขาย
กันตลาดมืด ด้วยเหตุนี้เขาขายมาราคาแพง ถ้าเขาขายราคาถูกก็จะต้องขาดทุน
แต่ถ้าหากว่าเราจัดให้สินค้าให้เขามามีการเคลื่อนไหวกว้างไกลแล้ว ราคาสินค้าจะถูกกว่าที่
ซื้อในเวตาสังคราม ราคาถูกลง ประชาชนได้รับค่าครองชีพถูกเป็นการดีมาแต่เมื่อ
อย่างนั้นจะเป็นการดีจากของเป็นหัตถ์อย่างนี้ ทว่าพเจ้าเรียนมาน ถ้าหากว่า
ท่านมีหัตถ์ดีกว่าท่านกับออกมาจะทำอย่างไรพเจ้าบอกได้อย่างนี้ ในการจัดนั้น
กระทรวงพาณิชย์ ไม่ใช่ไม่มีระเบียบ มีระเบียบอยู่แล้ว ข้าราชการกระทรวง
พาณิชย์ที่เคยเรียนอย่างนั้น พเจ้าเคยปรึกษาหารือโดยหารือเจ้าหน้าที่ว่า
ในการปฏิบัติจะทำอย่างไร

เรื่องชาวพเจ้าขอจบ อย่างที่อธิบายให้ท่านคงแล้ว ถ้าท่านว่าง
ไปทกระทรวงพาณิชย์ ในวันหลังแล้วคุยกันใหม่ และชี้แจงกันโดยละเอียดกว่า
พเจ้าก็จะมีความยินดีเป็นอันมาก

พ.อ. ชวง เซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
เมื่อพเจ้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่บ้าน ท่านก็มีปัญหาถึงเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเรื่องชาวซึ่ง
ถูกชาวบ้านของพเจ้าเป็นผู้ทำ แต่ก็ได้มีปัญหามาพิงไปว่าถ้าเรารักษา
อย่างนั้นจะทำให้ถูกบ้านของพเจ้าเดือดร้อน เพราะฉะนั้นก็เป็นความจำเป็นที่จะ
ต้องชี้แจงเพื่ให้บรรดาถูกบ้านทั้งหลายได้ทราบ ถึงปัญหาเรื่องการจัดชาให้แก
แก่ประชาชนคนมาประกอบ ได้นั้นก็สมควรจะเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว ในเช่นเดิมเมื่อ
รัฐบาลสมัยหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านคณิศรชกษวงศ์ เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น ก็ได้

มุขมคติในการที่จะให้เป็นไปโดยเสรีนิยม คือได้มีกฎหมายตำรวจและห้ามกัก
 ชาวออกมามีเป็นเครื่องมือนในการที่จะจัดหาชาวให้แก่สหประชาชาติ กฎหมาย
 ระบบนี้มีมุขมคติแต่เพียงว่าจะกักกันบรรดาชาวทั้งหลายให้ให้หมดมาสู่กรุงเทพ ฯ และ
 ก็จะจัดลงคตไปให้ฝรั่ง วิธีการดำเนินงานเช่นนั้นในชั้นต่อมาที่ปรากฏว่าการปลอ
 ่ชาวให้ให้หมดมาสู่กรุงเทพ ฯ นั้น หาได้เป็นไปตามโครงการที่ที่เราจะให้ฝรั่งเขาดำ
 จำนวนเท่านั้นได้ไม่ คือมันไหลลออกไปได้ ทั้งนี้ปัญหาว่าทำไมจะหาทางกันไม่ให้
 ให้ชกออกสู่ทะเลได้ เราก็ได้พยายามหลาย ๆ ทาง ใช้ สท. และทหารเรือควบคุม
 ดอย่างเคร่งครัดก็ปรากฏว่ายังไม่ได้ เมื่อเรารู้สึกว่าไม่สามารถจะบังคับการ
 ราวให้หมดเช่นนั้นได้แล้ว ปัญหาเรื่องการค้าขายก็เข้ามา คือว่าจะได้หาวิธีการที่จะ
 ไม่ให้ชาวเขื่อนทักว่าเราจะได้จัดการเป็นระเบียบเรียบร้อยไหม และให้หมดมาโดยมีการ
 ควบคุมตรวจตรากันโดยล่องแพ ด้วยเหตุฉะนั้นจึงได้เกิดมีพระราชบัญญัติของกรม
 และมีพระราชบัญญัติการค้าขายเพื่อให้มีการควบคุมผลค้าทั้งหลาย ไม่ให้มีการ
 หลบหนีเพื่อจะได้มีการควบคุมไม่ให้ล่องไปได้ ทั้งนี้เมื่อมีการเช่นนั้นแล้ว
 ในฐานที่ชาวเขาอยู่ในป่าอยู่หมู่บ้านกระจัดกระจายกันมาในค่านางของ
 เราที่ส่งออกไปจากองค์การชาวนั้น แต่ก่อนปล่อยให้ล่องไปตามยถากรรม
 แต่ชาวเขาออกไปนั้นไม่ได้เป็นเงินเป็นทอง แต่กลับเป็นหนี้สินของชาวเขา ก่อ
 ความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนของชาวเขา ด้วยเหตุนี้จึงได้ตกลงกันว่าให้แบ่งงานกัน
 เช่นชาวเขาจะส่งไปให้สหประชาชาติก็ส่งไป ฝ่ายชาวเขาที่เป็นผู้ใหญ่บ้านก็ต้องจัดการ
 หาชาวให้เขา ก็ได้แบ่งงานกันอย่างนี้ และวิธีการเช่นนี้โดยระเบียบแบบแผนของ
 แล้วว่าในจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งอยู่นอกเขตที่ควบคุมนั้นได้รับทราบการเสนอนยา
 ของชาวเขาจะส่งมายังองค์การชาวนั้นทุก ๆ ระยะ และกรมการจังหวัดต่าง ๆ เมื่อ
 นั้นก็ย่อมจะได้ทราบว่าชาวของเขามีกี่เท่าไร และส่งองค์การชาวนั้นเท่าไร ได้มีก
 ตรวจสอบแน่นอน อันนี้เป็นภาระที่หนักกว่าได้ส่งให้องค์การชาวนั้นเท่าไร อยู่ใน

จังหวัดเท่าไร ที่กรุงเทพฯ ได้รับเท่าไร จ้างอยู่อาจจะมีการผิดนัดอยู่
 บางแต่ก็เป็นส่วนน้อย อันเป็นการควบคุมโดยใกล้ชิด ส่วนจังหวัดที่อยู่ใน
 บริเวณที่จะหลงใหลมาสู่ของทะเลได้เราก็ได้ มีการตรวจตราควบคุมอย่างใกล้ชิด
 พิจารณาเช่นกรณีดังกล่าวได้ดำเนินการโดยเรียบร้อย และตัวเตงทั้งหลายทั้งปวงก็ยืนยัน
 กันว่าชาวของเรามีเท่าไร ส่งมาแต่เท่าไร ชาวจะคงเหลือเกินเหลือใช้เป็นจำนวน
 เท่าไร ตัวเตงนั้นอยู่ตลอด ทนปัญหาเรื่องที่ว่าพึงเลี้ยงดูทางท่านสมาชิกฝ่ายค้าน
 ดูเหมือนว่าจะนิยมไปในทางเสรี คือปล่อยให้มันหลงใหลของมันมาเองตามธรรมชาติ
 ยากยิ่งแต่ก่อน แต่ด้วยเหตุจำเป็นอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เราจำเป็นต้อง
 แยกแซงเข้าไปเพื่อจะให้ตรวจตราให้ถ่วง มีการตรวจตรากลับเข้าไปในจังหวัด
 ของเขาแล้วให้ออกมาโดยมีระเบียบแบบแผน การแซกแซงเช่นนี้เป็นเรื่องจำเป็น
 เพราะถ้าเราจะยึดถืออุดมคติให้เป็นไปโดยเสรีแล้ว ชาวเจ้าคิดว่าท่านทั้งหลายก็
 ย่อมจะรับกันว่ามีปัญหาที่จะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะเหตุว่าเรามีพลเมืองเพียง ๑๖
 ล้านคน ครอบครองดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล ธรรมชาติของคนทั้งหมดคนมาก
 ถึงเคยช อยากรู้ความดีความชั่วของเขาเองโดยธรรมชาติ ถ้ารัฐบาลไม่
 การแซกแซงแล้วมันก็ไปไม่ได้ และการแซกแซงนั้นมาตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหง มี
 มานานแล้วแต่ระบอบการปกครองเราอย่างพ่อปกครองลูก เพราะฉะนั้นการแก้ปัญหาการ
 แซกแซงนี้เป็นการจำเป็น เราพยายามยิ่งในเมื่อเรารู้ว่าการเศรษฐกิจของเราไม่
 ขยายกับเราเลย เราได้ศูนย์เสียไปแล้วทั้งสิ้น แต่มีเงาอยู่ในการที่จะครอบครองและ
 ดำเนินไปปัญหาการศูนย์เสียเศรษฐกิจทางเศรษฐกิจอย่างแน่นอนอยู่ทุกวันนี้ และจะไม่
 ระยะเวลาที่เราจะตั้งตัวได้อย่างแน่แท้ จึงราษฎรไม่ควรจะไปนิยมทวิชนฝืนในเรื่อง
 เสรีจนเกินไป เพราะฉะนั้นปัญหาในเรื่องการแซกแซงเช่นนี้เป็นของจำเป็น แต่
 แซกแซงมากหรือน้อยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในการดำเนินการสำรวจตามทวิชนเจ้า
 ได้กล่าวมานี้คงจะยืนยันได้ว่า วิธีการปฏิบัติของเราที่เราได้พยายามที่จะให้

ราษฎรของเราได้ขายโดยเสรีเหมือนกัน แต่ด้วยเหตุที่ได้มีการควบคุมเช่น
 ฉะนั้นการจดทะเบียนการค้าของเราจึงจำเป็นต้องให้จดทะเบียนเป็นพ่อค้าชาว
 พ่อค้าชาวเราก็ให้ไปซื้อได้โดยเสรี แต่จำกัดราคาไว้ไม่ให้ไปบิราษฏร
 ท่านคงกล่าวว่าชาวไต้หวันไม่มากกรุงเทพฯ นั้น ความจริงนั้นคงจะมาก แต่ใน
 หาดใหญ่มาดังที่เคยเห็น เพราะเหตุว่าในต่างจังหวัดนั้นมีโรงสีอยู่มาก
 ประการหนึ่งราษฎรต่างจังหวัดหรือเจ้าของโรงสีนั้นเขาเก็บ ความปรารถนาที่จะซื้อ
 ของเขาเอง และเขาก็ต้องการให้ต่างจังหวัดได้ซื้อขายของเขาเอง และเมื่อโรง
 สีชาวไต้หวันมากพอเราก็จะได้ราคาแพงยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นเราจึงได้เริ่มในเรื่องนี้
 และอย่างไรก็ตามในเรื่องชาวนั้นมันมาตามเหตุและผลและได้จำนวนพอแก่ความค
 การขององค์การข้าว ในระยะปลายฤดูชาวนั้น ก็รู้ดีว่าราษฎรควรที่จะได้
 คงกันตามปกติของเขา และรู้ดีว่าชาวไต้หวันในคอนั้นโรงสีหัวเมืองก็ตั้งกันอย่างค
 ถึงกระนั้นยังไม่ทัน ในระยะเดือนกุมภาพันธ์ และเมื่อนั้นปรากฏว่าชาวด่าน
 มามากและการคมนาคมทางน้ำยังพอมาได้ ทนต่อมาถึงเมษายน พฤษภาคม ก็ตั้ง
 น้ำขึ้นทอนบกหมายความว่าแห้งแล้ง แล้วต่อไปเมื่อถึงฤดูน้ำก็จะลดลงต่อไป
 ชาวที่ผลัดอยู่ความจังหวัดต่าง ๆ เช่นอุทัยธานี พนมเปญก็มาไม่ได้ ก็ต้องรอไป
 ฤดูหน้า ในเรื่องเช่นนี้เราได้คิดคำนึงถึงชาวที่จะออกมาจากท้องนาซึ่งการคมนาคม
 ไม่สะดวกจนจะออกมาได้ในฤดูน้ำ เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องชาวนั้นเราไม่มี
 จริงจัง เราได้คำนวณตรวจสอบแล้ว และองค์การตรวจสอบให้ตรงกับ
 การบริหารที่จะจัดหาข้าวท้องประเทศของเรา ยังยืนยันว่าในจำนวนนั้นต้องให้มี
 เรายังสามารถจะหาได้ แต่อย่างไรก็ตาม วิธีการที่คุ้นเคยกันเป็นเรขาคณิตเขาได้
 พลาดจึงได้มีการกักตุนกันขึ้นและหวังว่ารัฐบาลจะได้เพิ่มราคาให้ ความจริงใน
 รัฐบาลก็ได้แสดงแล้วว่าราคานั้นเราจะขึ้นไปจนกว่าเราจะส่งข้าวเขาไปเสรี
 ชาวหลวงประจำจังหวัดในส่วนภูมิภาคก็ได้ติดต่อและตรวจสอบแล้วชาวนางแห่งก็ถูก

ชัดแต่ยังไม่ได้ยอมด้วยโดยระเบียบ คือบางแห่งก็มีคนหวังจะได้ราคา แต่ท่าน
 ทรงหยาดอย่าสมว่าบรรดาคนเหล่านั้นไม่ใช่คนไทย คนไทยเรานั่นมีน้อยมาก และ
 ข้าพเจ้าอย่าจะพูดว่าคนไทยที่เป็นชาวนานั่นเป็นทาส ทพุดเช่นนั้นเพราะว่าชาวนา
 ว่าเป็นทาสมาตั้งแต่ก่อนชาวจีนชาวฮกกรวงศ์และพ่อเก็บเกี่ยวก่อนของเขามาแล้ว
 ข้าพเจ้าจึงพูดว่าชาวนานั่นเป็นทาสนาเงิน ฉะนั้นในปัญหาเรื่องนี้ไม่ควรคำนึงถึง
 เพราะว่าคนพวกเหล่านั้นโดยมากไม่ใช่คนไทย และพวกเหล่านั้นมีเงินมากมาย บาง
 ที่ท่านอาจจะทราบแล้วว่าจำนวนคนบุตรของเราก่อนพอจะมากมา ๒,๐๐๐ กว่าคนนั้นเมื่อ
 ออกมาแต่ไปเข้ากระเป๋ารองใคร ไม่ใช่เข้ากระเป๋าคณะเหล่านั้นหรือ ฉะนั้นคน
 เหล่านั้นอาจจะสั่งให้เราก่อนนำพริกในวันนั้นคนละถ้วยเขาก็สั่งได้ ฉะนั้นปัญหาเรื่อง
 เศรษฐกิจเป็นเรื่องที่เราจะต้องแก้ และก็จัดการแก้ไขกันเรื่อยมาตั้งแต่ครั้งสมัย
 สมบูรณาญาสิทธิราชแต่ทั้งนี้เพื่อกความเป็นอยู่ของคนของประชาชน
 ปัญหาที่ข้าพเจ้าจะแจ้งถึงเรื่องการจัดหาชาวทไต้หวัน ข้าพเจ้าหวังว่า
 ท่านทั้งหลายคงจะไม่คิดใจและสงสัยแต่ประการใด ส่วนในเรื่องการอุปถัมภ์ราชการ
 ที่เหลือมาแต่ค่าสูงนั้นยกยอเป็นของธรรมดาในเวลาที่ประเทศของเรากำลังมีผลวนเช่น
 นี้ ฉะนั้นการเหลือมาแต่ค่าสูงจึงยอมมันขึ้น และส่วนที่ทำการทุจริตนั้นเราได้สั่ง
 ส่วนอยู่แล้ว ฉะนั้นเรากำลังจะไปสั่งใหญ่ ๆ ตักว่า ข้าพเจ้าหรือไม่ว่า ในเรื่องนี้
 ข้าพเจ้าก็ได้แถลงแล้วเมื่อวานนี้ว่า การที่รัฐบาลจะปล่อยให้ราษฎรชดชายนยอม
 เป็นไปไม่ได้ และผลของการสอบสวนคดีเหล่านี้เรารู้ ใจว่าเรามีชาวพม่าที่จะสั่งให้
 เราได้ แต่ว่าตามสัญญาที่ให้ไว้สั่ง ๖ แสนคนนั้นเราสั่งอย่างมากไม่เกิน ๔ แสนคน
 อย่างพม่า ๆ ก็ในราว ๓ แสนกว่าคน จำนวนคดีเหล่านี้ก็น้อยน้อยแล้วความ
 เป็นจริงอย่างนี้ ราษฎรของเราที่ยอมชาวกัน และจะชดชายนไม่ได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
 ขอเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบไว้ด้วยว่า การที่รัฐบาลจะปล่อยให้ราษฎรชดชายน
 ยอมเป็นไปไม่ได้

๑๓.๕๘ น.

นายไกรสร สุขสว่าง (ข้ามาท) : ข้าพเจ้าได้ฟังรัฐมนตรีพาณิชย์
 และท่านรัฐมนตรีมหาดไทยพูดเมื่อก่อน เรื่องที่รัฐมนตรีพาณิชย์ ได้พูดถึงเรื่อง
 เชื้อ คือการตรวจสอบจำนวนข้าวที่ส่งถึงกรุงเทพฯ ฯ หรือที่ซื้อจากหัวเมือง
 ข้าพเจ้าจะพิสูจน์ให้ท่านเห็นว่าพอค่าที่ได้ รับ ขอ นนไม่ได มี การ วัดไม่ได มี การ คอ
 เวดตามวิธีเมื่ออนุญาตผ่านจังหวัดของตัวมายังกรุงเทพฯ ฯ และเมื่อเข้ามา
 กรุงเทพฯ ฯ ก็ไม่ได้วัดไม่ได้คองชก และเจ้าหน้าที่ตรวจทางต้นทางหรือปลายทาง
 ทางก็ตามก็ไม่ได้วัดไม่ได้คองเช่นเดียวกัน ความก่อกวนหรือกลโกงที่ท่านตอบว่าได
 การตรวจสอบแล้ววัดนั้นไม่เป็นความจริงอีกประการหนึ่ง ที่ท่านบอกว่าได้มีการ
 ตรวจสอบจำนวนข้าวทุกเม็ดและได้ตรวจสอบอย่างแน่นขนัดจนน ไม่
 ข้าพเจ้ายกตัวอย่างในจังหวัดของข้าพเจ้าว่าเมื่อตรวจสอบครบทั้งหนึ่ง ตรวจสอบได้
 หนักกว่าพม่าต่อมครบทั้งสี่ทั้งได้เพียงหมื่นเจ็ดพันเท่านั้น เมื่อเป็นดังนี้ข้าพเจ้า
 สงสัยว่าข้าวมันหายไปไหนถึง ๕๐๐๐๐ เกวียน และทางที่ส่งกรุงเทพฯ ฯ นั้นเท่าใด
 รับตอบว่าไม่เกินแปดพันเกวียนแล้วมันหายไปไหนสามหมื่นสองพันเกวียน มันหายไป
 ไหนที่ท่านได้ว่าเป็นความจริงอย่างหนึ่งหรือไม่ แต่ขอเรียงหนึ่งที่ท่านนายกรัฐมนตรีบอก
 ว่าท่านเป็นลูกหลานชาวนา ข้าพเจ้าก็เป็นลูกหลานชาวนาเหมือนกันและพูดอย่างจริงใจ
 ว่า ความเห็นของท่านนายกลูกหลานชาวนาว่าแพงขึ้นก็เป็นประโยชน์แก่ชาวนาเราอยู่แล้ว
 ถ้าชาวนาไม่ได้ราคาข้าวอย่างนี้ชาวนาจะเดือดร้อนที่ไหนไป ช่างมา ลอน และอื่น ๆ
 ข้าพเจ้าจะเรียนท่านอย่างจริงใจว่าไม่ได้เป็นจริงอย่างนั้น ข้าพเจ้าจะเรียนให้ท่าน
 ทราบว่าเมื่อเดือนพฤศจิกายนหรือต้นวาคมที่แล้วมานี้ ซึ่งเป็นเดือนที่เก็บเกี่ยว
 ข้าวเฉลี่ยแล้วราคา ๘๐๐ บาทถึง ๙๐๐ บาท ต่อหนึ่งเกวียนชาวนาหวังจะได้ข้าว
 ราคานั้น แต่รัฐบาลได้ขออุปราคาไปว่า ราคาวางอย่างสูงไม่เกิน ๕๕๐ บาท หรือ

ขึ้นการกวาดล้างมา แล้วทางรัฐบาลได้ออกแถลงการณ์ ให้ชาวนาชาวไร่ในภาค
 นั้น เพื่อย่อยเห็ดชากให้ตั้งให้ต่างประเทศ และได้ชักคำชักชวน และใน
 ร่องนกอบให้กระทรวงมหาดไทยกรมมหาดไทย เป็นผู้ตั้งบังคับบัญชา พวก
 ชาเภต นักจับนกยอเองที่จะคงปฏิบัติตามนี้ เพื่อให้ได้ชาวมามากต้องออกไป
 ตามชนบททั้งคับให้ขาย ถ้าไม่ขายก็จะบังคับชอ เกษียณ ๓๐๐ กว่าบาท ชาวนา
 กตฤใจกลัวว่าจะถูกบังคับชอ เมื่อได้ชาวมามากกริบขายให้แก่พ่อกริบชชชาวชง
 ได้รับอนุญาตให้ชาวไร่ได้ชาเภต ๒-๓ คนในภาคเกษียณหนึ่ง ๕๕๐ บาท ๕๒๐ บาท
 ขายไปตั้งจนกระทั่งไม่เหลืออยู่เท่าไรเลย จนกระทั่งชาวมามากได้ตั้งจากมีชาวนา
 มีเห็ดดี ๒ เกษียณหกบาทห้าบาท ชาวไร่ได้ทราบมาอย่างนั้น แต่จังหวัด
 อุดรธานีจะทำอย่างไร จะเป็นอย่างไร ชาวไร่ไปไม่ถึง คนเมือชาวนาจะไป
 ทุกที่ เพราะชาวไร่มีชาวมามากได้ตั้ง ชาวนาไปจนกระทั่งเกษียณ ๓๐๐
 ๓๐๐ เกษียณพันบาท แต่เมื่อชาวนา ๓๐๐๐ บาทชาวนาในมือใคร ชาวนา
 ได้อยู่ในมือใครได้รับอนุญาตจากชาวมามากประจำจังหวัดนั้นเอง ชาวนาเทศ
 กรรมกร ชาวนาไปทราบหรือเปล่าจากเกษียณ เกษียณหกบาท ๕๕๐ เกษียณ เกษียณ
 จังแสดงการจับกุมแล้ว ทำนอยุ่หนึ่งครั้ง ๕๕๐ เกษียณ ๕๕๐ เกษียณ เกษียณหก
 เป็นรูปหลานคนของหลานเป็นคนไทยเหมือนกัน คนเขียนจดหมายจริงใจอย่างนี้
 เมือชาวนาไม่ขายเห็ดอยู่ในมือแล้ว ชาวนาเกษียณ ๓๐๐๐ บาทแล้วชาวนา
 ดำรงเพ่งคามไป เมือชาวนาดำรงเพ่งคามไม่กินชาวนาดำรง ชาวนากินชาวนาดำรง
 เหมือนกัน แต่เขาหักใจแล้ว เพราะฉะนั้นความเดือดร้อนในเรื่องนี้ตกอยู่กับใคร
 แต่พ่อค้ากินชาวนาดำรง ชาวนาดำรงเพ่งคามของชาวนาของ ๆ เขาไป เมือเขาเห็นชาวนา
 เพ่งคามขายของแพง ของแพงเพราะค่าเงินการมีตลาดอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
 ทั่วทั้งชาวนาจะได้ชอเครื่องอุปโภคบริโภคในภาคถูก นักเขียนท่านนายกให้ทราบดังนี้

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนารวสิทธิ์ ร.น. นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าคิดว่าประเด็นที่เราได้โต้เถียงกันในบัดนี้ ดูเหมือนว่าในลำดับสำคัญท่านหัวหน้าฝ่ายค้านได้ชี้แจงแล้ว เราได้โต้กันมาตั้งแต่เช้านี้แต่ก็ไม่มีข้อยุติ ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลก็ไม่อยากจะขอให้อาณาเขตประเทศไปไหน เพราะต้องการความสามัคคี แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่มีอะไรจะพูดกันแล้ว พูดแทนประชาชนก็เข้าใจได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องเมื่อข้าพเจ้าพูดแล้วท่านลองคิดจะชี้แจงว่าจะอย่างไรต่อไป รัฐสภาได้พร้อม แต่พูดไม่ใช่เป็นการเคารพเขาเปรียบ เป็นการดุด่าของใจของคุณเกรียงไกรนั่นเอง คือเรื่องการเสด็จฯ นั้นเป็นความจริงทางทาง ดังนั้นเราจึงคิดว่าเมื่อมีการชี้แจงอย่างคุณคงว่า มีการบังคับระหว่างจังหวัด ๆ อย่างนี้ มีการรบกวนกันนั้น บอกว่าชาวสยามเป็นชาวกลองไม่อนุญาตให้ผ่าน บอกว่าชาว ๑๒ เกวียนได้ ๑๕ เกวียนไม่ให้ผ่านอะไรอย่างนั้น ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วทั้งทางรัฐมนตรีมหาดไทยและพาณิชย์ก็ได้ชี้แจงแล้ว ทนเราบอกเขาอย่างนั้นดีกว่า หรืออย่างอื่น ตรวจหรืออะไรก็ตามใจเมื่อก่อนมีครม. มาออกจากจังหวัดแล้ว ก็แต่จนไปถึงไม่ ไม่จริงอย่างที่เราบอกคุณภาพเท่าใด ไม่อยู่แล้ว ก็หมายความว่าพยายามที่จะฟอร์มจัด (formality) คือวิธีการต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นไปในทางที่ถูกต้องและไม่ได้ผิด แม้เช่นนั้นแล้วเขาก็ยังอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ เว้นแต่จังหวัดชายแดนอย่างที่คุณคงว่าในที่สุดจึงต้องไปไหนสักแห่งหนึ่ง จะมณฑลไหนก็ตามใจเราดี เพราะถ้าใจกันเขาจะอะไรก็ตามใจไม่ต้องคิด เพราะฉะนั้นชาวไทยก็ ๖ หมื่น เกวียน แล้วมาบอกว่าเหลือ ๖ หมื่น เกวียนหายไปไหน ๕ หมื่น แล้วมาชนไทย ๕ พัน ๘ พัน แต่ที่ตามครม. ต้องพ้นหายไปไหน จนอยู่แถวจังหวัด ข้างทอง ขยับ จนอยู่กัน แล้วเขาจะมาอะไรอะไรแล้วคิดว่ากันเป็นการใหญ่ อันนี้เจตนาว่ารัฐบาลหรือว่า ข้าราชการไทยหรือว่า ข้าราชการผู้ปกครอง ๆ ของประเทศเขาเห็นกันก็ดุษฎีการที่จะไม่ให้เขารู้ (ไม่ชอบ) เพราะฉะนั้น ครม. ก็ไม่อนุญาตให้

สำหรับปริมาณของข้าวและสำหรับการคำนวณอะไรต่าง ๆ ข้าพเจ้าก็โต้แย้งแล้ว
ว่าไปกองอยู่ในที่ต่าง ๆ นี่เป็นภาคที่เรากำลังพิจารณาพิเคราะห์ ต้องการตรวจสอบเท่านั้น
แต่รัฐบาลไม่ได้ตั้งใจว่าจะไปไหน มันหมุนกันอยู่อย่างนี้ ราษฎรก็พอใจเช่น เรื่อง
เป็นอย่างนั้น

หนังสือมากก็เกี่ยวกับเรื่องที่คุณไกรสรว่าชาวนากำลังขายข้าวในราคาเกวียน
ละ ๘ ร้อยบาท ความจริงบางแห่งพันบาท พันสองร้อยบาท แล้วยังทำไม่ยุติ ๆ
จะกลับลดลงเหลือ ๖๐๐ บาทหรือ ห้าร้อยเก้าสิบกว่าบาท ข้าพเจ้าก็โต้แย้งแล้ว
ว่าพณฯ ๓ เปอรเซ็นต์ ขณะนั้นเป็นปลายฤดูข้าว ทางบางกะปิขึ้นถึง ๑๒๐๐ แต่เมื่อ
มันถึงราวธันวาคมก็ลงไปทางที่ไม่พอใจ รัฐบาลก็บอกว่า ๓ เปอรเซ็นต์ นี่อาจ
ทำให้น้อยเด็ก เมื่อ ๓ เปอรเซ็นต์เต็มแล้วพอจะไปซื้อทำไม ชื่อนาแดงก็เอามา
ขายของค้าข้าว ๖๐๐ บาท แล้วจะมาซื้อ ๑๒๐๐ บาททำไม ถ้า ๓ เปอรเซ็นต์ยัง
ต่อไป ชาวนาบางรายจะเกวียนละสองพันก็ได้ เพราะข้าพเจ้าเคยคำนวณว่า
ถ้าเมื่อพ่อค้าสามารถจะซื้อข้าวเปลือกได้เกินกว่าราคาที่ควบคุมไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันบาท
ก็ยังกำไร เพราะฉะนั้นถ้า ๓ เปอรเซ็นต์ข้าวชอกนพหัพพกยงได้กำไร แต่
เพราะถ้าเรายังไม่มีการขึ้นส่วนเพิ่มขึ้นทุกตามตลาด ข้าพเจ้าได้สั่งการไปยังจังหวัดทุก
จังหวัดแล้วเพื่อเพิ่มอัตราขึ้นขึ้น และยังได้มีเงินสำหรับพิมพ์บัตรขึ้นขึ้นเงิน
สองล้านล้านบาท นี่ราคามันตก แทนที่จะเป็นแปดร้อยหรือพันบาทก็ลดลงมาเหลือ
หกร้อย แต่พอใกล้มาถึงเดือนสิงหาคม พ่อค้าก็เกิดใจคิดว่าพอผ่านเดือนมกราคม
เขาก็จะขายได้ตามสบาย เพราะฉะนั้นแปดร้อยก็กลายเป็นพันบาทพอดี เขาก็ไปซื้อ
ข้าวชาวนา ถ้ารัฐบาลไม่ออกแสดงการขึ้นแล้วเวลานั้นไม่เป็นแปดร้อย คงสูงขึ้น
ไปอีก เพราะฉะนั้นพ่อค้าก็คงมีความหวังข้างหน้าซึ่งคงไม่ใช่ ๓ เปอรเซ็นต์ และ
หวังว่าเมื่อหมดเดือนสิงหาคมนั้นแล้วหมดสัญญาไตรภาคี การค้าขายก็จะเป็นไปโดยเสรี
แล้วราคาก็จะได้ พ่อค้าก็รีบซื้อข้าวแล้วไปซื้อชาวนาในราคาสูง ราคาก็สูงขึ้น

ทุกวันนี้รัฐบาลไม่คอยใจกล้าแสดงการณแต่ก็บ้านนี้ชาวก็จะแพงมาก ความ
ก็จะเกิดแก่ประชาชนแล้วชาวต่างก็ ย่อมแพงอย่างที่ท่านว่า เมื่อแพงแล้วพ
มอดลงไปในราคาของอีก นี่ปัญหาเศรษฐกิจมันเป็นอย่างนี้ และข้าพเจ้าเอง
เอารัดเอาเปรียบอะไรที่แสดงต่อไปท่านคงจะว่าอย่างไรเราก็คงนึก

นายอุดร จัทยานนท์ (ละเต็งเทว) : ข้าพเจ้ารู้สึกซาบใจท่านปร
มากที่ได้เปิดโอกาสให้สมาชิกได้อภิปรายในเรื่องนี้โดยกว้างขวาง ข้าพเจ้าได้
มานานแล้วและอยากมาอภิปรายในเรื่องความซึ้งใจที่ข้าพเจ้าได้ประสบมา
เวลาที่ข้าพเจ้าได้นั่งฟังอยู่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าได้รับคำชี้แจงจากท่าน
ครั้งใดแล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกปลื้มใจและพอใจ และรู้สึกว่าท่านนายกท่านพูดสูงใจ
สมาชิกทั้งหลายให้หันหน้าไปในทางที่จะให้บรรดาประชาชนและสมาชิกทั้งหลาย
ไปในทันทีเห็นว่า นับตั้งแต่วันนี้ได้ขึ้นมาบริหารงานได้ทำให้พวกเราทั้งหลาย
ความสุขความสมบูรณ์ตลอดมา

ปัญหาในเรื่องที่อภิปรายกันในข้อ ๕ นี้เป็นปัญหาเศรษฐกิจ แต่เท่าที่ข้า
ได้ ฟังคำอภิปราย ของบรรดา ท่านสมาชิก ตลอดระยะเวลา นานนี้ บรรดา
ทั้งหลายต่างก็พูดอภิปรายกันไป นอกเหนือประเด็นที่ฝ่ายหัวหน้าพรรคประชาธิปัต
กล่าวพ้องรัฐบาล คำพ้องของพรรคประชาธิปัตย์มีเพียงเท่าที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไป
รัฐบาลได้บริหารงานในด้านเศรษฐกิจผิดพลาด นี่ประการหนึ่ง และเป็นเหตุให้
ประชาชนได้รับความเดือดร้อนในค่าครองชีพอีกประการหนึ่ง ทั้งนี้ประเด็นหนึ่ง
เท่าที่รัฐบาลได้บริหารงาน ตลอดมาในเรื่องการเศรษฐกิจ เป็นการผิดพลาด และ
ประชาชนได้รับความเดือดร้อนในด้านค่าครองชีพหรือไม่ นับแต่เวลาที่ข้าพ
เข้ามาเป็นผู้แทนเมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคมศกที่แล้ว รัฐบาลได้เสนอพระราช
เข้ามาหลายเรื่อง พระราชบัญญัติที่สำคัญ ๆ ที่เกี่ยวกับจะบรรเทาความเดือด

ของประชาชนในการครองชีพเท่าที่ทำได้ คือพระราชบัญญัติจัดสรรเงินตราหรือจะ
 กล่าวคือ พระราชบัญญัติขายทองเพื่อบูรณะประเทศและเพื่อเสถียรภาพแห่งเงินตรา
 ดยงชนนระบบหนึ่ง ซึ่งระบบหนึ่งคือพระราชบัญญัติกู้เงินภายในและภายนอกประเทศ
 ที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติขายทองเมื่อวันนั้น รัฐบาลได้แถลงอย่างหนักหนาว่า
 รัฐบาลต้องการเหรียญดอลลาร์เข้ามาเพื่อซื้อของที่จะจำเป็นในการুদ্ধกรรมและอุตสาหกรรม
 กรรมตลอดจนเครื่องอุปโภคบริโภค นี่รัฐบาลจึงได้ขายทองไปเพื่อบูรณะประเทศ
 เมื่อรัฐบาลขายทองในขณะนั้นได้มีทอง ๒ จำนวน คือจำนวนหนึ่งขายนอกประเทศ
 และอีกจำนวนหนึ่งขายภายในประเทศ โดยเฉพาะที่ขายภายในประเทศนั้นรัฐบาล
 มีหลักการหรือวัตถุประสงค์ที่จะเก็บเงินหรือธนบัตรเพื่ออยู่ในขณะนั้นให้หมดไป ใน
 ขณะนั้นฝ่ายพรรคประชาธิปไตยได้ถามกันหนักหนาในเรื่องการขายทองนี้ว่า ถ้าขาย
 แล้วจะขาดทุนสำรองอันเป็นหลักประกันวันสำคัญของเราไป แต่พระราชนิพนธ์
 นี้ได้ผ่านสภาไป ท้าวเจ้าสนใจที่สุดในขณะนั้นกล่าวว่าท่านนายกรัฐมนตรีท่านได้
 แถลงว่าจำเป็นจริง ๆ และขายไปในราคาตลาดโลก คือราคา ๑๕๐ บาท ท่านทั้งหลาย
 คงจำได้ ที่เราต้องเอาดอลลาร์เข้ามาเพื่อซื้อสินค้าและเครื่องบริกการুদ্ধกรรมและ
 อุตสาหกรรมเข้ามาในขณะนั้น ที่ขายภายในประเทศที่ขายได้ในขณะนั้น ๕๐๐ บาท
 เพราะฉะนั้นราคาคงง่าย ๆ ในบาทหนึ่งเราขาดทุน ๓๕๐ บาท ถ้าคิดทั้งหมดแล้วเรา
 ขาดทุนประมาณ ๒๕๐ ล้านบาท นี่เราขาดทุนเพราะวัตถุประสงค์ของท่านนายกรัฐมนตรี
 เพื่อจุดซื้อของที่จะจำเป็นดังกล่าวแล้วเข้ามา เมื่อเป็นอย่างนี้เราจะกล่าวได้หรืออย่างว่า
 ในการขายทองในต่างประเทศเราได้ขาดทุนเป็นจำนวนดังที่ท้าวเจ้ากล่าว และเพื่อ
 ประโยชน์อะไร ดังที่ท่านนายกรัฐมนตรีแถลงว่า เพื่อประโยชน์ให้ค่าครองชีพลดลง
 ซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อสภาและรับรองว่าจะทำให้ค่าครองชีพ
 ลดลง ค่าครองชีพจำเป็นนั้นอะไรบ้าง ๑ เครื่องอุปโภค ๒ เครื่องบริโภค เครื่อง
 บริโภค นั้นไม่จำเป็นสำหรับภายในประเทศที่จะต้องเอาดอลลาร์ต่าง ประเทศซื้อ

ปัญหาสำคัญก็คือว่า เครื่องอุปโภคบริโภคที่ท่านนายกรัฐมนตรีตั้งเข้ามาและเรา
ขาดทุนไป ๒๐๐ กว่าล้านมีอะไรบ้าง ท่านตั้งเข้ามาโดย อ.จ.ต. เป็นผู้ตั้ง เพราะฉะนั้น
ในบรรดาสมาชิกแห่งพรรคฝ่ายค้านได้พูดว่า เครื่องอุปโภคต่าง ๆ เช่นผ้าเป็นต้น
ที่ถูกตั้งไม่ใช่ไม่ลายมือของรัฐบาลน่ะ ข้าพเจ้าเชื่อ ทำไมข้าพเจ้าจึงเชื่อ นี่เข้มนัด
ปลาสัตตศตวรรษ ๒๐ กว่าบาท ที่ก่อนน ๘๐ บาท ถดถอยมาเหลือ ๕๐ กว่าบาท
นี่เป็นของจำเป็นสำหรับการครองชีพหรือไม่ น้ำหอมและอื่น ๆ ทิ้งไปจำเป็นในการ
ครองชีพหรือไม่ และของเหล่านี้รัฐบาลได้สนับสนุนให้เข้ามาหรือไม่ รัฐบาลเดียวก็
ยังกีดกันของเหล่านี้ไว้ว่า “อย่าเข้ามานะ ไม่จำเป็น” แต่ของเหล่านี้ทำไมถูกตั้งได้
และถูกตั้งกว่าเสื้อผ้าน่ะ ข้าพเจ้าขอขยันทันที เพราะฉะนั้นรัฐบาลน่ะข้าพเจ้าขอ
ขยันทันทีว่าขอแพงขายถูก ขอแพงขายถูกอย่างไร เพราะว่าเราได้เสียเงินไปสองร้อย
กว่าล้านเราได้เข้ามาเล็ก ๆ น้อย ๆ ท่านก็กล่าวอ้างว่าของถูกตั้ง นอกจากนั้นปัญหา
ที่ว่าท่านได้ขายทองไปภายในประเทศนั้น ก็เพคะเก็บเงินเพื่อจะลดต้นทุนเงินเพื่อ
ท่านคิดเอาชนบทมาเก็บนั้นท่านได้ทำหรือยัง นโยบายในการขายทองล้มเหลว
หรือไม่ ตามที่ท่านแถลงมานั้นเดี๋ยวนี้ท่านจะขอซื้อทองอีกแล้ว รัฐบาลได้ก็ตาม
คั้งเป็นรัฐบาลที่ล้มลายตายแล้ว ข้าพเจ้าคนหนึ่งจะซื้อหรืออะไรก็ตาม ข้าพเจ้าต้อง
คำนึงถึงอนาคตว่าดีหรือไม่ดี ถ้าไม่ดีก็ไม่ทำ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่านโยบายนั้นจึงล้มเหลว
อย่างนั้นขอหนึ่ง

และข้อที่ ๒ ก็คือในเรื่องเครื่องบริโภคท่านสมาชิกทั้งหลายได้พูดกันมานาน
เครื่องบริโภคนั้นข้าพเจ้าก็พูด ฝ่ายรัฐบาลก็เอาบุญขึ้นมาแล้ว ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อหน้าตัก
และต่อหน้าประชาชนว่า เครื่องบริโภคทุกอย่างนั้นแต่รัฐบาลเข้ามาบริหารมา
นั้นจนไปอีกมากเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ และบางอย่างก็กว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นไข่
กะปิ น้ำปลา หอม กระเทียม จนไปร้อยเปอร์เซ็นต์กว่า ข้าพเจ้ายืนยันพร้อมตลอด
จนชาวสาร์ด้วย ทำไมข้าพเจ้าจึงยืนยัน ข้าพเจ้าขอขยันทันทีอย่างเช่นคุณทองแดง

ชื้อหมึกโงด ๓ บาท ๘๐ สตางค์ แล้วเวลานี้เท่าไร ท่านชื้อหมึกโงดหนึ่งถึง ๘ บาท ๘๕
 สตางค์ และใครซื้อใครคอมพิวเตอร์อยู่เจ้านั้น ปัญหาเขาเข้าบริษัทกักแล้ว เมื่อท่าน
 รัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย เป็นประธานก็ได้ไป ชื้อหมึกโงดในตลาด กรุงเทพฯ ๗ น
 ใครจะทำไม่ได้จะตั้งมีตโรง ข้าพเจ้าจึงยืนยันว่าประชุมกันเมื่อวันที่ ๓๘ เมษายน
 ที่ ๘ นั้น โดยรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน ทำไม่ข้าพเจ้าจึงยืนยันเช่นนั้น
 เพราะข้าพเจ้าได้พยายามติดต่อของดูอยู่ทุกระยะอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าถือว่าข้าพเจ้า
 มหาคณบดีแห่งการดูแลความทุกข์สุขของปวงชนชาวไทย และทำไม่จึงว่ารัฐบาล
 บริหารงานไปราษฎรจะตาย บริหารไม่เกาะด้ามมือตักปรกอยู่เช่นนั้นในคณะรัฐบาล
 ทำไม่จึงตักปรก เพราะตักคนทีใหญ่ ๆ โต ๆ ไปแยกงานโรงหมึกเมื่อแยกไม่ได้
 ท่านก็กลับมา ท่านขอเขาไปคนตระหมื่นนี้ใครบ้างซึ่งข้าพเจ้ายืนยันได้ว่าเป็นใครบ้าง
 แต่ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูด

พ. ต. ท. พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์) : ก็เป็นเรื่องของการเปิด
 อภิปรายเป็นเรื่องนโยบายที่จะไปสู่การไม่ไว้วางใจ แต่ที่พูดนี้ไม่ใช่ในนโยบายเป็นการ
 ปฏิบัติ

นายอุตร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) : แต่ที่พูดเรื่องเศรษฐกิจนี้

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าก็รับฟังอยู่เหมือนกัน เชิญพูดต่อไป

นายอุตร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) : เพราะเราจะทำให้ค่าครองชีพลดลง
 ไม่ได้ ข้าพเจ้าก็เคารพและนับถือท่านนายกรัฐมนตรีเป็นอย่างมาก แต่เรื่องนี้เป็น
 เช่นนี้จึงลดลงไม่ได้ ลดลงไม่ได้เพราะมีมนุษย์คอยกินแรง รัฐบาลนี้ไม่กล้าที่จะทำ
 ลงไป ทนปัญหาสำคัญเกิดขึ้นในเรื่องเศรษฐกิจอุปโภคและบริโภค ซึ่งเรียกว่าเข้าหลัก
 ตามพืชซึ่งฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์เขาฟ้องว่า ทำเนียบเศรษฐกิจผิดพลาดทำให้ค่า
 ครองชีพสูงเดือดร้อน ท่านที่เป็นนักกฎหมายคงจะทราบได้

นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอเรียนต่ออีกว่าในเรื่องชาวนับแต่ข้าพเจ้าได้รับเลือก
เป็นผู้แทนแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าท่านจะปฏิบัติอย่างไร ท่านเสนอพระราชบัญญัติ
อย่างไร ท่านเสนอพระราชบัญญัติจ้าวเข้ามา สมาชิกคนหนึ่งเป็นคนโตแล้วถูกท่าน
ประจานห้าม แลวกันง....

ประธานสภา : หมดเวลา ๑๕ นาทีแล้ว

นายอุดร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) : ขออนุญาตอีก ๓๐ นาที

ประธานสภา : พูดเรื่องชาวกักขำๆ

นายอุดร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) : มีได้ เรื่องชาวกักขำ แต่ประเทศ
คนด้อย่าง

ประธานสภา : เขวี้ยง ๓ นาที

นายอุดร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) : เรื่องชาวนับแต่ข้าพเจ้าขอคำหนึ่งอย่าง
ไม่ใช่คำหนึ่งในเรื่องชาวนับแต่กัน อย่างท่านรัฐมนตรียกตัวอย่างว่าคนไทยไม่อดชา
รับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ที่ใจทักเขาฟังนี้ไม่ใช่เรื่องคนไทยอดชา ใจทักเขา
ฟังว่า เพราะท่านดำเนินนโยบายเศรษฐกิจผิดพลาด ข้าพเจ้าจะขออธิบายว่าท่านผิด
พลาดอย่างไร ท่านรัฐมนตรีพาณิชย์เมื่อท่านเข้าเป็นคณะรัฐบาลแล้ว ท่านก็เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเข้ามา คือพระราชบัญญัติกักขำ ชาวนาตลอดเวลาที่ท่านดำเนิน
ท่านมีการตั้งบังคับข้อข้อเดียว แต่พอมีคนกำปั่นใหญ่ๆ ในจังหวัดฉะเชิงเทราขอ
ข้าพเจ้าวงเงิน เขากปล่อยแล้ว แล้วทปล่อยน ข้าพเจ้ารู้ก่อนแล้วว่าจะต้องปล่อย
ทำไมจึงปล่อย รัฐมนตรีพาณิชย์ตั้งขอย่างนั้นแล้วทำไมไม่ปล่อยล่ะ นี่สมรรถ
เต็มหมด เจ้าหน้าทเขาปรนามรัฐมนตรีว่าเขาไม่เช็ดอกเพราะท่านดำเนินการ
คนจนๆ พยายามขุดหมด แต่พอคนมั่งมั่งเข้ามาท่านก็ปล่อย นี่เรื่องมันเป็นขย
เมื่อเจ้าหน้าทไม่เช็ดอกแล้ว เป็นอย่างไร เวลานี้คนจนเกือบทั่วประเทศ อด

อย่างไร เจ้าหน้าที่ยกย่องกันหมด ยศยศทั้งฝ่ายมหาดไทยด้วย ในนครเขื่อนมโหรี
โดยทีเดียว

ประธานสภา: พอแล้ว

พล.ร.ค. ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. นายกรัฐมนตรี: ข้าพเจ้า
ได้อภิปรายตะเพาะในเรื่องแก้ชชชชใจของท่านสมาชิกท่านนี้ เพราะความจริง
ข้าพเจ้าคิดว่าประเด็นนั้นหมดแล้ว แต่ว่าเมื่อยังไม่ยอมเสร็จก็ว่ากันต่อไป
ตะเพาะตะเพาะชชชชใจดังลี้ เพราะเหตุการใหญ่ ๆ โดยตะเพาะเรื่องชาว
ก็ได้ชบายกันยาวแล้ว ทนเกี่ยวกับคุณบุตร ร.น. กับเรื่องเกี่ยวกับพระราช
บัญญัติขายทอง พระราชบัญญัติกู้เงิน ซึ่งบอกว่าทริฐบาดถถถถถถ ถว่า
เขาเงินตราต่างประเทศสำหรับสิ่งสินค้า ในที่สุดก็มีปัญหาเรื่องการขายทองภายใน
เพื่อเก็บชนบัตร แต่ก็ได้ไปเปรียบเทียบราคาทองในกับทองข้างนอก ซึ่งข้าพเจ้า
คิดว่าเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ได้อภิปรายกันไปหมดสิ้นแล้ว ความจริงถ้าท่าน
สนใจที่จะฟังก็ได้ มีคำตอบในการอภิปรายต่าง ๆ แล้ว แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ครบถ้วน
หรือว่าท่านอาจจะสงสัยใหม่ สำหรับการที่เราจะไปตีราคาทองข้างนอกกับทอง
ข้างในแล้วคิดบัญชีว่า ได้กำไรหรือขาดทุนนั้น ไม่ใช่อย่างนั้น เพราะว่าทอง
ในกรุงเทพ ร.น. เป็นราคาที่เขาเรียกว่า อาคัพเพียต เพราะว่าทองอเมริกันนั้นก็จะมี
ราคาอย่างนั้นเสมอ ถ้าเรามีเงินตราต่างประเทศไปซื้อก็ย่อมซื้อได้ คงเสียค่า
ธรรมเนียมอะไรต่ออะไรพอสมควรเท่านั้น และการที่เราเอาเงินจากการขายทอง
มาใช้ให้เป็นประโยชน์ มันก็สูงกว่าค่าธรรมเนียมจำนวนเล็กน้อยที่เราได้เสียไป
และข้าพเจ้าได้อภิปรายแล้วว่า เรากำลังยากจนอยู่ก็ของขาย ขายไปแล้วทำมา
ขายมากชอกกลับมาใหม่ ข้าพเจ้าก็ได้อภิปรายแล้ว ทนการที่ข้าพเจ้าว่า
เขาเงินให้พ่อค้าไปซื้อเข็มขัดปลาดึก หัวปลาดึก อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นเรื่อง

๑. ททานเขาใจผิด เงินที่เขาทองนประมาณ ๘ ล้านเหรียญนั้น เราได้แบ่งให้พ่อ
 ไปแล้วประมาณ ๒ ล้านเหรียญ แล้วเราก็ได้ซื้อผืนนาประมาณเกือบ ๑ ล้านเหรียญ
 หรือ ๑ ล้านครึ่ง ทนพ่อค้าได้เงินจากรัฐบาลไปนั้นเขาไปซื้อของปดาดคิกไม่
 เพราะเหตุว่าในกรณีทพคามาขอเงินจากรัฐบาลนั้น จะคงซื้อสินค้า
 ที่เรียกว่า ไพเรตบริค ดีดี คือมีบัญชีความจำเป็นก่อนหลัง เพราะฉะนั้นเขาม
 ปดาดคิก หรือปดาดคิก น้าหอม ซึ่งเป็นของพ่อเพื่อยจะเอาเงินของรัฐบาลไปใช้ไม่
 รัฐบาลไม่ได้ให้โดยมีแต่สิ่งต่าง ๆ เดียวก็ไม่ได้ เขาจะต้องบอกว่าจะต้องมี
 เครื่องหนังหุ้ม เครื่องจักร อย่างนี้เราให้ แล้วเมื่อสิ่งมาแสดงก็ต้องแสดงให้เห็น
 ได้สิ่งสินค้าต่าง ๆ เหล่านี้เข้ามา แต่ว่าหีบปดาดคิก เข็มขัดปดาดคิกนั้น ได้จ
 การส่งสินค้าซึ่งพ่อค้าเขาจัดกันเอง และที่รัฐบาลสนับสนุนให้มีการส่งสินค้าออก
 นอกประเทศมาก เราให้เงินตราต่างประเทศเขาตามสมควร เป็นต้นว่าสินค้า
 ทัวไป เช่น ข้าว กระจก หนัง เหล่านี้เราไม่เอา เพราะจำนวนเล็กน้อย
 ประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของสินค้าออกทั้งหมด เราส่งไปก็เขาไป ส่วนที่
 ยางเดิมเอาเงินตราต่างประเทศ ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์ พ่อค้าไม่ส่งแล้วดื่บเราถอง
 หวังจะหนักก็ถองบอกออกไป เพื่อที่จะดูใจให้ออกไปเราจึงยอมให้เงินตรา
 ประเทศแก่ผู้ส่ง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ บันนักเรมเคสชไนเอเลอ ดงทซาพเจ้าเรย
 ให้ทราบ ส่วนนี้โดยเหตุที่ราคาภายในสูงกว่านอกก็ไม่ออกไป ส่วนข้าวเขา ๘๐
 เปอร์เซ็นต์ เพราะ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ให้พ่อค้าเขาไป ทนเงินตราต่างประเทศได้จ
 พ่อค้าส่งสินค้าเอง เราจะชดเชยสินค้าบางอย่างก็ทำได้ รัฐบาลเห็น
 การกระทำเช่นนั้นพอลงจุด ๆ หนึ่งแล้วมันก็หยุดเอง เช่นพ่อค้าทุกคนจะส่งดีป
 เขามาเพราะเขาได้ราคาดี ถ้าทุกคนได้ส่งเข้ามา ๆ แล้ว ก็ปดาดคิกมันดี
 ราคาดีไม่ตกถึงเกณฑ์หยุดกัน พ่อค้าก็ไม่ไปส่งดีปดาดคิกเพราะไม่ได้ราคาสูง
 เท่าจริงเป็นอย่างนี้ ส่วนการขายทองภายในเพื่อเก็บเงินบัตรก็ได้ชัดเจน

เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปแล้ว รัฐบาลก็ได้บอกถึงความหวังของเราที่จะขายใน
 อนาคต เราคิดว่านี่เป็นความหวังที่ไม่ต่ำเร่จ ถึงคุณตัวเองก็คงจะรับรองใน
 อนาคต เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราก็คงใช้ทำประโยชน์เสียก่อน คือคิดว่าเราจะเข้า
 เป็นสมาชิกขององค์การธนาคารโลกได้ เราจะแก้ปัญหาเรื่องการภายในของเรา
 เราจำเป็นต้องขายตามที่เราได้ ต่อมาเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปว่า เข้าได้แล้ว
 แต่เราอยากเป็นสมาชิกขององค์การธนาคารโลก เพื่อที่เราจะได้กู้ยืมเงินเขาโดยมี
 เงินใช้แต่เพียงบางส่วน และเพื่อการเงินที่จะได้ให้มีเสถียรภาพแห่งเงินตราอีกด้วย
 เราอย่าขายดีกว่า เราจะเขาทองเหล่านี้นี้เป็นเคโปลิตของเราในเวลาที่เราเข้า
 เป็นสมาชิก เพราะสมาชิกแต่ละคนตามข้อบังคับของเขาต้องมีทองคำเท่านั้น
 เท่านั้นน้อย โดยให้เราเขาทองไปลง เราก็มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทอง
 นโยบายอื่นไม่ได้ล้มเหลวอะไรเลย ของที่อยู่ในมือรัฐบาลจะขายพ่วงให้หมดก็ได้
 ไม่ใช่ขายไม่ได้เพราะคนไม่ซื้อหาไม่ได้ แต่เราไม่ขายเพราะเหตุที่ว่าเรามีความ
 จำเป็น แล้วมันจะล้มเหลวอะไร มันไม่มีการล้มเหลว อย่างเมื่อเราออก
 พระราชบัญญัติ สภาที่กำหนดว่า ๑ บาทเท่ากับ ๕๐๐ บาทเท่านั้น ถ้ารัฐบาลถือว่าซื้อ
 มูลค่ารัฐบาลมีอยู่แค่ ๕๐๐ บาทเท่านั้น จะขายพ่วงไม่หมดขโมยหมด
 แต่เราก็ไม่ขาย ถ้าหากว่าเราจะขาย อย่างต่ำแค่ ๕๐๐ เลย แม้จะขาย ๕๕๐
 หรือ ๕๘๕ บาทต่อทอง ๑ บาทเราก็ขายได้หมด ไม่ใช่ขายไม่หมดโดยการ
 ล้มเหลวไป แต่เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป รัฐบาลก็มีหลักการดังที่ชัดเจน
 ในทันที ในส่วนที่ว่าเครื่องบริโภคราคาโดยจะเพาะได้แพงขึ้นไป ข้าพเจ้าได้กล่าวมา
 แล้วว่าถ้าเราจะไม่ทำงานกันโดยอาศัยศักดิ์แล้ว ก็ถึงกันไปในจนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๐๐
 ก็ไม่จบ มันจำเป็นจะต้องอาศัยศักดิ์ ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างให้ดูว่า คุณคักฤท
 มขกับข้าพเจ้าว่าปลาตู้ตัวละบาท ข้าพเจ้าก็ไม่ได้บอกว่าคุณโกหก ท่านอาจจะซื้อ
 ปลาตู้ตัวละบาทจริง แต่แม้ว่าของข้าพเจ้าซื้อปลาตู้ตัวละ ๕๐ สตางค์ ข้าพเจ้า

ก็บอกไปอย่างนั้น และที่บ้านคุณทองอินทร์ ๆ บอกว่าแม่ครัวของเขาซื้อได้ ๕ ตัวมา
 ส่วนเต็มย่นของข้าพเจ้าบอกว่า ๓ ตัวมา ข้าพเจ้าก็บอกอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 บอกว่าเราอย่างนั้นแล้วเลยยกกันไปไม่ทันสุด แล้วเราก็ตกลงกันเข้าไปหาสถิติ
 ข้าพเจ้าก็ไปแจ้งแล้วว่า สถิติที่เราทำนั้นได้มีการสังเกตในเตียนหนึ่งทุก ๆ วัน
 แล้วเราวาดวงกลมเป็นอาทิตย์ อาทิตย์ที่ ๓ ที่ ๒ ที่ ๓ และอาทิตย์ที่ ๔ แล้วไป
 รวมกันเป็นเดือน ต่อจากนั้นก็รวมกันหลาย ๆ เดือนแล้วลงมาเป็นผล และข้าพเจ้า
 ขอบอกว่าราคาที่เราได้มานั้นเราได้สังเกตของวิชาการ ได้สังเกตกรรมของบุคคล
 ภายในแต่ละส้อมจากที่ต่าง ๆ อีก เพราะฉะนั้นนักเป็นหลักฐานที่คิดว่าเราจะพูด
 แยกต่างกัน อันนั้นเป็นจริงและเราก็มั่นใจแล้ว เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาในราคา
 อาหาร ๓๐๐ พอข้าพเจ้าเข้ามาแล้วก็เป็น ๓๐๖ ถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อก็จะแล้ว
 ข้าพเจ้าจะไปเชื่อใครที่ไหน จะไปเชื่อคุณกฤตหรือหรือจะไปเชื่อคุณทองอินทร์
 หรือจะไปเชื่อแม่ครัวของข้าพเจ้า หรือจะไปเชื่อนายจวนนายเหรียญเต็มย่นของ
 ข้าพเจ้า มันก็จะมีหลักฐานที่ขึ้นมาเป็นอย่างนั้น ที่ที่คุณคงได้กล่าวไว้ให้ข้าพเจ้า
 ร้องสถิติมันจะสมเหตุ กายนั้นข้าพเจ้าก็ขอแจ้งว่าคุณคงว่า มันไม่ใช่สถิติ
 และเพราะเราไม่มีสถิติอันนั้นอันนั้นเองเราจึงได้หันเหออกไป เราไม่มีสถิติ
 ที่แน่นอนพอเราขอมาเราหาสถิติที่ไหนไม่ได้ เรากำลังสำรวจเป็นการใหญ่ พวก
 พ่อค้าส่วนมากก็เข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง แยกบอกมาโดยไม่เข้าใจความมุ่งหมาย
 ของเรา นี่ความจริงเป็นอย่างนั้น ที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวต่อไปว่า ท่านสามารถ
 ควรจะให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้าสักหน่อยว่า ราคาเครื่องอุปโภคบริโภคที่เป็น
 อยู่ในตลาดเวลานี้ ท่านบอกว่ามันแพงขึ้น หรือว่าประชาชนคิดว่ามันแพงขึ้น
 หรือว่าความเป็นจริงมันแพงขึ้น หรือประการใด ข้าพเจ้าไม่ยากจะกล่าว
 ข้าพเจ้าจะยึดเอาเกียรติยศเป็นประกันว่า ของเกือบทุกอย่าง คืออาหารแพงขึ้น
 นิดหน่อย ของต่าง ๆ ถูกลง จริงอยู่อาหารเราต้องกินกันทุกวัน แต่สำหรับ

พ.อ. ชว่ง เซว่งศักดิ์สงคราม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เมื่อได้มีข่าวชกกลางของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนั้น ข้าพเจ้าก็อยากจะ
ให้ท่านทราบเสียเพื่อบรรเทาความเข้าใจผิดที่จะเกิดขึ้น เพราะว่าข้าพเจ้าได้
ระวังข้อเขียนเป็นอันมากในเรื่องนี้และข้าพเจ้าขอให้ท่านไปสอบได้ทุกที่ตาม
ที่หมดแต่ทั้งนี้จริงว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับบริษัท และข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าข้อ
เสียด้วยซ้ำ คือ เรื่องนั้นน้อยว่าวันหนึ่งเขาจะมาเชิญเป็นเชิงขอร้องให้ข้าพเจ้าไป
รับประทานอาหารกลางวันในอนันต์ ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ว่าเป็นอันอะไร แต่ดูเหมือน
จะเป็นกลางวันวันเดียว ข้าพเจ้าจึงได้ไปทบทวน ความจริงบริษัทนั้นพวกฉัน
มากมายเมื่อข้าพเจ้าไปถึงข้าพเจ้าก็ได้สืบสำรวจเรื่องดูว่ามันเป็นอย่างไร ก็ปรากฏ
ว่าเงินต่าง ๆ เหล่านี้จะรวมหัวกันจะจัดการส่วนตัว ให้มันดีขึ้นเสียที เพราะว่า
องค์การต่าง ๆ แยกแยะจึงทำให้ราคามันขึ้นโดยเหตุที่งานข้าพเจ้าก็มันโยนย้าย
ให้เขาได้มีการตั้งเดิมการของสัตว์น้อยเหมือนกันและข้าพเจ้าคิดว่าการที่จะแก้ปัญหา
เรื่องของแพนนั้นอยู่ที่เรื่องการผลิต และเรื่องนั้นข้าพเจ้าก็ได้สั่งให้เขาต้องประ
ຈังหัวต่าง ๆ ให้ตั้งเดิมรายการให้มีการเลี้ยงหมูชน และนี่เป็นเรื่องของพวก
พวกคนคงแล้วกรงกรงกันโกธันท์ ซึ่งปรากฏว่าเงินพวกนั้นไม่เคยงบบัดกันเคย เมื่อ
เขาจะมีการรวมหัวงบบัดกันในเรื่องนั้นข้าพเจ้ายินดี เพราะว่าเหตุว่าถ้ามีการ
โรงฆ่าหมูมาแชกแซงอยู่เดิมมันก็จะแย่งรายได้ของเทศบาลกรุงเทพฯ ไป และเรื่อง
เทศบาลที่เคยร้องมาแต่ก่อนนั้นเคยฆ่าหมูได้ถึง ๓๖๐๐ ตัว เดียวกันกับผลิตให้
๓๖๐๐ ตัว และข้าพเจ้าก็คิดว่าโรงฆ่าหมูที่อยู่ในเขตเทศบาลนั้นจะต้องคงให้
จากเขต ๕ กิโลเมตร ทั้งนี้เพื่อบรรเทาของการแชกแซงและเมื่อข้าพเจ้าเห็นข่าว
แล้ว เขาก็ขอเชิญให้ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าก็พูดว่า ข้าพเจ้ายินดีที่จะได้
รวมมรดกนั้น เมื่อข้าพเจ้าพูดจบแล้วข้าพเจ้าก็ออกไปหัวเมืองเรื่องนั้นเป็นอัน
ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าข้าพเจ้าไม่ได้เรื่องส่วนตัวไปเกี่ยวข้องกับเลย ส่วนที่เขาร้อง

ไม่พบ ชาวพม่าก็ไม่รู้เรื่องน่ะเลย หรือว่าเขาจะคงชดชวยอะไรชาวพม่า
ไม่รู้ ถ้าท่านราษฎรก็ไปส่งมอบตัวที่กระทรวงพาณิชย์ก็ได้อีก และเรื่องนั้นชาวพม่า
ไม่ได้มีเรื่องเกี่ยวของดังที่ตนพูดกล่าวหาชาวพม่าเขาอิทธิพลไปซะ หรือว่าเป็นผู้ใหญ่
ก็เลยไปยุ่งเหยิงเหมือนกับผู้ใหญ่มานใหญ่ใคร ใครนั้นจึงขอแจ้งให้ท่านทราบ
เสียในทันทีด้วย เพื่อท่านจะได้หายข้องใจในเรื่องนี้

นายวิลาศ โอสถานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ในเรื่อง
ที่ท่านถามถึงข้อใจในเรื่องที่เกี่ยวกับขอเท็จจริงนั้น ชาวพม่าก็ได้จดจำทุกเรื่องไป
ฉะนั้นจึงไม่สามารถที่จะชี้แจงได้ โดยเหตุที่การกักกันชาวนั้น เราได้มีพระราช
บัญญัติอยู่แล้ว ในเรื่องการขนย้ายชาวพม่าเจ้าหน้าที่ขยับแล้ว การที่ท่านสงสัยอะไร
ก็พูดกันไป ฉะนั้นในเรื่องนั้นชาวพม่าขอเวลาไปศึกษาและสอบสวนก่อน แล้วจะได้
เรียนให้ทราบภายหลัง

๑๘.๔๘ น.

นายประเสริฐ ทพยีสุนทร (สุราษฎร์ธานี) : ชาวพม่าออก
โอกาสอภิปรายใน ปัญหาเศรษฐกิจไม่ใช่ในฐานะที่เป็นสมาชิก พรรคฝ่ายค้านหรือจะ
เป็นฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล หรือจะเป็นสมาชิกของพรรคเบ็ดเตล็ดอย่างที่ท่านคงถูกทรา
วามัน แต่ชาวพม่าขอเรียนให้ท่านผู้มั่งเกียรติกองหลายทราบว่าการอภิปรายต่อไปนี้เป็น
ที่คณะของพรรคคอมมิวนิสต์ไทย ในเรื่องปัญหาเศรษฐกิจนี้เราได้อภิปรายกันมาเป็น
เวลาหลายวันแล้ว แต่ชาวพม่าได้สังเกตเห็นว่าทางฝ่ายที่เป็นอภิปรายไม่ได้เข้าไปในจุด
ที่เป็นเหตุอันแท้จริง การที่ฝ่ายค้านได้กล่าววิจารณ์การผิดพลาดนั้น ไม่ได้
กล่าวถึงความผิดพลาดอันเป็นเหตุอันแท้จริงที่ทำให้เศรษฐกิจมันบ่มบอน แต่ทว่ากล่าวถึง
เศรษฐกิจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สำหรับปัญหาเศรษฐกิจนั้นชาวพม่าคิดว่า ถ้าหาก
ประชาชนทั้งหลายได้เข้าใจสถานการณ์อันแท้จริงของประเทศชาติแล้ว บางทีจะทำ

ให้ความรู้สึกทั้งหลายคลั่งคลายขึ้นได้ และการที่จะเข้าใจปัญหาเศรษฐกิจนั้น เรา
คิดว่าเราจำเป็นจะต้องวิเคราะห์สถานการณ์ของประเทศให้เด่นชัดที่สุด หลังจาก
สงครามได้สิ้นสุดลงแล้ว ก็ขออะไรเป็นมูลเหตุที่ทำให้การเศรษฐกิจได้ปรก
มูลเหตุที่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้กล่าวขึ้นนั้น ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธว่าไม่ใช่มูลเหตุ
เป็นเหตุที่ไม่สำคัญเลย เหตุที่สำคัญนั้นทางฝ่ายพรรคประชาธิปไตยไม่เคย
ข้าพเจ้าไม่ทราบเพราะเหตุใดจึงไม่กล่าว อาจจะทราบแต่เหมือนกันแต่ไม่
ก็ได้ ข้าพเจ้ามีความยืนยันว่าทางฝ่ายรัฐบาลก็ได้ยืนยันให้ทราบอยู่บ้างแต่ก็ไม่ระ
ระอชยขึ้นเอง ข้าพเจ้ารู้สึกยืนยันที่รัฐบาลได้กล่าวให้ประชาชนทราบว่าปัญหา
เศรษฐกิจนั้นข้อใหญ่ใจความอยู่ที่การต่างประเทศ ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปราย
พรรคประชาธิปไตยโดยเคารพท่านคงได้กล่าวเมื่อก่อนว่า ปัญหาเศรษฐกิจ
สำคัญที่สุดอยู่ที่กระทรวงพาณิชย์ ข้าพเจ้าไม่ได้เถียงว่ากระทรวงพา
ไม่มีความสำคัญ แต่ความจริงนั้นในเรื่องปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ค
สำคัญที่สุดอยู่ที่กระทรวงการต่างประเทศไม่ใช่กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวง
ต่างประเทศที่ข้าพเจ้ากล่าวในที่นั้นไม่ใช่ว่าจวิพากษ์วิจารณ์นโยบายการต่างปร
เทศโดยเคารพ แต่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเศรษฐกิจ เป็นเรื่องที่จะ
กันไม่ออก

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษเถิด ท่านถูกชนกล่าวตรงกันข้าม
รัฐบาลท่านจะชักใช้ได้เถียงอะไรกับรัฐบาลชัก ไม่ใช่แสดงทัศนะของท่าน

นายประเสริฐ ทวีปสุณทร (สุราษฎร์ธานี) : เพื่อความ
แจ่มชัดในเรื่องนี้ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าอภิปรายละเอียดอาจจะเป็นประโยชน์แก่
รัฐบาลฝ่ายค้านและประชาชน แต่เมื่อท่านประธานมีความคิดเห็นเช่นนั้นข้าพเจ้า
ได้กล่าวจบบริบูรณ์ คือว่าการแก้ปัญหาเศรษฐกิจนั้น ตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า
ได้มาเป็นเวลานานแล้วฉันนึกคิดว่า ถ้าหากว่าเราไม่พยายามแก้ปัญญาดังนี้

เป็นมรดกเหตุแห่งการเศรษฐกิจจนแล้ว แม้เราจะพยายามแก้ถึงอื่น ๆ อย่างมากมาย
 กายกองเพียงใด ก็ไม่สามารถจะทำให้การเศรษฐกิจดีขึ้นได้ตามที่เราต้องการ แม้ว่า
 จะแก้ทางที่สุดแล้วก็จะเกิดขึ้นได้บ้าง แต่จะได้ดีขึ้นเป็นทีพอใจของเรานั้นเป็นสิ่งที่
 ที่เป็นไปได้ เพราะสัญญาสัมบูรณ์แบบนั้นอย่างเดียวกันที่เป็นเหตุแห่งความ
 ตกต่ำและแห่งความเดือดร้อนของประชาชนชาวไทย ข้าพเจ้าขอกล่าวในแง่เดียวกันคือ
 แ่งขาว เรื่องขาวนักได้คิดว่าถ้าหากว่าเราได้ช่วยขาวโดยเต็มที่แล้วเราจะได้เงินมา
 บุรณประเทศไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่น ล้านบาท เพราะเหตุที่ว่าราคาขาวในตลาด
 สิงคโปร์เวลานี้ราคากระสอบละ ๑๕๐๐ บาท แต่เราจำเป็นต้องขายกระสอบละ
 ๘๐ บาทเท่านั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราจะต้องตั้งขาวเป็นจำนวน ๖ แสนตันตามสัญญา
 สัมบูรณ์แบบนั้น ก็คืออย่างหยาบ ๆ ว่าเราจะต้องขาดเงินไปเป็นจำนวน ๑ ล้านบาท
 นี้เราว่าเพราะในแง่ขาวเท่านั้น ส่วนในแง่สินค้าอื่น ๆ ซึ่งมีปริมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์
 ของราคาสินค้าทั้งหมดที่ถูกบังคับให้ขายในราคาต่ำมาก เมื่อเป็นเช่นนั้นประเทศของ
 เราก็มายเสียไม่มียาได้ คล้าย ๆ ครอบครองซึ่งมียาได้เพียงเล็กน้อย แต่มีรายจ่าย
 มากมายกว่ากองซึ่งทำให้เสียสิทธิในครอบครองอยู่ติดกันได้โดยง่าย ซึ่งเหตุเป็นเหตุ
 ทำให้เศรษฐกิจของเราปั่นป่วน เรื่องอะไรต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องยุ่งยากในทางเศรษฐกิจนั้น
 เป็นเรื่องของผลของสัญญาสัมบูรณ์แบบเท่านั้น ในเรื่องอื่น ๆ ที่คนที่ญี่ปุ่นเข้ามาใน
 ประเทศไทยหรือเรียกว่าถูกยึดครองนั้น เราได้ถูกกลบเกลื่อนอะไรไปบ้างทำให้ทรัพย์สิน
 ชาติของชาติลดน้อยลงนั้นก็เป็นเหตุสำคัญอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นการที่เราจะแก้
 เศรษฐกิจเราจะไปแก้ข้ออื่นนั้นไม่ได้ผลสัมบูรณ์แน่ ๆ จริงๆเราต้องทำอะไรไม่ทำ
 แต่ว่ารัฐบาลนั้นก็ยังไม่ถูกต้องตามที่ประชาชนบ่นว่า แต่ในเรื่องที่สำคัญกว่านั้นก็คือ
 ว่าจะต้องมีการแก้ไขสัญญาสัมบูรณ์แบบเท่านั้นจึงจะทำให้การกระเตื้องขึ้นได้ สำหรับ
 ในขณะนี้ข้าพเจ้าได้ทราบว่าทางรัฐบาลก็กำลังทำอยู่เรื่อย ๆ เป็นต้นว่าได้มีการแก้ไข
 หรือยกเลิกหัวข้อตกลงเฮดออฟเอกรีมেন্ট (Head of Agreement) เหตุใด ในเรื่อง

๕๕๕
 ๕๕๖
 ๕๕๗
 ๕๕๘
 ๕๕๙
 ๕๖๐
 ๕๖๑
 ๕๖๒
 ๕๖๓
 ๕๖๔
 ๕๖๕
 ๕๖๖
 ๕๖๗
 ๕๖๘
 ๕๖๙
 ๕๗๐
 ๕๗๑
 ๕๗๒
 ๕๗๓
 ๕๗๔
 ๕๗๕
 ๕๗๖
 ๕๗๗
 ๕๗๘
 ๕๗๙
 ๕๘๐
 ๕๘๑
 ๕๘๒
 ๕๘๓
 ๕๘๔
 ๕๘๕
 ๕๘๖
 ๕๘๗
 ๕๘๘
 ๕๘๙
 ๕๙๐
 ๕๙๑
 ๕๙๒
 ๕๙๓
 ๕๙๔
 ๕๙๕
 ๕๙๖
 ๕๙๗
 ๕๙๘
 ๕๙๙
 ๖๐๐
 ๖๐๑
 ๖๐๒
 ๖๐๓
 ๖๐๔
 ๖๐๕
 ๖๐๖
 ๖๐๗
 ๖๐๘
 ๖๐๙
 ๖๑๐
 ๖๑๑
 ๖๑๒
 ๖๑๓
 ๖๑๔
 ๖๑๕
 ๖๑๖
 ๖๑๗
 ๖๑๘
 ๖๑๙
 ๖๒๐
 ๖๒๑
 ๖๒๒
 ๖๒๓
 ๖๒๔
 ๖๒๕
 ๖๒๖
 ๖๒๗
 ๖๒๘
 ๖๒๙
 ๖๓๐
 ๖๓๑
 ๖๓๒
 ๖๓๓
 ๖๓๔
 ๖๓๕
 ๖๓๖
 ๖๓๗
 ๖๓๘
 ๖๓๙
 ๖๔๐
 ๖๔๑
 ๖๔๒
 ๖๔๓
 ๖๔๔
 ๖๔๕
 ๖๔๖
 ๖๔๗
 ๖๔๘
 ๖๔๙
 ๖๕๐
 ๖๕๑
 ๖๕๒
 ๖๕๓
 ๖๕๔
 ๖๕๕
 ๖๕๖
 ๖๕๗
 ๖๕๘
 ๖๕๙
 ๖๖๐
 ๖๖๑
 ๖๖๒
 ๖๖๓
 ๖๖๔
 ๖๖๕
 ๖๖๖
 ๖๖๗
 ๖๖๘
 ๖๖๙
 ๖๗๐
 ๖๗๑
 ๖๗๒
 ๖๗๓
 ๖๗๔
 ๖๗๕
 ๖๗๖
 ๖๗๗
 ๖๗๘
 ๖๗๙
 ๖๘๐
 ๖๘๑
 ๖๘๒
 ๖๘๓
 ๖๘๔
 ๖๘๕
 ๖๘๖
 ๖๘๗
 ๖๘๘
 ๖๘๙
 ๖๙๐
 ๖๙๑
 ๖๙๒
 ๖๙๓
 ๖๙๔
 ๖๙๕
 ๖๙๖
 ๖๙๗
 ๖๙๘
 ๖๙๙
 ๗๐๐
 ๗๐๑
 ๗๐๒
 ๗๐๓
 ๗๐๔
 ๗๐๕
 ๗๐๖
 ๗๐๗
 ๗๐๘
 ๗๐๙
 ๗๑๐
 ๗๑๑
 ๗๑๒
 ๗๑๓
 ๗๑๔
 ๗๑๕
 ๗๑๖
 ๗๑๗
 ๗๑๘
 ๗๑๙
 ๗๒๐
 ๗๒๑
 ๗๒๒
 ๗๒๓
 ๗๒๔
 ๗๒๕
 ๗๒๖
 ๗๒๗
 ๗๒๘
 ๗๒๙
 ๗๓๐
 ๗๓๑
 ๗๓๒
 ๗๓๓
 ๗๓๔
 ๗๓๕
 ๗๓๖
 ๗๓๗
 ๗๓๘
 ๗๓๙
 ๗๔๐
 ๗๔๑
 ๗๔๒
 ๗๔๓
 ๗๔๔
 ๗๔๕
 ๗๔๖
 ๗๔๗
 ๗๔๘
 ๗๔๙
 ๗๕๐
 ๗๕๑
 ๗๕๒
 ๗๕๓
 ๗๕๔
 ๗๕๕
 ๗๕๖
 ๗๕๗
 ๗๕๘
 ๗๕๙
 ๗๖๐
 ๗๖๑
 ๗๖๒
 ๗๖๓
 ๗๖๔
 ๗๖๕
 ๗๖๖
 ๗๖๗
 ๗๖๘
 ๗๖๙
 ๗๗๐
 ๗๗๑
 ๗๗๒
 ๗๗๓
 ๗๗๔
 ๗๗๕
 ๗๗๖
 ๗๗๗
 ๗๗๘
 ๗๗๙
 ๗๘๐
 ๗๘๑
 ๗๘๒
 ๗๘๓
 ๗๘๔
 ๗๘๕
 ๗๘๖
 ๗๘๗
 ๗๘๘
 ๗๘๙
 ๗๙๐
 ๗๙๑
 ๗๙๒
 ๗๙๓
 ๗๙๔
 ๗๙๕
 ๗๙๖
 ๗๙๗
 ๗๙๘
 ๗๙๙
 ๘๐๐
 ๘๐๑
 ๘๐๒
 ๘๐๓
 ๘๐๔
 ๘๐๕
 ๘๐๖
 ๘๐๗
 ๘๐๘
 ๘๐๙
 ๘๑๐
 ๘๑๑
 ๘๑๒
 ๘๑๓
 ๘๑๔
 ๘๑๕
 ๘๑๖
 ๘๑๗
 ๘๑๘
 ๘๑๙
 ๘๒๐
 ๘๒๑
 ๘๒๒
 ๘๒๓
 ๘๒๔
 ๘๒๕
 ๘๒๖
 ๘๒๗
 ๘๒๘
 ๘๒๙
 ๘๓๐
 ๘๓๑
 ๘๓๒
 ๘๓๓
 ๘๓๔
 ๘๓๕
 ๘๓๖
 ๘๓๗
 ๘๓๘
 ๘๓๙
 ๘๔๐
 ๘๔๑
 ๘๔๒
 ๘๔๓
 ๘๔๔
 ๘๔๕
 ๘๔๖
 ๘๔๗
 ๘๔๘
 ๘๔๙
 ๘๕๐
 ๘๕๑
 ๘๕๒
 ๘๕๓
 ๘๕๔
 ๘๕๕
 ๘๕๖
 ๘๕๗
 ๘๕๘
 ๘๕๙
 ๘๖๐
 ๘๖๑
 ๘๖๒
 ๘๖๓
 ๘๖๔
 ๘๖๕
 ๘๖๖
 ๘๖๗
 ๘๖๘
 ๘๖๙
 ๘๗๐
 ๘๗๑
 ๘๗๒
 ๘๗๓
 ๘๗๔
 ๘๗๕
 ๘๗๖
 ๘๗๗
 ๘๗๘
 ๘๗๙
 ๘๘๐
 ๘๘๑
 ๘๘๒
 ๘๘๓
 ๘๘๔
 ๘๘๕
 ๘๘๖
 ๘๘๗
 ๘๘๘
 ๘๘๙
 ๘๙๐
 ๘๙๑
 ๘๙๒
 ๘๙๓
 ๘๙๔
 ๘๙๕
 ๘๙๖
 ๘๙๗
 ๘๙๘
 ๘๙๙
 ๙๐๐
 ๙๐๑
 ๙๐๒
 ๙๐๓
 ๙๐๔
 ๙๐๕
 ๙๐๖
 ๙๐๗
 ๙๐๘
 ๙๐๙
 ๙๑๐
 ๙๑๑
 ๙๑๒
 ๙๑๓
 ๙๑๔
 ๙๑๕
 ๙๑๖
 ๙๑๗
 ๙๑๘
 ๙๑๙
 ๙๒๐
 ๙๒๑
 ๙๒๒
 ๙๒๓
 ๙๒๔
 ๙๒๕
 ๙๒๖
 ๙๒๗
 ๙๒๘
 ๙๒๙
 ๙๓๐
 ๙๓๑
 ๙๓๒
 ๙๓๓
 ๙๓๔
 ๙๓๕
 ๙๓๖
 ๙๓๗
 ๙๓๘
 ๙๓๙
 ๙๔๐
 ๙๔๑
 ๙๔๒
 ๙๔๓
 ๙๔๔
 ๙๔๕
 ๙๔๖
 ๙๔๗
 ๙๔๘
 ๙๔๙
 ๙๕๐
 ๙๕๑
 ๙๕๒
 ๙๕๓
 ๙๕๔
 ๙๕๕
 ๙๕๖
 ๙๕๗
 ๙๕๘
 ๙๕๙
 ๙๖๐
 ๙๖๑
 ๙๖๒
 ๙๖๓
 ๙๖๔
 ๙๖๕
 ๙๖๖
 ๙๖๗
 ๙๖๘
 ๙๖๙
 ๙๗๐
 ๙๗๑
 ๙๗๒
 ๙๗๓
 ๙๗๔
 ๙๗๕
 ๙๗๖
 ๙๗๗
 ๙๗๘
 ๙๗๙
 ๙๘๐
 ๙๘๑
 ๙๘๒
 ๙๘๓
 ๙๘๔
 ๙๘๕
 ๙๘๖
 ๙๘๗
 ๙๘๘
 ๙๘๙
 ๙๙๐
 ๙๙๑
 ๙๙๒
 ๙๙๓
 ๙๙๔
 ๙๙๕
 ๙๙๖
 ๙๙๗
 ๙๙๘
 ๙๙๙
 ๑๐๐๐

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าได้ฟังมานานแล้วไม่เห็นว่ามันรัก
 ใจเดียว

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาล
 ทำอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : รวบรวมหน่อย

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์ธานี) : ขอให้แก้ไขสัญญา
 สมบูรณ์แบบเป็นหลักการสำคัญ ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลทำอย่างนี้ คือบางที่ท่านสมาชิก
 ในที่นี้อาจจะไม่ได้เห็นด้วยในเรื่องสัญญาสมบูรณ์แบบ แต่ความจริงนั้นเป็นจุดสำคัญ
 ที่สุดในเรื่องการแก้ไขเศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นในการดำเนินการในนโยบายของรัฐ
 ข้าพเจ้าจึงว่ายังย่อหย่อนอยู่นั่นก็ขอว่า ตามที่ไม่จัดการแก้ไข สัญญาสมบูรณ์แบบ
 เป็นการจริงจัง ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นการสมควรที่เราจะขอความเห็นอกเห็น
 ทางรัฐบาลอังกฤษให้ผ่อนผันให้แก่เราในเรื่องนี้ เพราะเหตุที่ว่าฐานะความเป็นอยู่
 ของประเทศเรา ของประชาชนเป็นอย่างไรและอยู่ในความทุกข์ยากลำบากอย่างมาก
 สำหรับทางรัฐบาลอังกฤษคงจะมีมนุษยธรรมเพียงพอ และผ่อนผันในเรื่องสัญญา
 สมบูรณ์แบบ เพราะฉะนั้นเพื่อรวบรัดและเพื่อไม่ให้เสียเวลา ข้าพเจ้าจึงขอ
 ความคิดเห็นขอให้รัฐบาลแก้ไขสนธิสัญญาสมบูรณ์แบบและส่งขึ้นที่บนสุด สภา
 เด็ก ๆ น้อย ๆ ดังที่ได้พูดกันพิจารณาจนมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากว่า
 ฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์ยังไม่ได้ถือเป็นสาระสำคัญในการที่จะให้แก้ไข สัญญาสมบูรณ์
 แบบ แต่ตรงกันข้ามยังคิดในทางที่จะให้ปฏิบัติทางสัญญาสมบูรณ์แบบอย่างเค
 ปรัดแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่านั่นไม่ใช่เป็นวิถีทางที่จะให้การเศรษฐกิจของเราพัฒนา
 ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลปฏิบัติอย่างนี้

พ.๕๕ น.

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้า

ขอขอบคุณท่านสมาชิกที่ได้อภิปรายเสร็จไปเมื่อก่อน เพราะเหตุที่ท่านมีทัศนะตรง
กับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่หมายความว่าข้าพเจ้าจะไปเป็นคอมมิวนิสต์ คือข้าพเจ้าเห็น
ว่าชนชั้น และเมื่อก่อนได้ชี้แจงเรื่องนั้น แต่ส่วนรายละเอียดที่เราถามรายละเอียด
กับปัญหาการต่างประเทศ ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบเงื่อนงำของสถานที่ และนักเกือบ
จะหมดแล้ว และข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าสมาชิกเป็นอันมากมองทางรัฐบาลก็เห็น
เห็นชอบกันเต็มที่ คนเราพากันรีบกันไปบำรุงกำลังสร้างระเบียบอาหารไว้เรียบร้อยแล้ว
และพร้อมเข้าซึ่งเป็นอันสำเร็จลุล่วงในคราวนี้ไม่จำเป็นจะต้องกรอกแบบฟอร์มเองให้
ใคร ๆ กรอกก็ได้ แต่วมาประชุมกันใหม่ และข้าพเจ้าเกือบจะไม่มีอะไรชี้แจง เพราะ
ทั้งหมดแล้ว จะพูดอะไรกันไปอีกข้าพเจ้าก็ชี้แจงตามที่ไปเวียนมาขยี้ และ
ประชาชนเองก็ได้พูดถึงทุกอย่าง ฉะนั้นขอทั้งฝ่ายผู้ค้านและฝ่ายเจ้าของญัตติ
และในทางรัฐบาล เพราะฉะนั้นแล้วแต่ท่านประชาชนสภา รัฐบาลก็ไม่มีความเห็น
อย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหานโยบายเศรษฐกิจ ตามที่
ประเด็นข้อ ๓ มา ๒ วัน ๒ คืนแล้ว หัวหนารัฐบาลแจ้งว่าได้ชี้แจงกันเสร็จสิ้นกระนั้น
ความแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน คือพูดกันมา ๒ วัน ๒ คืนแล้ว
พอจะยุติการอภิปรายข้อนี้ได้ และข้าพเจ้าจะได้คำชี้แจงของงบข้อ ๓๖ ข้าพเจ้า
ขอให้ประชุมวันจณย

นายสุวิชัย พันธะเศรษฐ (เชียงใหม่) : เรื่องนี้เป็นปัญหาดำคัญ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านคัดค้านก็ยกมือไม่เห็นด้วย

นายสุวิชัย พันธะเศรษฐ (เชียงใหม่) : มันสำคัญ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าวนี้ คือไปขึ้น
 จะให้ที่ประชุมกันน้อย ผู้ใดเห็นสมควรให้ยุติการอภิปรายในนโยบายข้อ
 ยุติได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่ายุติการอภิปรายในข้อ
 อภิปรายในข้อ ๔ ในเรื่องนโยบายการค้าต่างประเทศนั้นขอได้โปรดงด
 จนนหมดเวลา เด็ดประชุม.